

ITOJAMA AKIKO

A tengeren várlak

„– Először nézzünk meg egy filmet, aztán
mit szólna egy teához? – kérdezte a szatír.
El se mosolyodott. Az volt az arcára írva,
hogy ha nem tetszik,
nyugodtan tessék hazamenni.”

m o d e r n k ö n y v t á r

Európa

Akiko Itoyama

A TENGEREN VÁRLAK

Válogatott elbeszélések

A fordítás alapjául szolgáló kiadások:

絲山 秋子: 勤労感謝の日

Copyright © Akiko Itoyama, 2004

絲山 秋子: 袋小路の男

Copyright © Akiko Itoyama, 2003

絲山 秋子: イッツ・オンリー・トーク

Copyright © Akiko Itoyama, 2003

絲山 秋子: ニート

Copyright © Akiko Itoyama, 2005

絲山 秋子: 沖で待つ

Copyright © Akiko Itoyama, 2005

Válogatta és fordította: Nagy Anita

HÁLAADÁS A MUNKÁÉRT

Még hogy hálaadás a munkáért – és egy külön ünneppon!^[1] A munkanélkülieknek ez is csak egy névtelen nap. Vagy netán azt akarják mondani pont nekem, hogy legyek hálás az egész mélyen tisztelt világnak? Az vicces lenne, amikor én is hosszú ideig dolgoztam, és igen rendszeresen meg is adóztattak. A munkanélküli segélyt a korábban ledolgozott idő alapján számítják, de olyan rövid időre szól és olyan kevés, hogy az embernek visítani támad kedve. Az édesanyámnak persze, akivel most együtt lakom, hálás vagyok. Idegesítő, hogy nem tudok hazaadni ötvenezret, úgy, mint mikor dolgoztam, pedig még az is kevés, ha belegondolunk, hogy mibe kerül a lakbér és az enivaló annak, aki egyedül lakik. Munkanélküli segélyt már csak két hónapig kapok, és sehol nincs biztosíték arra, hogy ezalatt el tudok helyezkedni.

A Simonuma út járdája Haszegava szan kertje. Haszegava szan háza régen sima családi ház volt, de mióta a fia és a menyé átalakították, és nyitottak egy éjjel-nappalit, Haszegava szan háza mellől eltűnt a kert. Nekem úgy rémlik, Haszegava szan több időt tölt az éjjelnappali előtti járdán, mint bent a házban, ahol a férje emlékére állított családi oltár áll. Mindig kint van. Mivel mögöttük lakom, sehova nem tudok úgy menni, hogy Haszegava szánt elkerüljem. Azon a három héttel ezelőtti napon se volt ez másképp.

Haszegava szan, aki korosztályában magas termetűnek számít, az út menti védőkorlát mellé felsorakoztatott műanyag virágosládái fölé görnyedt, és egy hosszú használatban megedzett bádog locsolókannával öntözte a virágokat. Amint észrevett, rögtön letette a kannát a földre, és széles mosolyra húzta a száját.

– Kjóko csan,^[2] hogy érzed magad? – Mindennap találkozunk, köszönés gyanánt mégis mindig megkérdi. Hányszor mondjam el, hogy már jól vagyok?

– Már teljesen jól, köszönöm! – Azt válaszoltam, amit mindig, mire Haszegava szan elégedetten végighúzta a kezét kötényzsebének díszítésén. – Akkor én megyek is! – próbáltam volna lelépni, de Haszegava szan elkapta a karomat:

– Tulajdonképpen be akartam nézni hozzátok, hogy először édesanyáddal beszéljek, de pont jó, hogy így összefutottunk. Gyere

már be egy kicsit!

Anyám és Haszegava szan, talán azért is, mert mindketten özvegyek, mostanában nagyon jóban vannak. A különbség az, hogy Haszegava szan felszabadultan éli a mindennapjait, és már unokája is van, az én anyám meg még mindig dolgozik mint fordító, a nyakán pedig ott egy munkanélküli, aki kifelé menetel a férjhez adható korból.

Csak könyvesboltba akartam menni, sietni éppen nem siettem, és bementem Haszegava szánhoz, ahogy felszólított rá. A földszintet az éjjel-nappali foglalja el, egy külső lépcsőn kell felmenni az emeletre, ott egy előszoba van, meg a lakórész. Abba a szobába tartottam volna, ahol a családi oltár van, de Haszegava szan az ebédlővel egybekötött konyha felé terelt:

– Itt kellemesebb, nem? Szójaszószban párolt hal szaga érződött: *cukudani*, ez jó sokáig eláll. Amíg a teára vártam, a konyha divatjamúlt, apró sárga csempével borított falát bámultam.

Kicsit túloznék, ha azt mondanám, hogy Haszegava szan megmentette az életemet, de annyi bizonyos, hogy hálával tartozom neki. Két hónappal ezelőtt, amikor a háza előtti járdán bicikliztem, elütött és a levegőbe repített egy szűk utcából előbukkanó autó, amely figyelmen kívül hagyta az elsőbbségadás kötelező táblát. Az autó nem jött gyorsan, én azonban megállás nélkül akartam elérni a szemközti bankig, és nagyon tekertem, úgyhogy a szemtanú Haszegava szan elbeszélése szerint fölrepültem a levegőbe, aztán az útra zuhantam. Az autót egy csupán tizenkilenc éves lány vezette: a papája A4-esében ült. Noha a földön ott hevert a vérző ember, akit elütött, a kiscsaj csak állt és hüppögött. Ezalatt mindent Haszegava szan intézett el: ő hívta a mentőket, ő értesítette a rendőrséget, és ő szólt anyámnak is. Semmi komolyabb bajom nem lett azon kívül, hogy elrepedt egy bordám és a szemem mellett lett egy hét öltéssel összevarrt vágás, de hát egy eladó nő arcán mégiscsak visszamaradt egy seb. Olyan szép se vagyok, hogy „a szép nő sebes arccal is szép” mondattal vágjak fel, de olyan ronda se, hogy a „no problem, egyébként is menthetetlen volt az arcom” mondattal intézzem el az egészet. De akárhogy is van, Haszegava szánnak azóta hálával tartozom.

– Ezt úgy kaptam, nem kérsz belőle? Elég finom.

Haszegava szan émelygős tejszemes tortát tett az asztalra, én meg semmi mást, csak tejet öntöttem a teámba, és közben azon gondolkodtam, hogy vajon miről akar beszélni, és de jó lenne, ha valami munkát talált volna nekem. Bepillantottam a sarokba, ahol a családi oltár állt: olyan aprólékosan díszített, csillogó-villogó oltár volt, hogy érdekelt volna, vajon hogy lehet takarítani. Nem tudtam megállapítani, hogy melyik buddhista irányzathoz tartozik.

Pompás darab, abból a biztosítási pénzből állították, ami az elég régen meghalt férj után járt. Az igazat megvallva én nem is nagyon emlékszem a még élő Haszegava úrra.

– Kjóko csan, már harminchat éves vagy, ugye? – kérdezte Haszegava szan.

– Igen, így van...

– És nem akarsz férjhez menni?

„Mind ezt tetszenek nekem hajtogatni, de hát az akarással meg az elvekkkel nem megy ám előbbre a világ!”

– Hát, igen... Csak ugye az ilyesmi tényleg szerencse kérdése.

„Mégis, miről tetszik beszélni... Ugyan, hogy tudna életre szóló munkaszerződést kötni egy munkanélküli, akinek még barátja sincs...” Haszegava szan azonban a kezét dörzsölte, és egy oktávval magasabb hangon szólalt meg:

– Hát éppen ez az! Hogy bizony van ilyen szerencse!

„Ó, hogy az a...” – gondoltam magamban, de nem futhattam el csak úgy.

– Lenne neked egy rendes ember! – lelkesedett Haszegava szan olyan arccal, amilyennél boldogabbat már nem lehet vágni.

– Az a fiú, az aztán... Törődik a szüleivel, egy kiváló ember! A Japán East kereskedőcégnél dolgozik, és talán két év van köztetek, mert azt mondta, hogy idén lesz harmincnyolc. És ráadásul ugyanarra az egyetemre jártatok!

Haszegava szan átváltozott házasságközvetítő banyává. Az éjjelnappalit üzemeltető fia ismerőséről van szó. „És jó pasi?” – szerettem volna megkérdezni, de legyűrtem az ingert, és inkább ezt kérdeztem:

– És mi a kedves neve?

– Nobejama Kijosi szánnak hívják. Nobejama, Nobejama Kjóko: olyan se jó, se rossz. Nagyjából ugyanolyan, mint a Torikai. De aztán

valamiért felrémlett előttem az esküvői torta felirata: Kijosi & Kjóko, és elfogott a rosszullét.

Ne kerítsünk nagy feneket a találkozónak, inkább legyen olyan, mint egy kis házi összejövetel, mondta Haszegava szan felvillanyozva, és rögtön el is intézett mindent, pont úgy, mint a balesetemnél. November 23-a, a munkáért való hálaadás napja a naptárban is szereplő horoszkóp szerint szerencsés nap. Tökéletes.

Mivel késői ebédben állapotunk meg, egy óra ötvenkor indulunk otthonról, és megyünk át Haszegava szánhoz anyámmal. Nagyon furcsa érzés, hogy kézitáskával, pasztell rózsaszín kosztümben megyek egy olyan helyre, ami ötven méterre sincs otthonról.

Ma nem érződik szójaszós- meg halszag: az oltáros sarok tele van zsúfolva tálcákkal, rajtuk sült marhaszelet, meg ráksaláta, meg sajtszósszal töltött apró pite, mindaz, amit Haszegava szan teljes odaadással készített. Sör és whisky, utóbbihoz jég is fel van sorakoztatva. A látszat kedvéért megkérdezem, hogy segítsék-e valamit, de már tényleg semmit nem kell csinálni.

Teljesen el vagyok ájulva a finomságok láttán, mert mindig csak valami egyszerű ételt eszem, amit saját magam dobok össze. Közben nyugtalanít, hogy végig kibírom-e térdeplő ülésben. Csak mert olyan nőről se hallottam még, aki házasságközvetítés céljából összehozott találkozón törökülésben üldögél.

Attól függetlenül, hogy hozzámegyek-e vagy se, jó lenne, ha valami helyes pasi jönne: ha erre gondolok, nem bírok nyugton maradni – ilyen az emberi természet –, és Haszegava szan keletre nyíló ablakából lenézek az utcára. A külső lépcső alján egy lila kordbársony kabátos, eléggé hájas, rágón kérődző férfi áll. Ez a muki nem lehet ő. Jó lenne, ha nem ő lenne. Add, hogy ne ő legyen! Ahogy ezt elgondolom, mintha a gondolataim húznák, a férfi elindul fölfelé a lépcsőn. Ő az, Nobejama Kijosi. Amint megszólal a csengő, három nő indul üdvözlésére a bejárathoz.

Az előszobában Nobejama leveszi a cipőjét, közben elővesz egy csomag reklámzsebkendőt, rajta egy gyorskölcsönököt nyújtó cég hirdetésével, becsomagolja a rágóját, majd zsebre vágja a puha gombócot. Na, ez veszélyes. Ha a rágó beleragad a ruha anyagába, szárazjéggel kell kiszedni, az aztán macerás... de miért is gondolkodom olyasmin, mint egy fanatikus háziasszony? A

szobában szétterjed az áfonyás rágó mesterséges szaga. A pasas zoknijának fura sárgászöld színe van.

Nobejama motyogva köszön, közben egy gyűrött Keio Áruházak szatyorból, ami úgy néz ki, mintha egy kukából szedte volna ki az állomáson, előhúzza egy doboz tömegsüteményt, és odaadja Haszegava szánnak. Én nagyon mereven bemutatkozom, mire ő annyit mond, hogy „örvendek”. Aztán tetőtől talpig végigmér, mintha meg kellene becsülnie, mennyit érek. Ezután az alsó feleмен felejtett szemmel vigyorra húzza a száját, közben kivillantva az ínyét. Ami a nevetése minőségét illeti, egy majomé lényegesen aranyosabb.

Ha mindenképpen kifejezést kellene rá találnom, azt mondanám, hogy Nobejama arca olyan, mintha ököllel jól bevágtak volna egy édes szójababbal töltött kerek kenyér közepébe. Vizenyős szeme és vastag, vörös szája arra a dagadt részre esik, ahol a szójabab felgyűlt, mindehhez pedig petyhüdtlen lecsüngő arc társul. A haja olyan semmilyen hosszúságúra van megnőve, és – bár lehet, hogy megmosta – koszosnak tűnik. De ha szerelem van, kisebb-nagyobb szépség hibák nem számítanak. Az udvariasság is úgy kívánja, hogy próbáljuk meg kitapogatni, milyen ember. A feje olyan, amilyen, de attól még lehet nagyon rendes.

Igen ám, de mégis mit kérdezzek? Még sose voltam ilyen házasságközvetítő találkozó. „Ugye, szerencsejátékokat nem szokott játszani?” Vagy: „Perverz pózokból nem kérek!” Az ilyesmi fontos ugyan, de hát kimondani nem lehet. A fejemben megszólal egy hang, hogy „le tudnék én feküdni ezzel az alakkal?”, hmmm... rendkívül magas a nehézségi fok. Ami Nobejamát illeti, ő is valami nagyon hasonlóan gondolkodik. Csak éppen ő első megnyilatkozásának alkalmából rögtön ki is mondja:

– Elárulná a méreteit?

– 88-66-92.

Erre megint tenyérbe mászóan vigyorog.

Ki akarsz tartani, vagy állatpiacon vagyunk? Én is nagyon rákérdeznék a farka hosszára és átmérőjére, de anyám és Haszegava szan előtt azért moderálom magam. Pedig lehet, hogy időt spórolnánk, ha ilyen módon rögtön véget vetnénk a találkozóknak.

Annyi azonban bizonyos, hogy Nobejamának lágyan csengő, furcsa hangja van. Kicsit nyugtalanít is, hogy mit csinálnék, ha ezen

a hangon elkezdene nekem mondjuk indiai filozófiáról mesélni. Na, ez alaptalan félelem:

– És hol dolgozik? – kérdezi.

– Munkanélküli vagyok – válaszolom. „Nem vagyok én se rabló, se csaló, hanem csak egy a hárommillió-hatszáz ezer becsületes munkanélküliből, aki Japánban létezik.”

– Nos, én meg a vállalatért élő ember vagyok. „Fogalmam se volt róla, hogy az »ezért meg azért élő ember« kifejezés még kering a világban. Ráadásul »a vállalatért élő« ember. Te ökör.”

– Akkor bizonyára sok örömet talál a munkájában – mondja anyám. Haszegava szan elégedetten bólint.

– Örömet is, persze, meg hát lássuk be, hogy a japán gazdaság támaszát végső soron mi, a nagy cégek jelentjük. Főleg ebben a mai világban, ugye, nélkülünk nem menne.

„És nem pont a mai világban derült ki, hogy amiről beszélsz, az már nem működik? A pénzügyi szféra fejesei tesznek ugyan semmitmondó kijelentéseket a javuló gazdasági helyzetről, de manapság szerintem a vállalatok számára is teher az olyan bagázs, amelyikben nincs veszélyérzet.”

– Nem akarok én föl vágni a híres cégnevekkel, de hát egy első osztályú vállalat az bizony első osztályú vállalat, vagy tévedek? Szervezeti szempontból is meg emberanyag szempontjából is. Más szint, mint a kis- és középvállalatok.

„Lehet, hogy szerinted jól nézel ki az első osztályú névjegyedbe takarózva, de a császár attól még meztelen ám!”

Nobejama ezután részletezi, hogy milyen feladatokat végez és miként ténykedik mint kereskedőcéges ember. Máris átkapcsolok „viseljük el” üzemmódra.

– Amikor egy nagy üzleti tárgyalást sikerül pöpec eredménnyel lezárnom, akkor úgy szoktam érezni, hogy azért én tudok valamit.

„Még jó, hogy simán le tudsz zárni egy üzleti tárgyalást, amikor te se vagy már mai gyerek!” Az az érzésem támad, hogy teljesen értelmetlen bármit is mondani. Ránézek a csillogó-villogó oltárra.

– Mi a hobbija? – dob felém egy kérdést Nobejama.

– Nem üti meg a hobbi szintjét, de minden reggel elmegyek futni. Meg a foci. Az FC Tokiónak szurkolok. És Nobejama szánnak mi a hobbija?

– Természetesen a munkám – válaszolja, és bár nem tudom, mi volt a vicc, önelégülten nevet. „Akkor meg ne pocsékold az idődet ilyen vacak találkozókra, hanem dolgozzál egy évben háromszázhatvanöt napot, mint egy igásló!”

Csak azt sajnálom, hogy olyan szép hangja van. De hát nem vagyunk mi madarak, akkor se fog ez menni, ha lánykérésről énekel. A vállalati indulóját meg végképp nem akarom hallani.

Nobejama csúnyán eszik. Két pofára tömi magát, de mindent rögtön ott is hagy. Aztán új kistányért vesz, telepakolja, és megint otthagyja az ételt. Komolyan, rosszul vagyok, ahogy nézem. Legjobban az idegesít, hogy egyetlen szóval se dicséri meg Haszegava szan főztjét, amit mi felmagasztaltunk. Ha esetleg nem ízlik, akkor is lehet mondani valami olyat, hogy „hiába, a házi koszt az igazi”. Amennyiben – tegyük fel – a mi házasságkötésünk esélye még nem nulla, akkor ez fontos gesztus, azt hiszem. Bár az esély valószínűleg nulla.

– Ön válogatós? Van olyan étel, amit nem tud megenni? – Azért rákérdezek.

– Egyáltalán nincs. Elvagyok az éjjel-nappaliban kapható készételekkel is.

„Na, akkor sajnálhatjuk Haszegava szánt, még akkor is, ha saját maga hívta ide ezt a fickót. De vajon miféle megfontolás vezette, amikor eszébe jutott, hogy bemutatja nekem ezt az alakot? Attól, hogy már nem tetszik nőként funkcionálni, ez azért túlzás, Haszegava szan!”

Nobejama előtt ott sorakozik a sok összetúrt maradék, ő meg, mintha azt akarná mondani, hogy már végeztem, félbetöri és a hamutartóba dobja a fogpiszkálót, amivel a fogát túrta. Aztán előhúzza egy százjenes rózsaszín öngyújtót, rajta valami csajozós bár hirdetésével, és rágyújt egy Caster Mildra. Attól félek, hogy mindjárt megcsap a fogpiszkálóra tapadt Nobejama-foglepedék meg a fogai közül kikapart ételmaradék égett szaga, és elfordítom a fejem.

– És miért szeretne megnősülni? – kérdezi anyám.

– Hamarosan áthelyeznek. Külföldi kiküldetés.

„Akkor miért nem viszel magaddal egy guminót? Erre találták ki!”

Megint csend. Anyám nyugtalanul jelet küld felém. „Dobj már be valami ide illő témát!” Nem reagálok.

– Kjóko csan, szereted a gyerekeket? – vállalja el Haszegava szan.

– Utálom őket.

Érdekes, hogy azok a nők, akik azt állítják, hogy szeretik a gyerekeket, kedvesnek látszanak, akik meg azt, hogy nem, undoknak. Pedig természetesen mindenki tudja, hogy a gyerekek nem földre szállt angyalok. Koszosak is, hazudoznak is, önzők is, buták is, annyi gond van velük, hogy több se kell. És én? Én undok kölyök voltam. Előfordul például, ugye, hogy a rokonok újév alkalmából nem pénzt, hanem valami ajándékot adnak: na, abban a pillanatban, hogy megkaptam, már azon gondolkodtam, minden ok nélkül, hogy mivel okozhatnám ennek a felnőttnek a legnagyobb csalódást. Ha a szeme láttára ledobnám a játékot az udvarra, vagy ha elrontanám, vagy ha kidobnám a kukába? Soha nem csináltam meg, de mindig ilyesmin gondolkodtam. A gyerekeket is utálom meg a gyerekkori önmagamot is.

Az ablakból idelátszanak az út menti páfrányfenyők: lassan hintázva megint lehullik valamelyikről egy sárga levél. Haszegava szan ma nem törődik velük, úgyhogy a műanyag virágosládák biztosan tele lesznek lehullott levelekkel.

– Hol is dolgozik? – kérdi megint Nobejama.

– Munkanélküli vagyok. – „Nem hallottad? Mun-ka-nél-kü-li!” – szeretném szótagolni, de aggaszt, hogy mit gondolna Haszegava szan.

– A Szekigahara Elektromos Termékeknél dolgozott. Nagyon jól beszél angolul is. Tehetséges lány! – teszi hozzá gyorsan Haszegava szan. „Az, az. Egy angolul beszélő guminő. Haszegava szan pompás ötlete.”

– Ha munkanélküli, akkor a munkaközvetítőbe is jár? Nő létére?

– Persze hogy járok. Aki nem jár, az nem kap munkanélküli segílyt.

– Oóó... – Nobejama félig csodálattal vegyes, félig becsmérő hangot hallat. Aztán halkán ezt dünnyögi: – Harminchat éves...

„Úgy bizony, nem csalás, nem ámítás, harminchat éves vagyok. Cikis életkor, ha álláshirdetésre jelentkezem.”

Az igaz, hogy amikor alkalmazott voltam egy vállalatnál, bennem is rémisztő kép élt a munkaközvetítőről. Az se volt világos, hogy miben különbözik a Szánja negyedben^[3] felállított ételosztó helyektől. Ebben a tekintetben nem bánthatom Nobejamát.

Szetagaja kerületben lakom, a munkaközvetítő pedig Sibujában van. A Marui Áruház előtti hármaskörút elágazásánál a Parco Üzletközponttal ellentétes irányba kell elindulni, lesz egy mindenféle apróságot áruló üzlet, amögött van a munkaközvetítő. Régen időm nem volt apróságokat venni, most meg pénzem nincs. Hogy átvegyem azt a semmi kis segílyt, komótosan és jókedvűen sétálgató ifjancok között kell átvágnom, ami felér egy kínzással.

A munkaközvetítőnek van valami sajátos, negatív energiákkal teli levegője. Amikor először voltam ott, úgy bámultam körül az irodában, mint Bardamu, Céline *Utazás az éjszaka mélyére* című regényéből. Bardamu önként jelentkezett a háborúba, nekem pedig ugyanilyen felfoghatatlan volt ez a hely. Az irodából száműztek minden fölösleges személyességet, a falakra ragasztott poszterekről meg semmi más nem jutott az ember eszébe, csak a szocializmus vagy a Japán Önvédelmi Erők. „A munka erény” és az „Az jöjjön, aki dolgozni akar” stílus. Közismert, hogy Auschwitz kapuján „A munka szabaddá tesz” felirat állt. Nekem Sibujában a 01-01XXXX-06-os számot adták, és az „alapos indokkal nem rendelkező álláselhagyó” kategóriába soroltak. És tényleg: alapos indokom az aztán nincs.

Amikor apám meghalt, a virrasztás után anyám, ahelyett, hogy hagyta volna a fenébe, a búcsúztatóra is meghívta a főnökömet, aki ott volt a virrasztáson. A búcsúztatón a főosztályvezető, vagyis a főnököm, egyfolytában undorító célzásokat tett anyámnak, majd az egésztesttel azzal tetőzte be, hogy „ha magányos tetszik lenni, csak tessék ám szólni”, és oda próbált nyúlkálni, ahonnan én a világra jöttem. Erre kifordultam magamból: elkaptam a főosztályvezetőt, és mire felocsúdtam, bal kézzel a haját húztam, és éreztem az erős ütést, amit a kezem ügyébe eső sörösuveggel az arcára mérek. A jó büdösbe is elküldtem. Hogy azt még elviseltem, hogy egyfolytában tapogatja a beosztottja, vagyis az én mellem meg fenekem, de hogy anyámhoz nyúlt, azt nem bocsátom meg, és egyáltalán, aki ezen a napon művel ilyesmit, az nem ember! Teljesen lázba jöttem magamtól, aki mindezeket és még hasonlókat üvöltve káromkodik, majd az ablakkerethez vágtam és eltörtem az üveget. A törött üveggel kétszer-háromszor a főosztályvezető arcára ütöttem. Lehet, hogy többször is. A sör nem habzott annyira, mint gondoltam, de a főosztályvezető nedves, egy lomha állatéra emlékeztetően

szomorkás arcából, nem is láttam, hogy honnan, halványan derengeni kezdett a vér színe; ekkor fogott le az unokanővérem.

Azt megúsztam, hogy rendőrségi ügy legyen a dologból, de amikor letelt a gyász idejére járó szabadságom, és bementem a munkahelyemre, az asztalomon nem volt ott a számítógép és a telefon. Délelőtt végig a kiürített asztalnál üldögéltem, délután pedig elmentem a személyzeti osztályra, hogy kérjek egy felmondási formanyomtatványt. Abszolút úgy is van, hogy alapos indok nélkül, saját kényem-kezdem szerint hagytam el az állásomat.

Magyarázhatnám ezt Nobejamának, úgyse értené. Nem olyan történet, amit mesélni lehet másoknak. A lényeg, hogy hetente egyszer porig alázva eljárók a rossz álmokat idéző Sibujába. Ha bejelentkeznék alkalmi munkát közvetítő cégekhez, akkor természetesen gyorsabban adódna valami munka, de legalább addig, amíg még kapom a segélyt, alkalmazotti jogviszonyról álmodom.

Nobejama szépséges hangján kérdést tesz fel: – Kjóko szan, mit gondol „a hajadon harmincasok lúzerek” elméletről, amelyről nemrég lehetett hallani?

Ez az utolsó témánk. Biztos arról a lúzerek nemtommiye című könyvről van szó.^[4]

– Hallottam róla. Hát igen, annak alapján én a lúzerek tökéletes példánya vagyok.

– Szó sincs róla! Mert aki tisztában van vele, hogy lúzer, annak megbocsátható!

„Ugyan miért kellene egy ilyen piszok bocsánatára várnom? Azért jöttél, hogy szórakozz velem? És egyáltalán, mit gondolsz te, hogy valakinek, akit most látsz életedben először, az arcába mondd, hogy egy lúzer, egy lúzer? Ilyet talán ne mondjon nekem egy olyan alak, aki elvan azzal, hogy valami nagyvállalat langyos vizében lubickol és az orrát túrja.” Meg akartam neki mondani, de inkább hagytam. Ma mindent hagyok. A virrasztás napja óta anyám reszket, hogy mikor török ki megint. Nem lesz semmi baj, mert ezzel az alakkal nem találkozom többet a bűdös életben.

Ránézek az órámra: még csak négy van.

– Nos, akkor én megyek. Érezze jól magát továbbra is! – Nem otthon vagyok, de ezt mondom. Haszegava szan olyan arcot vág, hogy „na de, Kjóko”, ám én az előszobában – miután letapostam

Nobejama fehér ráncoktól szabdalt, elhasznált mokasszinját – belebújok a cipőmbe. Anyám utánam rohan a külső lépcső aljáig:

- Hova mész?
- Első körben Sibujába.
- Kivel találkozol?
- Azt még nem tudom.

„Nem mindegy, hogy hova megyek?” – gondolom magamban, de hát valahol anyám agyának szegletében rögzült a kép, melyen a lánya egy sörösüveggel hadonászik.

A gyertyános sétány szerény őszi színeit mutatja. A gyertyán fiatal hajtásai frissek és könnyedek, de megsárguló őszi levelei valahogy poros-piszkosak.

Ahogy a magas sarkúban kopogó léptekkel odaérek a tetővel fedett bevásárló utcához, egy karácsonyi dalt hallok. Úgy tízéves kora körül mindenki rájön, hogy a Mikulás nem létezik, de akkor miért marad velünk mégis életünk hátralevő hetven évére? Mert lehet róla álmodozni? Ugyan kinek van ideje álmodozni? Ó, Mikulás, ha létezel, járd körbe a világ munkaközvetítőit, és a munkanélküliek nagylábujnál lyukas zoknijába, egyikükébe a másikuké után, tegyél bele valami jó kis állást, légy szíves!

Az állomás túloldalán a Kaminuma negyed van, egy új típusú lakópark, ahol odavannak a karácsonyért, és minden egyes ház falára villogó kis égőket aggatnak. Vajon nem tanították meg nekik, hogy ha felkapcsoltad a villanyt, akkor oltsd is le? Lehet, hogy azért zavar, mert elektromos készülékeket gyártó cégnél dolgoztam. Nyaranta a Tokiói Elektromos Művek mindenkit könyörögve kér, hogy spóroljon az árammal, hát, ennyi az eredmény. Minden alkalommal, amikor átmegek az állomás túloldalára, arra gondolok, hogy „Atomeróművet Kaminuma negyedbe!”. A boldogságotokat légyszi tartogassátok már a négy falon belülre! A kerítésre talán elég a talált tárgyakat és a „Virághagymát adok” feliratot kiakasztani. És aztán mindig ugyanaz jut eszembe. Hogy a társadalmat az én generációm teszi egyre ocsmányabbá. Nyilvánvaló, ha megnézzük, milyen affektált és nyakatekert neveket kaptak a mostani általános iskolások. Nyilvánvaló, hogy mit művel ez a szar generáció.

Na de mindenesetre, amint eljön a november, a bevásárló utca villanyoszlopaire virág a lakba rendezett égőket szerelnek fel, és az

oszlopokra telepített hangszórókból egyszerre áradnak a karácsonyi dalok. Egyébként is hideg van, de ettől a hideg még a hátamon is végigfut. Minden évben feldühítem magam: én se változom. Azokban az években is dühöngök, amikor van pasi, és azokban is, amikor nincs. Egy pillanatra belenézek a pénztárcámba, aztán az állomás előtti buszmegállóból felhívom Mizutani Fukarit, aki fiatalabb kolléganóm volt a vállalatnál.

– Sziiia! – Mizutani hangján úgy hallik, hogy örül.
– Te figyelj, ráérsz most?
– Rá, rá! Az előbb videót néztem, de pont vége lett.
– Akkor gyere már be a városba!
– Jó, jó! Hova megyünk?
– Sibujába.
– Az jó. Neked Sibujában valahogy még a járásod is más, mint annak idején Ebiszuban.
– Mégis miben lenne más?
– Olyan magabiztosan törsz előre, és az tetszik nekem.
– Ez mindegy, csak gyere!
– Még szép! – Lazán mondja. Lehet, hogy éppen alkoholizál?
– Ja, és lehet, hogy ma rossz kedvem van.
– Ó, már tudom, milyen az, ha harapós kedvedben vagy! – nevet Mizutani. Vég nélkül mobiltelefonálni se akarok, meg tényleg úgy tűnik, hogy ráér, úgyhogy a Mark City bevásárlóközpont elé rendelem.

A kosztümöm ujjának bélése összevissza csúszkál. Nem kellett volna alávennem ezt az öreglányoknak való hosszú ujjú trikót. Át akartam ugyan öltözni pulcsiba meg farmerba, de ha úgy távozunk valahonnan, ahogy az előbb én, akkor a rajtnál ki kell lőni, és bizony az a ruha marad az emberen, ami rajta volt. Megjön a busz, elején a felkelő napos zászlóval. A buszon tömeg van és nyomott levegő, egy kapaszkodóra tapadva zötykölődöm, folyik rólam a víz, undorítóan érzem magam. A sofőr figyelmes, mindig bemondja, hogy „Piros lámpánál állunk. Türelmüket kérem!” meg „Ha nincs leszálló utas, akkor nem állok meg”, de jobban örülnék, ha ahelyett, hogy ilyesmivel foglalkozik, finomabban fékezne. Jó fej, hogy „Kérem, menet közben ne álljanak föl a helyükről, mert nagyon veszélyes!”, amikor eleve állok, hé, ezen a nagyon veszélyes helyen, amiért ugyanannyit fizettem. Az is szép, hogy környezetvédelmi okokból

nem járhatja a motort, amíg várakozunk, csak éppen a leállított motorú buszban óriásira dagad a bádogdobozba összezárt vadidegenek feszengése. De nem a busz a hibás. Normális esetben nincs ennyi bajom egy busszal. Hamar le akarom dobni ezt a rosszkedvet, mintha a kabátomat venném le. Olyan érzésem van, hogy bele akarok kapaszkodni a derűs természetű Mizutaniba.

Miután leszálok a buszról, egy hűgyszagú nyilvános vécében megigazítom a sminkem. Megcsúszik a kezem, úgyhogy a rúzs túlszalad az alsó ajkam jobb szélénél, mikor meg letörlöm egy zsebkendővel, akkor a kontúr kenődik el. Megpróbálok természetesebb, szép sminket összehozni, de nem megy, feladom. Na mindegy, úgyis csak Mizutanival találkozom.

Sibuja borzasztó. A hangok, a fények, a levegő, a taknyos kölykök hordái. A Fudzsiya étterem előtt régebben még főtt disznóhús rohadó szagát is lehetett érezni, bár mostanában azért már nem. Én mindig utálom Sibuját, de karácsony táján még egy fokkal rettenetesebb. Csakhogy mai cudar kedvemhez nem illik valami csendes városrész. Ez a borzalom kell.

A látóterembe valami lassan mozgó tárgy kerül, és mikor odakoncentrálok, látom, hogy egy ölelkező pár női része behajlított térddel mozog föl-alá. Talán ebben a lármában lobban föl bennük a vágy? Még a vadállatok is csak párzási időszakban vannak oda ennyire, hé!

A tömeg másik felén egy pillanatra meglátom Mizutani apró kis alakját. A csajszi hihetetlenül gyorsan jár. Egy szempillantás alatt átvág az emberek között, odaér hozzám, és rám nevet, hogy „Elnézést, késtem”.

– Bocs, hogy csak így hirtelen elhívtalak!

– Hát nem te mondtad mindig, hogy aki csak egy évvel is fiatalabb, az csöndben legyen? Repülök, bármikor, bárhova!

– Jaj, nem kell ez az értékesítő részlegi duma! – mondom, mire Mizutani boldogan hahotázik. Mizutani aranyos. A legaranyosabb része a fenéke, azután következik az arca.

Mizutani azt mondja, hogy a környéken a Boaian bártnak ajánlani, úgyhogy követem. Nagyon zajos bár. Leülünk az ócskának tűnő székekre, és pont, ahogy vártam, Mizutani szeme felcsillan, amikor meghallja, hogy „Képzeld, ma házasságközvetítő találkozáson voltam!”.

– Ó, bemutatnak valakit? És milyen volt a pasi?

– Ronda.

– Tényleg? Megnézhetem a fényképét?

Nők egymás között rögtön fényképet akarnak. Vajon hogy van ez férfiakkal egymás között?

– Fénykép az nincs. Nem is volt ez rendes közvetítés.

– Nem emlékszem, Torikai szan, te a jóképű pasikra buksz?

– Szó sincs róla. Van, hogy valakinek az arca nem túl jól sikerült, de mégis nagyon szimpatikus, nem? Na, ez az ürge viszont olyan ronda volt, hogy ránéztél, és abban a pillanatban depressziós lettél.

– Na és természetére milyen volt?

– Azt nyilatkozta, hogy „én a vállalatért élő ember vagyok” – utánozom foghegyről, mire Mizutani együtt érzően sóhajt.

– És ez a hirtelen találkozó azt jelenti, hogy férjhez akarsz menni?

– Dehogyan akarok. Csak nem tudtam hogy kibújni. Viszont fogtam magam, és az egészet otthagytam a közepén.

Mizutani megint hahotázik. Aztán felemlíti, hogy egyszer régen kiabálva távoztam egy értekezletről, mert „Nekem ilyen értelmetlen megbeszélésekre nincs időm!”.

– Olyan voltál, mint Macuoka Jósuke, mikor kivonult a Népszövetségből^[5]. Fú, nagyon vagány voltál.

– Te meg milyen korból hozod a példáidat... És különben is, Macuoka Jósukét negyvenkettő egyre leszavazták.

Mizutani belekortyol a gintonikjába, és megint nevet.

– Tudod, Mizutani, az ahhoz hasonlóknak miatt már nem is vagyok benne biztos, hogy tényleg vissza akarok-e menni egy vállalathoz.

– Ha az ember egyszer bent van, nem kételkedik többet.

Mizutani otthagya a céget, és teljesen más területen, egy utazási irodánál helyezkedett el. Idegenvezető lett belőle, és úgy tudom, elég lelkesen csinálja is.

Tacost és carpacciót eszegetünk kettesben, és a régi csapatról beszélgetünk.

– Azok a nők, akiket akkor vezetői munkakörbe vettek fel, végül bizony mind felmondtak – szögezi le Mizutani.

– Aki azért mondott fel, mert megtalálta, amit csinálni akar, az szerencsés. Aki, mint én, csak sodródik összevissza munka nélkül, az megnézheti magát.

– De ez azért van, mert megválasztod, hogy milyen munkát vállalsz el, nem?

– Igen, de hát a munka megválasztásához csak van jogom, vagy nincs? Téved, aki azt hiszi, hogy egy munkanélkülinek bármilyen munkáért hálásnak kell lennie.

Olyan cégre hajtottam, amelyik a lehető legegyszerűbben kezeli a nőket, még azon túl is, hogy vezetői munkakörben alkalmazza őket, és amikor megkaptam a nemhivatalos értesítést, hogy fölvettek, azt gondoltam, nagyon fogjuk egymást szeretni a munkahelyemmel. Csakhogy amikor megkapirgáltuk a felszínt, kiderült, hogy a felvett nők egytől egyig valamelyik régi császári egyetem vagy a Vaszeda vagy a Keio közgazdasági vagy jogi karán végeztek, én pedig kiábrándultam, hogy végül is csak az iskolai végzettség alapján működő pozitív diszkrimináció miatt alkalmaztak. Bár a buborékgazdaság évei alatt^[6] helyezkedtem el, nőknek kevés helyet tartogattak, és megszenvedtem, mire eldől, hogy felvesznek. Csak a fiúknak volt könnyű. A mostani diákoknak persze még nehezebb. Nincs munka. A mi generációnknak nincs joga nehézségekről panaszkodni.

Mikor elkezdtem dolgozni, és eldől, hogy melyik osztályra kerülök, odamentem a főnökömhöz bemutatkozni: ő ezen első alkalommal azt mondta, hogy „Munkája során éljen a nőiességével is!”. Akkor jöttem végre rá. Hogy kutya vagyok, aki nem tudja magáról, hogy kutya. Kóbor kutyaként nőttem ugyan fel, de most már öleb vagyok. Ha most visszagondolok, azt hiszem, a főnökömnek főtt a feje, hogy mit kezdjen egy nővel, akit vezetői munkakörben alkalmaztak.

– A gazdaság nőtt, mint a buborék. Mi meg talán a buborék melléktermékei voltunk.

– Igen, de akik kicsit fiatalabbak nálad, Mizutani, mondjuk, akik a harmincas éveik elején járnak, azok már nem tudják, milyen volt az a buborék. Haragszanak ránk, hogy nekünk milyen könnyű volt, pedig annyit dolgoztunk, hogy majd' beledöglöttünk. Minden volt, csak könnyű nem.

– Dolgoztunk bizony. Milyen sokszor előfordult, hogy már másnap volt, de még mindig bent voltunk.

Egyik új termék jött a másik után, mindegyiket vették is, mint a cukrot, úgyhogy csak mire mindennek utánanéztünk, és

egyeztettünk a gyárral meg a logisztikával, máris éjjel két-három óra volt.

– Amikor hamarabb végeztünk, az utolsó vonattal még inni is elmentünk néha – teszem hozzá.

– El bizony. Ittunk is reggelig.

– Szép idők voltak, a munkát is szerettük, de hát látszott az út vége. Mert akkor ugyan mi van, ha kapsz egy koronát a fejedre, hogy te vagy az „első női” főosztályvezető vagy kirendeltségvezető. Akik már menedzserek voltak, azokon is úgy látszott, hogy kínlódnak.

– A nők rövidebb távokban gondolkodnak, ha nincs előttük mindig újabb cél, akkor nem tudnak pörögni.

Lehet, hogy ez is igaz.

– Torikai szan, amikor dolgoztál, volt olyan, hogy csodáltál valakit vagy valamit?

– Csodáltam?

– Nem biztos, hogy a cégen belül, de volt olyan, hogy „én is szeretnék olyan jó lenni a munkámban, mint ő” vagy „én is szeretném ugyanezt elérni”?

– Nem volt. Egyszer sem volt.

– Nekem se volt. Ez a mi balszerencsénk. A „vezetői munkakör nőknek” státusát létrehozták, de hogy az mi, arról senkinek nem volt elképzelése.

Csodálatot, azt aztán a jövőben sem fogunk érezni. A homlokunkba bele van égetve az ingerlő bélyeg, hogy „más vagyok, mint a többi nő”, és ez a bélyeg nem jön le, moshatjuk az arcunkat akárhányszor. Lehet, hogy huszonkét éves korunkban nem volt ezzel semmi baj, de harmincöt után nem számítunk másnak, mint nehezen kezelhető öreglánynak. Mindegy, hogy ki mekkora karriert futott be, vagy milyen kiválóan ismeri a társadalmi érintkezés szabályait: sőt az ilyesmi csak pocsékba megy. Ha létezik bármi, ami ezt felülírja, akkor az valószínűleg csak képesítések szerzése. Én sajnos semmilyen képesítést nem szereztem a nyelvvizsgán kívül, angolul jól beszélő lányok meg minden évben tömegekben ömlenek. Az angolt egyébként egyszer sem hasznosítottam a munkám során. Csak ültem mindennap a vevőszolgálatos telefon mellett, és hallgattam a reklamációkat, hogy akkor most elromlott a berendezés, meg akkor most miért ilyen drágák az alkatrészek.

Mizutaniban azonban, aki az értékesítésen dolgozott, még megvan valami, ami bennem nincsen. Szeretném ezt hinni, bár még ezt a csajt is, aki most mindent belead az idegenvezetői pályába, körülengi valami abból az erőtlenséggel vegyes magányosságból, ami a vezetői munkakört elhagyó nőkben közös.

Mizutani megszólal:

– Torikai szan, te tartottál régen selyemhernyót? – Elkecseregett arcot vág.

– Nem én. – Nem?

– Mert a mi környékünkön nincs eperfa, tudod!

– Persze, persze. Én meg vidéken nőttem föl, és a gyerekek először mindig fecskefarkú lepkét neveltek, utána meg selyemhernyót.

– Fecskefarkút én is neveltem.

Hozzá akarnám tenni, hogy „Ha a fecskefarkút bottal megbökdösik, akkor büdös kis szarvacskákat tol ki, ugye?”, de Mizutani nem hagy időt:

– A fecskefarkú rendben van. A fecskefarkúnál kellett volna abbahagyni. A selyemhernyóval van a baj. A frissen kikelt lárva nem valami szép, de ahogy vedlik és megint vedlik, egyre aranyosabb lesz. Csak úgy habzsol, jól megnő, és a hófehér, vaskos kis selyemhernyó egyszerűen imádnivaló, ahogy forgatja a kis nyakát, ha beszélnek hozzá.

– Mint a mesebeli hercegnő, aki rajongott a bogarakért...

– És aztán, tudod, a szájából vékony selyemszálat ereszt, és selyemgubót készít, az valami elmondhatatlanul aranyos. Finom, szép, elbűvölő. Arról álmodoztam, hogy én is olyan selyemgubóban szeretnék aludni.

„Vajon miért hozta fel Mizutani ezt a témát? Vajon miért van ennyire oda?”

– Na, ez a selyemhernyó-dolog poénnak hangzik.

– Nem, nem, figyelj! Az borzasztó, amikor abból a szépséges, lágy selyemgubóból előjön a lepke.

– Tényleg, a selyemhernyóból lepke lesz...

– Jaj, az valami undorító egy lepke, szőrös, dagadt, és összevissza repked, pedig olyan lomha; hihetetlen, hogy abból a kis selyemhernyóból hogy lesz ilyen fürtelem. És ez még mind nem elég,

mert rápisil arra a hófehér, szép selyemgubóra, amiből kibújt. Minden tönkremegy, minden.

– Aha...

– A gyerekek akkor tanulják meg, hogy milyen az élet – zárja le Mizutani komoly arccal.

– Csúnya egy élet, az biztos – pukkan ki belőlem.

– De itt rólunk van szó! Belőlünk is ilyen lepke lett! – Mizutani mélyet sóhajt, letörli a verejtékét, és kimegy a vécére. Az az érzésem támad, hogy a saját selyemgubójára vizel, és hirtelen megkeseredik a számban az ital. Ha visszajön, témát váltunk.

– Emlékszel, mi volt az utolsó felvételi interjú? – kérdezem.

– Nem, nem emlékszem.

– Megkérdezték, hogy mi életed fő célja. „Na, ezt kellett volna megkérdeznem az előbb Nobejamától” – gondolom magamban, míg beszélek.

– Tényleg? Nem rémlik. És mit válaszoltál?

– Azt mondtam, hogy „sokáig akarok élni”. Aztán még aznap este felhívtak, hogy fel vagyok véve. Hogy mit akartak azzal a kérdéssel...

– Még most is ez a célod?

– Igen. Lehet bármi, én sokáig akarok élni. „Nem úgy értem, hogy sokáig akarok élni, – mert valamit véghez akarok vinni, hanem úgy, hogy meghalni nem akarok. Az főleg nagy kár, ha korábban halunk meg, mint mások. Én azt se bánom, ha már egyetlen barátom se lesz életben, hogy eljőjön a temetésemre. Aki meghalt, annak már nem számítanak a barátok.”

– Furcsa...

– Én majd leélek egy értelmetlen, hosszú életet, te meg egy pasással utódok garmadáját hozod szépen a világra!

Erre Mizutani halk, boldog hangon válaszol:

– Hát, az az igazság, hogy holnap Hakonéba^[7] utazom.

– Hakonéba? Pasival mész?

– Igen. Mert végre sikerült szabadságot kivennie. Úgyhogy én is hozzá időzítettem a szabimat.

Mizutaninak barátja van: négy évvel fiatalabb nála, Sindzsuku egyik irodaépületében dolgozik. Vékony fiú, és elég helyes. Úgy nézem, mindenben hallgatni fog Mizutanira.

– Azt a mocskos mindenségedet!

– A Fudzsi Szállodában megebédelünk, aztán fürdünk egyet a termálban, elsörözgetünk, és egy éjszakát ott alszunk – nevet szégyenlősen Mizutani. Az utazás a munkája, de úgy látszik, ha a szabadsága alatt utazik, azt élvezi.

– Te, ide figyelj... – kezdek bele –, ez lesz a csúcs az életedben, a csúcs! Amikor halálod előtt leperreg előtted életed filmje, szerintem ez a hakonei utazás lesz a legszebb emlék.

– Hogy Hakone lesz a csúcs? Na, egy pillanat, azt azért ne! – Mizutani olyan zaklatott hangon mondja, hogy jó kedvem kerekedik, és elengedem. „Rendben van, menj csak nyugodtan Hakonéba is meg Nikkóba is!” Mondom neki, hogy majd megint meghihatnánk valamit, aztán a buszmegállóban beállunk a ki tudja, honnan szalasztott alakokból álló sor végére.

Szóval Hakone. Az jó, ha valakinek van egy pasija. Egy pasas saját maga elintézi az ürülékét, úgyhogy nem olyan macerás, mint kutyát tartani, és bármikor alkalom nyílik a szexre. Macera csak a szakítással van.

Mikor is csókolóztam utoljára? Talán akkor, amikor legutoljára szexeltem. Nem jut eszembe. Csak az biztos, hogy rajtam egy csók már nem segít.

Valami nem stimmel. Semmi, de semmi nem stimmel.

Amikor hazaérek, anyám bizonyára mindenért engem hibáztat majd. Biztos azt fogja mondani, hogy mások helyzetébe is tessék belegondolni, és hogy nem is tudja, hogyan kérjünk bocsánatot Haszegava szántól. Pedig ez tökmindegy, mert Haszegava szan segített ugyan nekem, de az életemet nem Haszegava szan kedvéért élem.

Amikor elbúcsúzom Mizutanitól, még csak annyi az idő, hogy anyám talán még ébren van, és pápaszemmel az orrán az íróasztalnál görnyed. Hiába rázkódom haza a busszal, valahogy még nincs kitisztulva a fejem, nincs kedvem hazamenni és csendben bebújni a hideg paplan alá, úgyhogy beugrók egy közeli kocsmába. A hely neve *Örömök tára*, kínai éttermet idéző, jó csengésű név, de én csak úgy hívom, hogy *Csavargók háza*, és akkor szeretek idejönni, amikor rossz kedvem van. Amikor eddig megfordultam itt, vendégek még szinte soha nem voltak, most is csak a nagydarab testét köténybe burkoló, szemüveges tulaj támasztja a fejét kedvetlenül, félig a pultra dőlve. Egy házilag összebarkácsolt és

felfüggesztett polcon kisképernyős tévé van, azt nézi. Csoda, hogy elmegy valahogy az üzlet.

A tulaj olyan unottan fordul felém, mintha jobban érdekelné a tévé, mint az üzlet, és odaböki, hogy „Jó ‘stét”. Aztán világfájdalmas hangon megkérdi:

– Van valami jó hír?

– Honnan lenne? Forró szakét! – válaszolom én. Mindig olyan egyformán, mint a tévétorna. Ha egyszer már nem így üdvözlőnk egymást, én többet nem jönnék ide, azt hiszem.

A helyet még hízelgésből se lehet szépnek nevezni. A padló csupasz beton, a pult mellett kicsit már rozsdásodó, fekete acél bárszékek sorakoznak, háttámlájuk rózsaszín és kék színe a hetvenes éveket idézi. A nejlón mindegyik széken foszladozik, és kikandikál az egyre fakuló színű szivacs. A faburkolatos, lakkal bemázolt pult is ócska, a tulaj darabos kezével mindig oda teszi ki a forró szakét. Elrakathatnám persze a saját, külön üveg italomat, de nem visz rá a lélek, hogy a munkánélküli segélyből előre befizessek a következő „csavargásokra” is, és egyszerre mindig csak egy adagot iszom. Egyet fizetek a tulajnak is, ha már úgyis benne vagyunk. Kedvetlen arccal, fojtott hangon mondjuk, hogy „Egészség”.

– Voltál valahol? Így kiöltözve... – kérdi a tulaj, kicsit csipkelődve.

– Házasságközvetítés. Szeletelt polipot!

– Ó, szóval házasságközvetítés – csodálkozik a tulaj, miközben lehajol, hogy az ipari méretű hűtőből elővegye a polipot. – Csak nem meggondoltad magad?

– Dehogysis. Le vagyok kötelezve egy ismerősnek, ő volt a közvetítő, ezért mentem el. Az ismerőst mindenesetre porig égettem.

– Tényleg?

– A találkozó közepén felálltam és kijöttem.

– Na...

– Hogy én miért nem gondolkodom előre...

– Még mindig jobb volt így, mint ha hozzámentél volna valakihez, aki nem tetszik. Vagy nem? – A tulaj a szeletelt polipot kirakja a pultra, a maradékot meg egy kistányérra halmozza, és maga is nekilát.

– De, de, így van. Ma megmenekültem a pokoltól. Aztán meg valahogy nem volt kedvem hazamenni, úgyhogy benéztem.

– Vannak napok, amikor semmi nem sikerül. Nekem olyan napom is volt, hogy kutyaszarba léptem, aztán a bárban, ahova beugrottam, felborítottam a dísznövényt, hazafelé meg elestem, és eltörtem a szemüvegem. Nem is olyan rég volt.

– Pedig kutyaszar nem nagyon van az utcákon...

Elképzelem, amint a tulaj ingerülten a földhöz dörzsöli a cipőjét, és – de rég volt ilyen – ebben a kocsmában most nevetek egy jót.

– Azt se tudom ám, hol léptem bele. Végig azt hittem, hogy a cimborám az, akivel együtt voltunk. Még gondolkodtam is, hogy szólok neki, mert fú, milyen büdös. Erre föl én voltam.

Kérek még egy forró szakét. Aztán arra gondolok, hogy, na, beesteledett. A távolban egy kialvatlan kutya ásít, a lámpákat leoltják, a könyveket becsukják, és halkan zümmögnek a vízforralók. Tudom már: én azért járok ebbe a kocsmába, hogy estét vegyek. Egy adag koromsötét, csendes, szűkre szabott estét.

– Megy valahogy az üzlet? Vannak vendégek?

– Háát... Reggelig nyitva vagyok, és a környékbeli kocsmákban dolgozók benéznek munka után, de nagyjából ennyi.

– Aggasztóan hangzik.

– Attól, hogy aggódom, még nem jönnek a vendégek. Amit lehet, azt megteszem, aztán ha úgyse megy, akkor majd meglátom.

Na, ez férfibeszéd. Hazafelé kérek is a nagy ember körme alatti pizsokból. De ahogy odanézek, látom, hogy a körme körömágyig le van vágva. Darabos, de tiszta kéz.

– Nekem egy saját kocsmáma volt az álmom. Egy kis nyúglódás belefér.

– Még egy szakét! WC.

Mikor a csípős léfrissítő szagban lehúzó a harisnyám és a bugyim, látom, hogy megjött a menstruációm. Az összepiszkolódott részhez vécépapírt dörgölök, és fogalmam sincs, miért, de azért megnézem a papírt, amire papírmetszet módjára mintákat rajzolt a vér, majd sóhajtok egy kicsit, és az összekoszolódott bugyiba beteszem a betétet, amiből mindig hordok magammal egyet az illatszeres táskámban. Ha egy férfi bennem ment el, olyan hálás vagyok a menstruációért, mint valami Isten adta ajándékért, de az olyan hónapokban, amikor semmi nem volt, egyszerűen csak undorító, és mindössze arra jó, hogy eszembe idézze, nőnek lenni

utálatos. Bár valószínűleg akkor is több százszor eszembe jutna életem során, hogy nőnek lenni utálatos, ha nem lenne menstruáció.

Hogy elfelejtsem az összepiszkolódott bugyit, felhajtom a forró szakét. Kezdek kellemesen berúgni, és különösebb ok nélkül körbebáméskodom.

A zsinórfüggöny túloldalán elcsendesedett a város. Már taxiból is csak alig néhány van az utakon. Haszegava szan se áll kint. Egy adag estémet, drága kincsemet, a keblemen dédelgetve viszem haza. Anyám bizonyára a sérelmén rágódva aludt el. Holnap biztos lesz egy perpatvar, de vajon tudom-e úgy gondolni, mint a tulaj, hogy „ha úgyse megy, akkor majd meglátom”. Szeretném így gondolni.

– Köszönöm – mondom, és fölállok a helyemről. Kicsit megszédülök.

– Valahogy úgy érzem, megnyugodtam. Nem is tudom, mi lett volna velem, ha ma ez a hely nincs nyitva – teszem hozzá, magamhoz képest átéléssel, miközben fizetek. És átfut rajtam, hogy ez talán hálaadás a munkáért. Habár már huszonnegyedikre van.

– Na, lehet, hogy holnap havazni fog? – mondja a tulaj, és – pedig nem is kértem –, előjön a pultból, és elhúzza nekem a nehéz, szorulás, ezüstsínű tolóajtót.

(2004)

ZSÁKUTCÁS ESET

*Egy nővel háromféleképpen csinálhatsz – mondta egyszer Clea. –
Vagy szereted, vagy szenvedsz miatta, vagy megírod.*^[3]
(Lawrence Durrell Justine)

Egy zsákutcában laksz. Az utca vége egy másik utcához tartozó ház hátsó kerítése, ott csak a macskák járnak-kelnek minden gond nélkül.

Volt egy barátnőm, aki félbehagyta a középiskolát, és aztán a szüleitől is rögtön elköltözött, én pedig – mivel nem volt kedvem iskolába járni – gyakran iszogattam a lakásán egész reggelig. Mikor kihajnalodott, és elegünk volt a Zubrówka vodka meg a rövid Hope cigaretta szagából, mindig sétálni mentünk, hogy friss reggeli levegőt szívjunk. Ez a ti házatok közvetlen közelében volt. Ha megnéztük a térképet, látszott, hogy a lakcímed egy fésűfoghoz hasonló utcácska végére esik. Mindig eldöntöttük, hogy odamegyünk megnézni a házatokat, de aztán persze egy kicsit elbátortalanodtunk. Ilyen kora hajnalban gyanúsak lennénk, és ha megtalálnak, az nagyon gáz, zsákutcából elszaladni sincs hova – tárgyaltuk, párszor nekifutottunk, de feladtuk, aztán meg idegesek voltunk magunkra, hogy nem visszük véghez, amit akarunk, dühünkben kinyitogattuk a környékbeli házak elé kitett tejesládákat, és kiszlopáltuk a tejet az épp csak megérkezett üvegekből.

Egy eső után napsütést hozó reggelen véletlenül volt bennünk bátorság, és végre bemerészkedtünk a zsákutcába. Átlagos kétszintes házban laktál, és mikor fölnéztem, láttam, hogy két szál pásztortáska nyílik büszkén a tető alatti eresz szélén. Abban maradtam magammal, hogy az ott a te indulásod. Olyanok, mint a bugyiból kilógó szőrszálak, nevetett a barátnőm.

Akkor súrlódó hang hallatszott. Egy bicikli hangja volt, a te zöld Bianchid hangja, amint közeledett a vizes aszfalton. Vajon honnan jöttél haza ilyen hajnalok hajnalán? Mi összehúztuk magunkat a zsákutcában.

– Ti meg mit csináltok itt? – kérdezted te színtelen hangon, a bicikliről leszállva. Jóképű voltál ugyan, de kicsit olyan is, mint egy döglött hal. Az volt a benyomásom, hogy nyálkásan hideg lennél, ha hozzád érnék. Ahogy elképzeltem a nyálkás érzést, belesajdult az oldalam.

Semmilyen magyarázat nem jutott eszembe. Az az érzésem támadt, hogy valami borzasztóan rossz dolgot csináltunk, halványan

bocsánatot kértem, aztán futva menekültünk. Megijedtem ugyan, de egy kicsit örültem is, hogy megtaláltál.

Legelőször nem az iskolában találkoztam veled, hanem az Exit Music nevű félhomályos dzsesszbárban, a régi, lerobbant Sindzsuku Sóvakan mozi mellett. A bárban, melynek levegője barnás színűre volt koszolódva, sötét fából készült asztalok és székek sorakoztak két sorban, beljebb pedig egy pult volt. A fal mellé épített polcok dugig voltak lemezekkel. A középkorú férfi törzsvendégek este kilenc körül érkeztek, hogy megtartsák monológjukat a dzsesszről, úgyhogy nyitástól kezdve négy órán át ez a mi saját kis paradicsomunk volt, és középiskolás létünkre nyíltan vedeltük a sört.

Engem a barátnőm hívott el, úgy kezdtem az Exit Musicba járni. Talán a második vagy harmadik alkalommal történhetett. Beszélgetés közben egyszer csak észrevettem, hogy a belső pulthoz közeli helyről szinte fölnyársalsz a tekintetteddel. El akartam menekülni a szigony módjára belém döfő pillantás elől, és vagy félrenéztem, vagy összenéztem a barátnőmmel, aki ott volt velem, vagy füstfüggönyt fújtam a cigarettámból, de te egyre csak bámultál. Én képtelen voltam arra, hogy jól megnézzem az arcod.

– Te, valaki figyel, ugye? – kérdezte a barátnőm, aki észrevett téged.

– Ki az a fickó?

A barátnőm azt válaszolta, hogy „Odagiri Takasi szan”. Ezt a nevet még én is ismertem, pedig csak elsős voltam. Másodikos, jók a jegyei, és, bár van barátnője, folyton szexfürdőbe jár. Pletykáltunk is róla, hogy „ez nem lehet igaz”, és „undorító”.

– Az ott Odagiri Takasi szan?

– Az bizony, úgyhogy vigyázz magadra? – nevetett a barátnőm.

Ettől fogva azért jártam iskolába, hogy téged keresselek. Csakhogy te nem nagyon voltál ott az iskolában. Így aztán, miután bizonytalankodva felálltam a helyemről és elhagytam az osztálytermet, én is nekiindultam a városnak, hogy felkutassalak. Az iskolában a saját ruhánkat hordtuk, nem pedig egyenruhát, de egyébként is, a forgalmas Sindzsuku negyedről beszélünk: ha egyszer kívül voltunk az iskola kapuján, már csak akkor csíptek el a tanárok, ha tényleg nem volt szerencsénk. Én olyan szabad voltam a városban, mint valami varjú. Akárhova mentem, ismertem az odavezető legrövidebb és leggyorsabb utat. Lehetett akármekkora

tömeg, én át tudtam vágni rajta úgy, hogy senkivel nem ütköztem össze. Azt is tudtam, hogy melyik üzletbe milyen holmik érkeztek. Az óramutató járásával ellentétes irányban végigjártam azokat a helyeket, amelyeket te: a Disk Union lemezboltot, a Szekaidó művészkellék-boltot, a Rolling Stone rockkocsmát, a Marui áruházat, a Kinokunija könyvesboltot, meg egy pár hangszerboltot. Amikor a végén megérkeztem az Exit Musicba, te általában a pult mellett ültél, előtted nyitott, keményfedeles könyvvel, és zavartalanul fújtad a cigarettafüstöt.

Eleinte nagyon össze kellett szednem a bátorságom. A lábujjam hegyéig beleremegtem pusztán abba, hogy köszöntem. Te aztán már nem néztél engem úgy, mint legelőször. Csak rám pillantottál a szemüveged mögül, és utasítottál, hogy menjek el cigarettát vagy újságot venni. Cigarettából a Marlboro, újságból a Tokió Sport volt a kívánságod. A Tokió Sportért el kellett mennem egész az állomási trafikig. Mégis, boldogan teljesítettem az ilyen küldetéseket.

Bár rengeteg olyan dzsesszzenész nevét ismerted, akiről senki nem hallott, az én nevemet állandóan elfelejtetted. Azt a papírt is rögtön elhagytad, amire felírtam a telefonszámom.

– Nem akarlak én kioktatni! – mondtad. Ez után az üres duma után mindig jött a kioktatás. Hogy tanuljak, hogy járjak szakkörbe, hogy álljak át gyengébb cigire, hogy gondolkodjak el a jövőmről, hogy túl sovány vagyok, hogy szerezzek több barátot, meg persze, hogy a világ sokkal keményebb ám, mint ahogy azt elképzelem. Én összehúztam magam, mint aki hideg vízben zuhanyozik, és önfeledten néztelek. Te, mikor egy adag oktatással végeztél, Kigyújtottál egy cigire, és idegesen pislogva megkérdezted:

– Na, téged meg hogy is hívnak?

Mikor először volt úgy, hogy kettesben elmegyünk valamit enni, te nem jöttél el. Két órán keresztül vártam Sindzsukuban, a Mylord áruház egyik éttermében, megfájdult a nyakam, mert egyfolytában a bejáratot figyeltem, nem annyira téged, mint inkább azt az önmagamot utáltam, aki a vadonatúj szoknyáját vette föl, és aztán hazamentem. Este tizenkettő után felhívtál:

– Bocsi, bocsi, elkezdtünk biliárdozni, aztán nem tudtam elszabadulni, legközelebb én fizetek, úgyhogy ezt most nézd el! – Szinte erőltetetten vidám hangon beszéltél. Letettem a telefont, és visszabújtam a takaró alá.

Előfordult ugyan, hogy nem jöttél el, de azért évente úgy kétszer elvittél valahova iszogatni. Én eldicsekedtem a barátnőimnek, hogy „Randira megyek!”, és azt gondoltam magamban, hogy ma talán nem is fogok hazakeveredni. Amikor először találkoztunk, beképzelttem magamnak – anélkül is, hogy a barátnőim mondták volna –, hogy „lehet, hogy ma lesz valami”.

Te viszont, ott előttem, hang nélkül tömted magadba a japán kaját, és amikor megkérdeztem, most mire gondolsz, ezt válaszoltad:

- Arra, hogy mindjárt holnap van.
- Vajon holnap kisüt a nap?
- Azt meg honnan a francból tudjam?

Én, mert nem tudtam jobbat, kortyoltam a sörömből. És azon gondolkodtam, hogy most vajon mi következik. Hogy talán fölviszel valahova? Hogy végül eljött a nap, amelyiken elvesztem a testem tisztaságát? De te rögtön hazamentél. Vagy esetleg más barátaiddal volt találkozód. Miután eltűntél, én Sibuja állomáson, este nyolckor – mi mást tehettem volna – csak bambultam a tömegben, mert középiskolásként nem volt szokásom egyedül iszogatni, teázni meg már késő volt. Persze az is belejátszott, hogy otthon előre szóltam: ma későn érek haza, és keserves csalódottságomban még nem akartam hazamenni. Te azt mondtad, hogy nem szabad. Hogy az ilyesmit nem szabad lazán venni.

Nekem ezt mondtad, de te bezzeg hevesen csókolóztál a barátnőddel az iskolai víztartály tetején. Én azért másztam fel a létrán, hogy elszívjak egy cigit, de sírva visszavonultam, amikor megláttam, hogy csókolózás közben a „Győzelem” jelét mutatod felém.

A barátnőd nagy szemű, lágú hajú, szép lány volt. Szép volt és gonosz. Én próbáltam megszeretni őt. Előfordult, hogy ugyanazzal a vonattal mentünk haza, és kettesben beültünk teázni.

- Te Odagiri rajongója vagy? – kérdezte ő. Én óriásit bólintottam.
- És mégis mi tetszik egy olyan pasiban?
- Az arca, az arca!
- Aha... Majd megmondom neki! – nevetett a lány. Tudtam, hogy hülyét csinál belőlem, és nagyon bántott.

Azután is, hogy nem sikerült az egyetemi felvételi, estefelé megjelentél az Exit Musicban. Az olyan napokon, mikor rossz

kedved volt, föl se néztél a könyvedből. Az olyan napokon, mikor kicsit jobb kedved volt, az asztalomra tetted a kezed, és ezt kérdezted:

– Na, megyünk? – Én azt hittem, hogy elviszel valahova enni, és farkcsóválva mentem utánad, de te megszólaltál: – Hopp, bocs egy kicsit, várjál csak! –, majd bementél egy pacsinko játékautomata-terembe, és fél óráig nem kerültél elő. Ha meg nem ez, akkor egy könyvesboltban álldogálva olvastál egy órán keresztül. Én soha nem bírtam dühös lenni, de csöndben hazamenni se voltam képes, és nem tudtam magammal mit kezdeni.

Ha felhívtalak, anyukád nem nagyon akarta átadni neked a telefont.

– Az én gyerekem egyáltalán nem árulja el, hogy mi jár a fejében! – mondta. Azt válaszoltam, hogy azt én se tudom. Ő többször elismételte, hogy ezután is legyünk ám jó barátok, én minden alkalommal azt válaszoltam, hogy persze, részemről a szerencse, te pedig, mikor meghallottad a beszélgetést, szinte elragadtad a kagylót, úgy szóltál bele.

Okosabb vagy mindenkinél, akit ismerek, ennek ellenére másodszorra sem vettek föl az egyetemre.

Néha, késő éjjel eljöttél a házunkig Bianchi bicikliden. Régi, nyikorgós kapunk és ajtónk volt, úgyhogy amint meghallottam a jelet, a füttyszót, kiosontam a hátsó kijáraton, hogy a szüleim észre ne vegyenek, majd belekapaszzkodtam a szilvafába, és átmásztam a kerítésen. Aztán elgyalogoltunk a közeli Denny's étteremig, megittunk egy gyenge kávé és dohányoztunk. Te azt mondtad: „Én is gyorsan be akarok jutni az egyetemre! Az hogy lehet, hogy te már egyetemista vagy? Pedig az olyan kis hülyéknek, mint te, jót tesz, ha elsőre nem sikerül a felvételi, és megszenvednek egy kicsit!”

Én szerettem, hogy ilyen durva beszélésaid vannak. Senki nem tudja, hogy itt, ilyen későn együtt vagyok veled – ha erre gondoltam, az egész testemet át- meg átjárta az öröm.

Amikor húszéves lettem, ezt mondtad a telefonban:

– Aki húszéves, az már nem követ el bűncselekményt, ha szexel, úgyhogy ha lesz rá alkalom, majd csináljuk!

Én annyira meglepődtem, hogy majdnem a plafonig ugrottam, és a szavam is elállt. Ahogy mégis próbáltam valamit belenyögni a telefonba, te kuncogtál:

– Na, de majd csak akkor, ha kicsit lazábban tudod felfogni!

Elmeséltem ezt a sztorit egy barátnőmnek az egyetemen, ő pedig szétkürtölte, amivel borzalmasan megbántott.

Március tizennegyedikén^[9] felhívtál otthon. Én aznap egy egyetemi barátommal, Miccsannal voltam. Valentin-napra adtam neki egy doboz csokit udvariasságból, Miccsan köszönetképpen sutit hozott. Lehet, hogy valahol, ahol én szórakozni szoktam – a „valahol” persze Sindzsuku – megláttál Miccsannal sétálni. Mikor hazaértem, visszahívtalak, de te nem voltál hajlandó komolyan beszélni:

– Igen, tényleg hívtalak. De nem jut eszembe, hogy miért.

Ez az éles hangnem nem tompult. Telefonálhattam akárhányszor, nem használt. Hiába kérdeztem, hogy esetleg megsértettelek-e valamivel, vagy esetleg valami félreértés van közöttünk, te nem árultad el, mi a baj. Lehet, hogy mostanra már el is felejtetted? Mert te aztán tényleg minden kijelentésedet elfelejtetted, egyiket a másik után.

Ezzel aztán megszakadt veled a kapcsolat. Elkezdtem együtt járni Miccsannal, akitől a sutit kaptam. Pontosan két évig voltunk együtt, majd a diplomával egy időben szakítottunk.

Miccsan egy amerikai egyetemre ment tanulni, én pedig egy élelmiszergyártónál helyezkedtem el, amelynek Oszakában volt a központja.

Az Oszakába költözés persze egyáltalán nem jelentette azt, hogy elfelejtettek volna téged. Amikor például a munkahelyemről hazafelé menet elgyalogoltam a Pénznyomda mellett, és felnéztem a szépséges holdra, arra gondoltam, hogy de jó lenne, ha Tokióban te is épp felnéznél az ugyanilyen alakú holdra. Istenekben nem hittem, ezért a Holdhoz könyörögtem. Azért, hogy te legyél életben és legyél jól. Azt azonban, hogy találkozzunk, még így sem kértem. Úgy gondoltam, hogy az ilyen, csillagászati eséllyel megvalósuló ügyek a Hold számára is lehetetlenek.

Egy csípős októberi estén feljöttem Tokióba, a barátnóm esküvőjére. Az oszakai Itami repülőtéren felhős volt az idő, a tokiói Hanedán esett. Szépek voltak a nedves aszfalra hulló kék és zöld fények. A repülőtéren nagyon sokára jött ki a csomagom, és a városba vezető gyorsvasút csatlakozása is rossz volt. A Jamanote vonalon utazva úgy éreztem, ciki az aznapi kosztümöm. Bódultan tartottam a szülői ház felé. Ahogy kiléptem Sibuja állomás déli kijáratán, az orrom előtt húzott el a Szosigaja Okúra végállomás felé induló busz, melyet el kellett volna érnem. Az utolsó járatot jelző piros fényben jól látszott a „Szosigaja Ókura” felirat. Na, most mi legyen? A piaszagtól bűzlő Sin-Tamakava metróval hazamenni kicsit sok lett volna a jóból. A taxidrosztnál türelmes, százméteres sor tekergőzött, mint egy kipreparált galandféreg. Akkor megláttam egy buszt, amivel még soha nem utaztam. Takacuig megy, a Jokohama Sindó elkerülő út érintésével. Hogy Takacu hol van, azt nem tudom, de az elkerülő út az nem más, mint a 264-es út, és lehet, hogy ha ott leszállok, akkor tudok fogni egy taxit. Úgy pattantam fel erre a buszra, mintha beszippantottak volna. Kiment a fejemből, hogy a tokiói buszokon előre kell kifizetni a jegy árát, kapkodva kerestem az aprópénzes erszényem a táskám rekeszében, és amikor átfutott rajtam, hogy, jaj, miért bambultam el ennyire, valaki már nézett.

Azt gondoltam, lehetetlen, hogy ez te legyél, de a négy másodpercenként, minden pislogás alkalmával frissülő, előttem feltáruuló látvány teljesen eloszlatta a kételyeimet. Rezzenéstelen és kifejezéstelen arcodon egész kicsi nevetés bujkált, úgy néztél felém. A belőled áradó idegenség olyan volt, akár egy ismeretlen országban

nyíló, groteszk virág. Úgy haladtam a sofőr mögötti negyedik ülés felé, mintha húzna valami. Mikor ötödszörre kérdeztem a tekintetemmel, hogy „Tényleg te vagy az?“, a virág megszólalt: „Rég láttalak.”

Megálltam előtted, és belecsimpaszkodtam egy kapaszkodóba. Még nem hittem el. Olyannak láttalak, mint egy kísértetet.

– Na, még ilyen: hogy te kosztümben jársz dolgozni! – nevettél. Ironikusan elhúzott szád olyan volt, mint régen.

Nem lepődte meg, amikor mondtam, hogy most Oszakában vagyok. Mikor még mindig összezavarodva magyaráztam, hogy épp ezért nagyon rég nem voltam Tokióban, holnap lesz a barátnőm esküvője, úgyhogy ez ma véletlen, ezzel a busszal is most utazom először, tényleg szinte lehetetlen meg hasonlók, te annyit mondtál, hogy „óóó”.

Megkérdeztem, hogy mivel foglalkozol, mire azt válaszoltad, hogy író vagy. Író, akinek még egyszer sem sikerült betörnie a köztudatba. Alkalmi munkából élsz, de mindennap írsz.

– Miért akartál író lenni?

– Hát azért, mert rájöttem, hogy van, amit csak én tudok megírni.

Ó, milyen vakmerő! Ó, milyen csodálatos! Már most is olyan szintre jutottál, ahova én nem érhetek el, és hamarosan fényesen felragyogsz. Tánkra perdült a szívem.

– És hogy lesz valakiből író?

– Irodalmi folyóiratok díjára kell pályázni, más mód nincsen.

– Olyan évente úgy egyszer van?

– Ja, ebben a hónapban meg márciusban van a határidő. Igazából van több is, de én erre a kettőre jelentkeztem.

A busz már a házatok közelében járt.

– Hívjál föl, ugyanott lakom, ahol régen. Elővettem egy névjegyet, a hátuljára felírtam a telefonszámomat, és odaadtam neked.

– Majd én is próbállak hívni – mondtad.

Az Exit Musicban vállaltál alkalmi munkát. Rászoktál, hogy felhívj éjjelente, amikor végeztél a melóval. Én aludtam, te jól felébresztettél, ásítózva beszéltél egy kicsit, aztán azt mondtad, hogy „Már késő van, aludjál!”.

Amikor hazamentem az újévi ünnepekre, találkoztunk egy sibujai bisztróban. Bizony akkor is egyfolytában ásítóztál, és azzal

gyötörtem magam, hogy vajon fáradt vagy-e, vagy ennyire unatkozol, ha velem vagy.

– Odagiri szan, menjünk el valahova, jó?

– Valahova?

– Fürdőbe vagy síelni.

– Jó, de arról szó se lehet, hogy ott aludjunk!

Oszakából feljönni, elmenni síelni meg vissza egy nap alatt persze lehetetlen. Te talán megláttad az arcomon az elégedetlen kifejezést, mert elnyomtad a cigidet a hamutartóban, és közben ezt mondtad:

– Na, velem beszélgetned meg tök fölösleges, tessék gyorsan hazamenni, és a szüléiddel törődni! – Majd fogtad a számlát, és fölálltái. Még nem akartam hazamenni, de már nem kínlódtam, mint lángoló tizenéves koromban.

Ha az obon-időszakon, vagyis az augusztusi halottak hetén meg az újéven kívül is jártam Tokióban, rákaptam, hogy benézek az Exit Musicba. A bárban semmi nem változott azon kívül, hogy te álltál a pultban, és már nem tudtam, hogy én a múltban vagy a jövőben vagyok-e. Elnéztem, amint a pult mellett a shakert rázod, vagy szép kezeddel lime-ot szeletelsz, és azon töprengtem, hogy vajon miért nem jártam ide abban a kihagyott időszakban. Meglehet, jobban tartottam attól, hogy esetleg összefutok veled, mint attól, hogy nem.

– Jövő héten lesz a születésnapom!

– Ó, gratulálok.

– Hétfvégén, amikor Tokióba megyek, nem jönnél el velem valamit enni?

– Születésnapozás meg ilyesmi nem jöhet szóba.

– Nem?

– Nekem is megvan ám a saját programom!

– Barátnőd van?

– Hazudnék, ha azt mondanám, hogy nincs.

– ...előbb is mondhattad volna.

– De hát mikor egyszer se kérdezted! Akkor sem adom föl. Egy író mondta: „a leggazdagabb szerelem enged az idő rábeszélő szavának”. Az idő az én szövetségesem. Attól még, hogy most nem lehet, valamikor majd biztosan.

Nem és nem sikerült megkapnod az új felfedezetteknek járó irodalmi díjat. Mindig is gyenge voltál vizsgahelyzetben. Én azonban írónak tartottalak attól a naptól fogva, hogy te írónak nevezted

magad. Író vagy abban a pillanatban, amelyikben írsz, az eredmények meg majd megjönnek később.

Eloolvastam néhány, szövegszerkesztővel írt és kinyomtatott regényedet. Érdekesek voltak, de a szexet és az erőszakot leíró részek olvasása megviselt; ha viszont átugrottam ezeket, elvesztettem a történet fonalát. Mikor azt mondtam neked, hogy új oldaladról ismertelek meg és gyorsabban dobogott a szívem, bosszús arcot vágta, és azt dünnyögte, hogy „ahhaa...”.

Te nagyon ritka esetben mondd azt, hogy „én”, és az eszemmel azt is értettem, hogy a történetet elbeszélő „én” nem azonos veled, de azért mégiscsak úgy olvastalak. Ezért utáltam az unhappy endet. Mert azt szeretném, hogy minden, ami veled kapcsolatos, happy enddel végződjön, még ha csak egy kitalált történetben is. Lehetséges, hogy én – mert így gondolkozom – nem vagyok alkalmas a regényeid olvasására.

Áprilisban és szeptemberben elmentem megvenni az irodalmi folyóiratokat, mert azt gondoltam, talán megjelenik a neved.

– De kis hülye vagy te... Azok a pofák, akik benn maradtak az utolsó fordulóban, addigra már közvetlen értesítést kaptak. Annak meg semmi értelme, ha valaki csak az első vagy második fordulóig jut.

Csak éppen sem az első, sem a második fordulóban nem volt ott a neved. Nem adta föl. Azt mondtad, hogy írod a következőt. Amikor jó kedved volt, elmesélted, miről fog szólni. Én fantasztikusnak tartottalak, amiért egyik történetet találod ki a másik után.

Február tizennegyedikén felhívtál:

– Boldog karácsonyt?

– Mit?

– Boldog új évet, Happy Birthday!

– Valentin-napra hívtál föl?

– Ebből az évből már elegendem van, legyen gyorsan jövő év...

– Csak nem veszekedtetek a barátnóddal?

– Ó, nem mondtam? Szakítottunk.

– Tényleg?

Vagy úgy: ha kivárjuk, jó dolgok is történnek! Umedán, a Hankjú áruházban csokoládét vettem, és elküldtem neked.

Ettől még nem léptem utódként a barátnőd helyére. Vajon az volt a baj, hogy Oszakában voltam? Vagy esetleg, mert nagyon magasak

az elvárásaid, én szóba se jöhetek? Vagy netán ott volt a baj, hogy én „kis hülye” vagyok? Persze ami nem működik, az nem működik, hiába keressük az okokat.

3

Az, hogy nem veszed föl a mobilodat, nem mostanában kialakult szokásod, de azt furcsálltam, hogy egyhuzamban több napja nem veszed föl. Az a típus vagy, akinél előfordulhat, hogy egyetlen szó nélkül elutazik külföldre, de hát még mondtad is, hogy ebben a hónapban csóró vagy, és aznap szabadnapod volt a bárban is. Így aztán odatelefonáltam hozzátok. Anyukád rögtön felvette, és én megtudtam, hogy csonttörést szenvedtél. Leestél a lépcsőről, és eltörted a gerincedet. Legalább egy hónapig föl se kelhetsz, mondta anyukád. Amikor a szokásos „Minden jót, viszonthallásra” köszönéssel letette a telefont, hallatszott a hangján, hogy mindjárt elsírja magát.

Mikor letettem a kagylót, és a csöndes lakásban megittam egy Tanquareay vodkát, a dolgok apránként elkezdtek helyükre kerülni a fejemben. Levettem a könyvespolcra a Tokió-térképet, és fellapoztam. Rögtön megtaláltam a kórházat. Ittam még egy kis vodkát, és elhatároztam magam. Gyerünk! A Sinkanszen szuperexpressz már nem jár, de van nekem egy sötétszürke Volkswagen Golfom. Elég, ha hétfő reggelre visszaérek Oszakába, úgyhogy gyerünk! Az nem is én lennék, ha ilyen helyzetben nem mennék el hozzád.

Az alkoholgőz is besegített, és százhatvannal téptem Tokióba a Nagoját és Oszakát összekötő Meisin, meg a Tokióig vezető Tómei autópályán. A tél végét hirdető, langyos reggel volt, öt óra. A piszkosszürke kórházépület nyomasztóan magasodott a hajnali párában. Az éjszakai portán összehordtam mindenféle zagyvaságot vészhelyzetről meg hasonlókról, átküzdöttem magam, és nekiindultam megkeresni a kórtermedet. Az üres folyosókon élesen visszhangzottak a lépteim. Amikor végre megtaláltam a nővérpultot, és odarohantam, a nővérke kicsit döbbenten és zavarodottan nevetett, és azt mondta: „De hát most alszik!”. Akkor szégyelltem el magam először, amiért alkoholtól bűzlök.

- Jöjjön vissza nyolckor, találkozhat vele, amikor reggelizik!
- Tud enni?
- Igen, segítség nélkül eszik.

Nagy kő esett le a szívemről. Visszamentem a kórház parkolójában hagyott Golfhoz, hátradöntöttem az ülést, és beburkolóztam egy takaróba. Még mindig ideges voltam, de arra gondoltam, hogy kilenc éve, mióta ismerlek, most alszom hozzád a legközelebb, aztán lehunytam a szemem.

A nővérke, ahogy megígérte, nyolckor beengedett a kórterembe. Te, úgy látszik, tudtad a nővértől, hogy jövök, és a nagy terem jobb sarkában fölemelted csak a fejed, lentebb meg nagyon integetté. Nem tudsz fölkelni: persze, mert eltörted a gerinced.

– Szóval eljöttél! – szólaltál meg.

Én csak annyit válaszoltam, hogy „ühüm”, nem tudtam, mi mást mondhatnék még.

– Mindig ebben a pózban fekszem. Kajánál is ugyanígy! – mondtad. De a takaró alól kilógó kezed-lábad mozgott: megkönnyebbültem, mikor megláttam.

– Gyere vissza később, jó? Itt tizenegyedtől van látogatás.

Erre végre megnyugodtam, és elmentem reggelizni a szüleim házához közeli Denny's étterembe, ahol régen olyan sokszor voltunk veled. A szüleimhez nem mentem be, mert az furcsán vette volna ki magát, hogy reggel kilenckor jelenek meg. Háromszor is repetáztam a kávéból, aztán elindultam a Denny'sből, beugrottam egy könyvesboltba, és beteglátogatási ajándéknak megvettem Archer egy könyvét. Utána megint visszamentem a kórházhoz, aludtam egy kicsit a parkolóban, majd fölmentem a kórterembe. Fertőtlenítő csípős szaga csapta meg az orrom.

– Bagószagod van, de jó neked! – mondtad.

Étkezéseknél megkérdeztem, hogy kimenjek-e. – Tőlem aztán maradhatsz is, csak annyi az egész, hogy megnézhetsz szerencsétlenkedés közben.

– Segítsek? – kérdeztem, a bátorságomat összeszedve, de visszautasítottál:

– Nincs kényeztetés!

– Étvágyad van?

– Honnan lenne? Te se éheznél meg, ha ilyen helyen kellene eltöltened egy napot is!

Az én gyomrom egy ideje hangosan korgott.

– Hát igen – feleltem, meghazudtolva a gyomromat.

Az étkezések jelentették számodra a legnagyobb próbatételt. Én egy fémszéken ültem, lehajtott fejjel. Te egy tükörből nézted az ételeket, melyek az ágyadon keresztülfektetett lapon sorakoztak, csak a fejedet emelted föl, az alsó ajkadhoz szorítottad a rizses tálkát, tettél rá a főételből, majd az egészet belapátoltad. Nagyon felbosszantottad magad a sült sós makréla tükörképén:

– Szerintetek ezt mégis hogy egyem meg? Múltkor egy fél grapefruitot adtak. Tudjátok, kivel szórakoztatok...

Le akartam szedni neked a hal húsát, de azt mondtad, nem kell. Ajkadhoz szorítottad a tálkát, amiben lereszelt jégcsapretek volt, szójaszószt se öntöttéi rá, és benyelted. A makrelához hozzá se nyúltál, és a kórteremben mindenkinél hamarabb befejezted az evést. Én azonnal megkérdeztem, hogy „Elvigram?”, és mikor te egy aprót bólintottál, én kivitem a tálkát a folyosóra, az ételosztó kocsira. Aztán kezet mostam, és vártam, hogy ha csak egy kicsit is, de megnyugodj.

– Ez a gyógyszer a csontok összeforrasztására való?

– Nyugtató. Mert idegösszeomlásom van. Az a betegség, amit nők szoktak kapni.

– Szerintem férfiak is.

– Ja, de akkor is.

– És a regényeid? Most is töprengsz valami cselekményen?

– Szerinted azt mégis hogy tudnék? Ilyen állapotban...

Megint elrontottam a kedvedet. Vajon minek is jöttem ide Oszakából?

– Holnap is ráérsz, ugye? – kérdezted te úgy, hogy közben nem néztél rám. „Igen, természetesen.”

– Jövő héten is el tudsz jönni, ugye? „Eljövök, igen. Hánykor legyek itt?”

– Tizenegykor.

Én szombatonként és vasárnaponként tizenegyedtől nyolcig ott voltam, teljesen kihasználva a látogatási időt. A Sinkanszen szuperexpresszsel, úgy felerészben pedig a Golfal jártam fel Oszakából. Minden héten feljárni kimerítő. Ráadásul pénzbe is kerül. De mi mást tehettem? Az rosszabb lett volna, ha hétvégén Oszakában maradok, és azon gondolkodom, hogy te vajon hogy vagy.

– Miket csináltál? – kérdezted tőlem.

Én felálltam, mászkáltam, leültem, futólépésre váltottam, főztem, autót vezettem, vécére mentem, piáltam, a nagy piálások után cigiztem, meg dolgoztam, és ezalatt lehetett akárhányadika és akármilyen nap, te a hátadon feküdtél, mert eltörted a gerinced. Mindig ugyanabban a pózban nézted a plafont. Nézted, ahogy fehér karod egyre vékonyodik.

– Ha esetleg idegesítő, hogy mindig itt vagyok, akkor küldj el valahova vásárolni, messzire is lehet!

– Semmiben nem szenvedek hiányt! – válaszoltad te, és elégedettnek látszottál.

Napokon és tíz órákon keresztül meséltem. A szerelmet, a szexet és a pénzt nem érintő történeteket.

Kettőnk tisztázatlan kapcsolatát nem érintő történeteket.

A már betarthatatlan márciusi határidőre készülő regényt nem érintő történeteket.

Különleges rákokról, a lakatlan Okinosima-szigetről és az oszakai Sinszekai szórakozónegyedről szóló történeteket meséltem.

És a mese fölzabált engem.

Az erőtlenység, melyet a második hét végén kezdtem érezni, utána már végig megmaradt bennem. Hétfőnként mindig megviselt a munka. Oszaka vasúti körjáratán, meg képregény olvasásra szakosodott kávézóknál szabotáltam a munkát. Hát igen, ha másban nem is, de szabotálásban mindig jó voltál – kedveskedtem magamnak.

Egy hónap telt el azóta, hogy kórházba kerültél. Hosszúra nőtt hajadat hátrafésülted, arcodat és álladat pedig belepte a borosta. A gipsz fölött egy japán szabású köntös volt rajtad, régi eleganciád bizonyítéka csak a bal csuklódon viselt sárga óra volt. Számtalanszor megnézted, és szomorkásán mormogtad, hogy „Ugye, nem állt meg az óram?”. Én ilyenkor mindig pánikba estem és kapkodtam, hogy vajon nincs-e olyan érdekes történetem, amibe mi ketten bele tudnánk feledkezni, és eltelne vele egy óra.

Azt kívántam, hogy hamar meggyógyulj. De aztán arra gondoltam, hogy hiszen ha hamar meggyógyulsz, az azt jelenti, hogy hamar itt az idő, amikor már nem láthatlak. Vissza fogok süllyedni a „sátoros ünnepeken találkozunk” nő státusába. Vajon mit jelentek én neked?

Ilyen pillanatokban éreztem magam arca nincs szörnyetegnek.

Nem lehetett tudni, mikor engednek ki a kórházból. Szomorú voltál és ingerült. Kirobbant belőled az orvossal szemben érzett elégedetlenség. Arra gondoltam, talán terhes számodra, hogy itt vagyok, és megkérdeztem, hazamenjek-e, mire duzzogva azt válaszoltad, hogy:

– Bírd már ki nyolcig!

– Én kocsmban is mindig záróráig maradok, a kórházban is végig, hát, én egy ilyen csaj vagyok.

Erre te halványan elmosolyodtál.

– Ha nem engednek ki, akkor neked jövő héten is el kell ám jönnöd, azt tudod!

– Figyelj, én... – mondtad – ...igazából nem is estem le a lépcsőről.

– Tessék?

– Gyógyszert vettem be, és bepiáltam, aztán leugrottam az erkélyről.

– Emlékszel rá?

– Arra a pillanatra nem emlékszem, de szerintem biztos meg akartam halni.

Borzalmas düh öntött el.

Netalán azt mondod, hogy kidobott a barátnőd, kétségbeesésedben meg akartál halni, így aztán leugrottál a zsákutcában álló ház vacak kis első emeleti erkélyéről, a pásztortáskával virágzó tető alól? Azt mondod, hogy így törted el a gerincedet?

Ciki. Nagyon nagy ciki. Pedig a te utolsó zálogba csapható értéked éppen a lazaságod: ez förtelmes, ez áruság.

– Arra eszméltem, hogy kint vagyok, és fáj. Négykézláb elmásztam a szobámig, és kihívtam a mentőket. Onnantól emlékszem.

– Nyugodtan felejtsd el! Van, amit jobb kitörölni.

Meglehet, azt hitted, hogy akkor félelmemben remegett a hangom, nem pedig dühömben.

– Ha majd hazamentél, én ma bögök egy jót. Mit is mondanak, mire jó az?

– A könnyben stresszt okozó anyagok vannak, és azok távoznak. Az ilyen könnynek más az összetétele, mint annak, amit hagymavágáskor sírunk.

Nem bírtad ki addig, amíg hazamentem. Sírtál.

Azon sírtál, hogy „úgy szégyeltem magam így”, hogy „én már mindenkinek teljesen az agyára mentem”, és hogy „sem mire se vagyok jó”.

– Nincs semmi baj – szóltam hozzád halkán. – Senkinek nem mentél az agyára, és senkinek nincs belőled elege. Meg akarsz gyógyulni, és ennyi elég is. Mindenki azt szeretné, ha nyugodt maradnál.

Törülközőt borítottál az arcodra, és elfordítottad a fejedet.

– Én örülök, hogy itt lehetek, mert eddig nem töltöttél velem hosszabb időt.

Meg szerettem volna fogni, a kezem közé szerettem volna szorítani a kezedet. Meggyengült nyakadat, lesoványodott testedet is át szerettem volna ölelni. Csakhogy az olyasmi, amit én „megtennék” neked, ezért megengedhetetlen. A végtelenül nagy hasonlóság ellenére az bizony valami más.

Én pedig azért lehetek itt, mert nem teszem meg azt a más.

Csak annyit tudtam tenni, hogy legalább pozitív hullámokat bocsátottam ki az egész kórteremre. Csak annyit, hogy egyfolytában működtem, mint valami légkondicionáló.

Amikor kész lett a fűződ, és kiengedtek a kórházból, már nem volt rá okom, hogy Tokióba járjak. Hiába mondtam, hogy szeretnék odamenni, te azt válaszoltad, hogy „nem lehet”. Én borzasztóan szerettelek volna úgy látni, hogy felkeltél és megborotvátkoztál. Az volt rólad az utolsó képem, hogy hosszú a hajad, mint Krisztusé, köntöst viselsz és szomorú vagy, és szerettem volna ezt felülírni. Úgy éreztem, hogy enélkül szép lassan összeomlók. De te ezt mondtad:

– Csak állni vagy feküdni tudok, úgyhogy nem lehet.

– Elég egy rövid találkozás is. Azt se lehetne, hogy elmenjek hozzátok?

– Nem.

Én végül kimondtam:

– Mégis mit jelentek én neked?

Te néhány másodpercig gondolkodtál, majd nagybetűkkel válaszoltál:

– Nem tudom.

Végül majdnem egy év is eltelt azután, hogy kijöttél a kórházból, és újra találkoztunk. Akkor volt, mikor eljöttél egy K-1 meccsre az Oszaka Csarnokba. „Ez az összeállítás fantasztikus, ha ezt elszalasztom, akkor nekem végem, rajongóként teljesítenem kell a kötelességemet!” Felajzott hangon mondtad a telefonkagylóba.

Nem ismerem a K-1-et, úgyhogy csak aháztam, mire te megkérdezted:

– Még mindig haragszol?

– Nem, egyáltalán nem.

– Háromkor találkozunk a többiekkel, úgyhogy csak egy ebédre érek rá. Aztán vigyél ám el valami jó helyre!

Kimentem eléd Sin-Oszaka állomásra, a Sinkanszen szuperexpressz kijáratához. A kórházban nyúzottora soványodott arcod visszanyerte eredeti formáját. Normálisan jártál, és azt mondtad, szinte egyáltalán nem maradtak vissza tünetek. A metróállomásra vezető lépcső tetején szóltál, hogy várjak egy kicsit, majd vászonnadrágod zsebéből előhúztál egy órát, és duzzogó arccal átnyújtottad: „Nesze.”

– Elfelejtettem, hogy mikor van a születésnapod, de ez születésnap ajándék.

Az a sárga óra volt, amit a kórházban folyton megnéztél. Én gyorsan átfűztem a csuklómon. A szíját két lyukkal beljebb kellett vennem. Aztán megmutattam neked, és azt mondtam, hogy „köszönöm, nagyon örülök”. Tudtad, hogy annak örülök legjobban, ha megkapom azt, amit te használtál: legjobb meggyőződésből elkövetett bűncselekmény.

A Midószudzsi metróvonallal elmentünk Sinszaibasi állomásig, és egy olasz étteremben megebédeltünk. Miután megettük a félhold alakú, rokfortos-paradicsomos pizzát meg a genovai pesto szósszal jól átitatott lapos tésztát, és én a fagyinál tartottam, így szóltál hozzám:

– Te, hiába akarsz ám hozzám jönni feleségül, az nem fog menni.

Meglepődtem, és nem értettem, hogy miről beszélsz.

– Először is azért, mert ilyesmi nem áll szándékomban.

Nekem ez soha nem is jutott eszembe. Amikor kicsit fojtott hangon megkérdeztem, hogy miért jössz ezzel, mikor egy év után találkozunk, te azt felelted, hogy csak úgy. Én megdermedtem. Az eszpresszóm ott húlt ki az orrom előtt. Otthagytam az eszpresszót, és kijöttünk az étteremből. A meccs előtt a Sinszekai negyedben találkozód volt a haverjaiddal, de én nem kísértelek el.

Nem a házasság volt a probléma, hanem az, hogy mit kezdünk ezzel a felemás kapcsolattal. Kínzó érzés volt, hogy reménytelen szerelmem úgy húzódik majd egyre tovább, mint ahogy a kígyó elnyújtja áldozata agóniáját. Úgy gondoltam, hogy ha fognánk magunkat és lefeküdnénk egymással, akkor az egész véget érhetne. Lehet, hogy a te szenvtelenségedről és lazaságodról alkotott kép, a rád aggatott értékek eltűnnének, ha lefeküdnénk. Lehet, hogy átváltoznál piszkos, hús-vér, bárhol fellelhető férfivá. Arra, hogy kiszálljak a körből, amely hiába szakad meg akárhányszor, mindig újraindul, úgy, mintha mi sem történt volna, arra egy mód van: az, hogy megutáljalak. Nekem úgy tűnt, ehhez vezető módszerként már csak a szex maradt. Rengeteg gondolkodás után küldtem neked egy mailt:

„Odagiri szan, én nem bírom így tovább. Befejezésül elég csak egyszer, de” – haboztam, de ezután azt írtam, hogy „aludj velem”.

Csakhogy te visszautasítottál. Ezt írtad hosszú mailed végére:

„Nem akarom megszakítani veled a kapcsolatot, de én tényleg lemondtam egy csomó mindenről. Válaszoltam vajon a kérdésedre?”

Hát nem.

Mindent megtettem azért, hogy megszabaduljak a kínlódástól. Elkezdtem járni egy fiúval: egy buliban ismerkedtünk meg, ahol előben jöttünk össze egy internetes fórum tagjaival. Könnyen elkészíthető, azonnal oldódó barát.

Ki tudja, miért, de ha összejöttem egy pasival, azt kiszagoltad. Amikor nincs senkim, akkor nem szólal meg a telefonom, de pont amikor a bepiált pasim elaludna, megcsörren a mobilom. Vajon észrevette-e a fúm, hogy más a csengőhang?

– Hol vagy most? – kérdezed.

– Oszakában.

– Azt tudom, hogy Oszakában.

– A barátom lakásán vagyok. Mire te nevetsz:

– Épp szex közben?

– Akkor nem vettem volna föl a telefont!

– Mi van veled mostanában, a hapsin kívül van valami újság?

Számталanszor előfordult, hogy ilyesmikkel hívtál pont akkor, amikor egy pasival voltam. Ráadásul mindig sokáig tartott. Hogy nem haladsz a regényeddel, a francba, meg hogy mindennap saját magaddal tartasz megbeszélést: sokat beszéltél. Végül pedig hozzátetted:

– Na, aztán tudod ám, ha szakítottál, majd csörgess meg!

Es tényleg: én könnyen szakítottam. A megcsalás az bizony úgyis csak megcsalás. Firka egy félbehagyott megbeszélés iratainak hátoldalán. Szégyenlősködés nélkül telefonáltam:

– Szakítottam!

– Na, gondoltam, hogy így lesz.

Attól a naptól fogva mindig rövidebbek lettek a telefonhívásaid, és egyre ritkábbak is. Én pedig visszatértem az egyedülléthez.

Három, Oszakában ledolgozott év után engem áthelyeztek Tokióba. A szüleim házát elfoglalta a bátyám és a felesége, meg a gyerekeik, ezért úgy döntöttem, kibérelek egy lakást.

Miután lezajlott a költözés és egy kicsit rendeződtek a körülmények, te eljöttél hozzám, és minden átmenet nélkül kinyitottad a hűtőszekrényt. Meglepődtem. Jobban meglepődtem, mintha minden átmenet nélkül fölhajtottad volna a szoknyám.

– Látom, rendesen élsz! – mondtad, amint becsuktad a hűtőt. Aztán kényelmetlenül feszengve megittál egyetlenegy kávét, és hazamentél. Amikor elmentél, én nem találtam a helyem a frissen takarított lakásban.

Miután feljöttem Tokióba, rászoktam, hogy hetente egyszer, munka után hazafelé menet beugorjak az Exit Musicba. Te azt mondtad, hogy már nem járnak oda olyan haszontalan alakok, mint mi régen. Helyette bizony megszaporoztak a munkanélküliek. Én csak annyi ideig bírtam rád nézni, amíg ilyesmiről beszélgettünk, vagyis két gin-tonik erejéig. Arra gondoltam, hogy talán ez a mi egymáshoz viszonyított helyes pozíciónk: a távolság a pult két oldala közt. A dzsesszhez egyáltalán nem értek. De azért szerettem, hogy szól.

– Min gondolkodsz?

– A télre gondoltam. A téli rettegésre meg a tél szagára.

– Az olvadó hó szagára?

– Az a tavasz szaga, nem? Hiába, kis hülye vagy te...

Nem zavart, hogy lehülyézel. Sőt megnyugtató. Én semmiről nem tudok olyan sokat, mint te, mindig pánikolok, ciki vagyok. Egymáshoz viszonyított pozíciókat a „kis hülye” kifejezés megerősíti. Mikor te kórházban voltál, ez az egyensúly kezdett felborulni. De most már minden rendben van.

Régen, középiskolás korodban ezt mondtad: – Én gépiesen beszélek, ugye? Biztos jobb lenne, ha jobban belemennék, és mindenfélét részletesen elmondanék, de nem megy.

Akkoriban én a te rajongód voltam. Egy sima rajongó voltam.

Miután visszajöttem Tokióba, te elkezdted engem hangsúlyosan a „barátodnak” nevezni. Ami azt jelentette, hogy mivel nem járunk együtt, még kevésbé lehetséges a szakítás. Noha mindig „barátodnak” hívtál, azt bezzeg kijelentetted, hogy nem tetszik, ha más férfiak bizalmasabb hangon beszélnek velem:

– Nekem lehet, na!

Én téged nem hívtalak „barátomnak”. Valami más szót használtam. Azt, hogy „valaki, akire számítok”, meg azt, hogy „valaki, akit jól ismerek”. A „barát” szót körülengi valami olyan árnyalat, hogy „egy a többi közül”. Több fiú barátom és kollégám is van, de rád és rájuk nem akarok ugyanúgy gondolni.

Amikor kórházban voltál, nagyon zavart téged a kacsa. Ha jól emlékszem, a szekrény, amiben a kacsákat tartották, az ágyad mellett volt, pont szemben a fémszékkal, amin én ültem. Első nap talán még az ingert is visszatartottad. Beszélni is szégyellted róla. A második naptól kezdve ezt mondtad:

– Menj ki dohányozni! – Ez volt a vécé-jel. – Szívj el kettőt, ne siess vissza! – Néha ezt is hozzátetted.

Lehet, hogy magától értetődő, ha zavarban vagy az ilyesmi miatt, hiszen mégiscsak idegen vagyok, de engem olyannyira nem zavart, hogy azon magam is meglepődtem. Te biztos nem engedted volna meg, de én szerettem volna kivinni a vécére, hogy kiöntsem. És rájöttem: már elég régen úgy érzem, hogy majd valamikor, a távoli jövőben szívesen gondoskodnék rólad akár ilyesmiben is. Még a szüleimnek se szívesen tenném meg, de ha rólad van szó, akkor nem gond. Fordítva szégyellném magam, az teljesen ki van zárva.

Ez csak beszéd, ha tényleg kipróbálnád, nagyon nehéz lenne ám: lehet, hogy mások ezt mondanák, de mégis, vajon miért van így?

Akkor is, ha csak beszéd, kisebb bennem a berzenkedés, mintha a szüleimről lenne szó.

Kevesebb, mint a „kedves”, több, mint a család.

Az meg mégis micsoda?

Te ezt mondtad:

– Anyám majd ápolja apámat, én majd ápolom anyámat, engem vajon ki ápol majd? – Én.

Semmiféle kétségem nem volt. Eljövök Oszakából is vagy Hokkaidóról is. El tudom képzelni magam, amint a csomagtartó mélyére csendesen becsúsztatok egy fekete ruhát, és száguldók az autópályán. Biztos úgy lépnék a gázra, hogy közben eszembe jutna a nap, amelyiken beverekedtem magam a kórházba.

– Ha meghalok, a világűrbe temetess!

– Olyan drága dologról szó se lehet!

– Akkor szórasd a hamvaim egy déli tengerbe!

– Azt lehet, majd írd szépen egy végrendeletet!

Szóval esküvőt nem akarsz, de temetést azt igen. Azon gondolkodtam, hogy a csontjaidból majd ellopok egyetlenegy picike darabot. A felét megtöröm egy mozsárban, és tejeskávéba keverve megiszom. És akkor az én csontom lesz belőle. A másik felét a zsebemben fogom tartani. Kis zacskóba teszem, és amikor nyugtalan vagyok vagy baj ért, akkor megsimogatom.

Már az is macerás, hogy megcsaljalak. Megértettem, hogy a félrelépés nem hoz megoldást. Az lehet, hogy nem lesz mindig minden úgy, ahogy éppen van, de most félek attól, hogy elveszítelek. Te valamikor bizonyára elköltözől ebből a zsákutcából. Én sóhajtok majd egyet a zsákutcában, ahonnan te eltűntél, és egy kicsit biztos eltöprengek azon, hogy tudok-e még repülni.

Elhívtál, hogy menjünk, együnk valami finom hajdinatésztát:

– De te autóval gyere ám! – Nagyon úgy nézett ki, hogy a tésztásnál inni akarsz.

Én teljesen felizgultam, mert nagyon régen találkoztunk az Exit Musicon kívül. A Golfom már le volt harcolva, de úgy porszívóztam az üléshezát meg a szőnyeget, hogy majd' kilyukadtak. Abban a pillanatban, hogy elkészültem az autómosással, az autót lebombázta egy madár, de egy ronggyal szépen letöröltem a nyomot. Sokat töprengtem azon, hogy milyen zenét hallgassak, amikor érted

megyek, végül egy Police Live mellett döntöttem. Te a zsákutca bejáratánál vártál, olyan helyen, ahol meg lehetett fordulni.

Amikor beszálltál az autóba, nagyon jó illat áradt szét. Szégyelltem, hogy szagolom, és szünet nélkül szívtam a cigimet. Te kedves voltál és álmos, és bár több százszor találkoztunk már, aznap szerettelek a legjobban. Csakhogy lehet, hogy nem foglak örökké szeretni. Lehet, hogy egyszer megunlak, lehet, hogy megutálsz. Lehet, hogy ez most itt a csúcs. Ahogy a Tokióból Niigata megyébe vezető Kanecu autópályán elhagytuk a fudzsiokai csomópontot, majd a Dzsósinecu autópályán haladtunk, hirtelen úgy éreztem, meg kellene halnom. Most együtt halhatnék meg veled. Elmenekülhetnék a zsákutcás világból. Csak egyetlenegyszer igényt tartanék a jövődre. Kettős szerelmi öngyilkosság.

Ebben az autóban légszák az aztán nincs, ha százötvennel belemegyek valamibe, akkor szinte biztos, hogy egyenes az út odaátra. Ha újjászületünk is, te úgyis biztosan te leszel, én pedig a te házi macskád. Önzőn és önfejjén viselkedem majd, te kényeztetsz, én néha megszököm otthonról, majd megint hazamegyek, és hozzád törleszkedem: így fogunk élni. De mibe kellene százötvennel behajtani? Addig haboztam, míg megérkeztünk a komorói kijáráthoz.

Abban a pillanatban, hogy lejöttünk az autópályáról és te átvetted a vezetést, eltévedtünk, és amíg ezen nevetgáltunk kettesben, oda is értünk a tésztáshoz. Te ittál, amitől fehér arcod egy kicsit kipirult, és meséltél a regényről, amit most írsz. Aztán elmentünk egy közeli fürdőbe. Amikor kijöttél a forró vízből, eltűnt a jó illatod, amit egy kicsit sajnáltam.

Hazafelé elromlott az autó kipufogója. A Golf olyan hangot adott menet közben, mint egy Lamborghini. Kiabálva beszéltünk, kettős szerelmi öngyilkosság már szóba se jöhetett.

Annak viszont örültem, hogy együtt lehetek veled valami bajban. Nem pánikoltam. Te, itt előttem, te vagy a legfőbb támaszom. Nem bántam volna, ha minden így marad, és sose érek haza.

Tizenkét év telt el azóta, hogy megismerkedtünk, és egy ujjal sem értünk egymáshoz. Hogy egészen pontos legyek, csak annyi volt, hogy amikor valahol együtt fizettünk és a visszajárón osztoztunk, összeért a középső ujjunk, és én elzsibbadtam. A tenyerembe guruló tízjenes érme melegéből megtudtam, hogy meleg a kezed. Amikor a

tésztásnál voltunk, és te vezetted az autómat, a kormány egy kicsit nyirkos volt, mikor visszavettem: ebből megtudtam, hogy zsíros a tenyered. Nem undorított. Az ilyen új információktól a világ tetején éreztem magam.

A regényed végre bejutott a második fordulóba. Az utolsóban már nem maradt bent, de a neved megjelent egy irodalmi lapban. Mikor felhívtalak, és mondtam, hogy ez nem akármilyen, és gratulálok, te szégyenlősen azt felelted, hogy „nahát, szóval láttad”. Aztán hozzátetted, hogy „ez csak a második forduló, a java most jön, de hát úgyse tudok mást csinálni, mint hogy továbbra is írok a saját stílusomban. Ha legközelebb esetleg végig benn maradok, akkor majd én hívlak fel téged!”.

Biztos, hogy a következőnél eljutsz az utolsó fordulóig. Biztosan eljön a nap, amelyiken debütálsz. Ha belőled híres író lesz, és egyszer csak megjelenik melletted egy szép nő, én irigykedni fogok, de akkor is azt hiszem, hogy ki kell tartanod amellest, amit csinálni szeretnél. Nem tudtam, hogy nekem ekkora öröm az, ha te közelítesz az álmaidhoz.

Most itt vagy a lakásomon. A pólód alól kilóg a köldököd, halkán horkolva, jóízűen alszol. Nyitva van az ablak, és aggaszt egy kicsit, hogy nem fázol-e az esti szélben. Félénken odalesek a köldököd körül növekvő puha szőrre. Csak egyetlen pillanatra alvó arcodra nézek, de rögtön elfordítom a tekintetemet. A lakásom közelében iszogattunk annak örömeire, hogy bejutottál a második fordulóba, és te teljesen kiütötted magad.

– Menjünk? – kérdeztem a kocsmában.

– Ja.

– Benézzünk még egy helyre?

– Ne.

– Feljössz hozzám és lepihensz?

– Ja.

Feljöttél a lakásomra. Én borzasztóan odafigyeltem, hogy természetesen viselkedjem. Itt a párna. Ez a takaró, nemrég mostam ki. Jó éjszakát! Felébresztelek, úgy, hogy elérd az utolsó vonatot.

Te egymás mellé raktál két nagy ülőpárnát, és nem telt bele egy perc, édesdeden, szuszogva aludtál a kisasztal túloldalán. Nem takaróztál be rendesen. Szeretném megigazítani a takarót, de az az érzésem, hogy ha annyira megközelítenélek, akkor te felugranál és

elmenekülnél, mint egy macska. Szeretném eloltani a lámpát és szeretnék megijeszteni, mikor felébredsz, de az biztos inkább kínos lenne, mint mulatságos. Elég sok sört és más alkoholt is megittál, úgyhogy ha felkeltél, biztos el kell majd menned vécére – mikor ez eszembe jut, csendesen kitakarítom a vécét. A kéztörlőt is lecserélem. A hűtőben az van, ami mindig lenni szokott. Nem gond, ha megnézed.

Kezemben könyv, durva fűből készült teát iszogatva várom, hogy felébredj. Nem foglak letámadni. Nem fogok követelőzni. Egyáltalán semmi olyat nem fogok csinálni, amivel beüldöznék téged a zsákutca mélyére.

Csend van bennem.

(2003)

CSAK DUMA AZ EGÉSZ

1 PIRÍTÓS

Valami megézésből úgy döntöttem, hogy Kamatában fogok lakni.

Egy nap, amikor már tényleg nagyon elegendő volt a télből, a vonathálózatot bemutató ábrát nézegettem a Jamanote vonalon utazva, és befészkeltem magukat a fejembe az írásjegyek, hogy „Kamata”; így aztán elmentem Sinagava állomásig, és ott átszálltam a Keihin-Tóhoku vonalra. Leléptem a peronra: a vonat indulását csengő helyett a Sócsiku Kamata Filmstúdió indulójának zenélődobozból szóló változata jelezte. Bár mindig Tokióban laktam, a Kamata nevű városrészben akkor jártam másodszor.

Azóta nem voltam itt, hogy kicsi koromban eljöttünk anyagot venni a nyári szoknyámhoz.

Mégis, az utcák valahogy ismerősek voltak, olyan jól passzoltunk egymáshoz, mintha álmomban már lettem volna itt. Körbejártam az ingatlanközvetítőket, olyan lakást keresve, amit munkanélkülieknek is kiadnak. Nyugat-Kamatában találtam egy kétszobás, öreg lakást, amiről úgy gondoltam, hogy éppen megfelel a festéshez, mert nem túl napfényes és jó szellős. Megbontottam apró kis megtakarításomat, és lepecsételtük a szerződést.

A költözés reggelén kidobott a pasim. Terrainak hívták, egy szerencsétlen, minden pozitív tulajdonságot nélkülöző hapsi volt, de azt állította, hogy szeret engem, úgyhogy én beültettem a kocsiába, mint egy plüssállatot, és mindenfelé elvittem. Csak automata váltóra volt jogosítványa, szóval az én autóm vezetni se tudta. Két héttel korábban, amikor Kiotóba kirándultunk, a barátaimnak is bemutattam. A magam módján hivatalosan elismertem őt. Erre föl egyszer csak, illetve, pontosan akkor, amikor épp ki akartam húzni a telefonszínórt, felhív, hogy „szakítsunk”. Jaaaj, ne, hát ezért nem bírom az alja férfiakat, és ezért nem bírom magamat, hogy én mindig alja férfiakat szeretek meg: egy pillanatra mintha minden megállni látszott volna, de aztán gyorsan átprogramoztam a fejem, és beindítottam kis olasz autóm, a világosbarna Lancia Ypsilon motorját. Mire három nap alatt, négy fordulóval befejeztem a költözködést, teljesen el is felejtettem a pasast.

Aztán egyszer, mikor már szinte hajnalok hajnalán az állomás környékén kószáltam, hogy megismerjem Kamatát, ahova végre beköltöztem, valaki hangosbeszélőn keresztül a nevemen szólít:

– Úgy hiszem, olyan rendszer kialakítására van szükségünk, melynek segítségével Tokió lakosainak hangja bizonyosan eljut Tokió vezetéséhez! Ezért... Óóó! Tacsibana szan! Jó reggelt kívánok! Tacsibana Júko szan!” – Honma Tosinori tartott kortesbeszédet.

Az volt az érzésem, hogy az ellenkező irányba, munkába igyekvő öltönytömeg minden tagja rám bámul. Apránként kiverekedtem magam ebből az áradatból, odaálltam Honma elé, és ráordítottam:

– Mit képzelsz te, hogy hajnalok hajnalán belemászol szépen az ember privát szférájába?

– Ne haragudj, ne haragudj, elnézésedet kérem! Bocsánat! – válaszolta Honma sírásra álló arccal.

– Nna, ha eljössz velem meginni valamit, akkor megbocsátok!

Beletúrta a táskámba, elővettem egy névjegyet, amin rajta volt az új címem, a mobilszámom, meg az, hogy „Festő”, odaadtam Honmának, majd távoztam a helyszínről. Rögvest újrakezdődött a gyakorlott szónokra valló kortesbeszéd.

Másnap udvarias telefonhívást kaptam, és abban maradtunk, hogy megiszunk együtt valamit. Az állomás nyugati kijáratánál, egy olcsó, nyugodt kocsmában iszogattunk. Nagyon rég ittam együtt öltönyt viselő emberrel. Honma barnás színű, selymes haja és élénken körbejáró, világos szeme nem árulta el a korát.

Az egyetemen lettünk barátok. Az egyetemi időkben mindig tőle kértem kölcsön a jegyzeteket. Ha egyfolytában lógtam, aggódott miattam, hogy egy kicsit azért iskolába járni is kellene. Menzán, cukrászdában, kocsmában tényleg nagyon sokat beszélgettünk vele meg a többiekkel. Vajon mit tudunk olyan sokat beszélni? Politológia szakosok voltunk, úgyhogy politikáról egész biztosan beszélgettünk. De aztán ő egy bankba ment dolgozni, én meg egy lapkiadóhoz. Engem később kihelyeztek a római kirendeltségre, meg a pszichiátrián is töltöttem némi időt, és szinte az összes barátommal megszakadt a kapcsolat. Az egyáltalán eszembe se jutott, hogy Honma Tokió közgyűlésének képviselőjeként működik itt. A látszatra túl sokat ad ugyan, de egyenes ember, úgyhogy azt gondoltam, megcsinálta a maga karrierjét, és boldog apuka.

Tetszett, hogy a várakozásaimat keresztülhúzó, kicsit egyéni úton jár. Mikor ezt megmondtam neki, Honma megkérdezte:

– Tacsibana szan, te miért nem mész férjhez?

– Nincsenek jó pasik.

– Magasak az elvárásaid, nem?

– Nem az elvárásaim magasak, hanem a színvonalam.

Honma nevetett. De rég láttam ezeket a gödröcskéket az arcán!

– És te, Honma, miért nem nősülsz meg?

– Hogy házasság? Az is egy ok ellene, hogy kölcsönt vettem fel a választás miatt, de fontosabb, hogy én sok mindenről lemondtam, úgyszólván biztos nem menne.

– Anyukád nem örülne jobban, ha egy meny jönne a házhoz?

– Ó, nem, nagyon megkínozná a menyét, anyám olyan fajta.

Honma úgy mellékesen fölállt és kiment a vécére, és ezzel témát váltottunk.

– Veszik a képeidet?

– Amikor megkaptam a díjat, akkor vették, de most egyáltalán nem.

– Miért is kezdtél el festeni?

– Meg akarom mutatni az embereknek azt, amit szeretek; úgy akarok élni, hogy csak azt csinálom, amit szeretek. Ennyi.

– De jó. Ez nagyon tiszta, irigyellek.

– Te miért lettél képviselő?

– Egy nap hirtelen elhivatást éreztem.

– Felfedeztél valami eszmét, vagy ilyesmi?

– Nem, nem erről van szó, hanem rájöttem, hogy a nekem való feladatok talán nem egy bankban, hanem a tokiói közgyűlésben várnak.

– És a közgyűlés után országgyűlési képviselő leszel?

– Nem, engem a vörös szőnyegnél jobban érdekelnek a mesterségek, más típus vagyok, azt hiszem.

– Mesterségek?

– Esetemben Tokió Óta kerületének polgármestersége.

Százkilencvennyolc jenes, olajban sült makrélát eszegettünk, közben Honma egy ideig a saját céljairól és politikai elképzeléseiről beszélt. Azt mondta, hogy vegyük egyedül csak az Oktatási Bizottság kérdését: biztos vég nélkül menni fognak a viták, és pontosan ezért van szükség a lakosság részvételére.

Aztán belefeledkeztünk a politikai témákba, és ahogy mindenfélét végighallgattam az országgyűlés legfrissebb háttér-információitól kezdve, a huszonhárom tokiói kerület polgármestereiről szóló pletykákon keresztül, az elkövetkező önkormányzati választás fontos mozzanataiig, észre se vettük, és már másnap volt.

– Te hol is laksz most?

– Még Jukigataniban, a szülői házban. Parazita vagyok.

– Na, csak le ne szidjanak, ha nem mész haza! – nevettem, de Honma elbiggyesztette a száját: – Nem, semmi gond!

– Akkor feljössz hozzám meginni valamit?

Honma tekintete egy pillanatra elrévedt valahova, de aztán azt mondta, hogy „Rendben, legyen úgy!”.

Honma úgy jött utánam, mint egy kutya, aki utál sétálni. Én fölnéztem a csillagokra, és arra gondoltam, hogy „jaj, megint elkövetem ugyanazt a hibát”. Pedig úgy lenne jó, ha Honma holtrészegen, se látva, se hallva elaludna, mert akkor megúsznám szex nélkül, gondoltam. Nem tudtam, hogy miért gondolom így, csakis és kizárólag Honmánál. Én mindenkivel lefekszem, nem számít a szimpátia, nem azért csinálom, mert magányos vagyok, nem szoktam habozni, lefeküdni sokkal természetesebb és könnyebb, mint nehézkesen kommunikálni, közben a köztünk levő távolságot méregetve. És ugyebár az iszogatás közben, alkalmas pillanatban bedobott kérdésre, hogy „Csináljuk?”, igen kevés férfi mond nemet. Csakhogy, ha csináltuk, azzal vége is: így tűntek el körülöm a fiú barátok, egyik a másik után. Az egész éppen olyan egyszerű, mint kenyeret pirítani: fölfaljuk a se okkal, se névvel nem bíró, arctalan pirítóst, annak eltűnése pedig igazán érdektelen és nyom nélküli.

Honma, ahogy belépett a lakásba, legelőször is a műterem felé vette az irányt, és a képeket nézegette; kezébe vett egy csendéletes vásznat, és ezt mormogta:

– De jó ez a kék! Valahogy zavarban voltam:

– Ja, olyan idegen kék, mintha odahullott volna valahonnan! – mondtam, mire Honma bizonytalanul mosolygott, és visszajött a konyhába.

Szavanoi-féle extra finom szakét tettem a konyha falához állított pillangóasztalra. A diákkorunkról beszélgettünk. Honma elmesélte, hogy Simizu állítólag elég nagy ember lett egy banknál, meg hogy

Kimura hazament Fukui megyébe, és átvette az üzletet az öregétől, és hogy Ogava segít a választási kampányban. Egyvalakinek a nevét felhozni tabunak számított. Nohara Rika volt az. Ő huszonhat évesen meghalt egy autóbalesetben. Egyedül autózott a 246-os úton, és áldozatául esett egy balesetnek, melyben hatan szaladtak egymásba; az övé volt a harmadik autó. Én a lapkiadó Helyi Hírek rovatánál dolgoztam, és hírt közöltem arról a balesetről. Ha eszembe jut, még most is megtelik a fejem a helyszín látványával.

A magam részéről megmondtam Honmának, hogy nincs senki, akivel most is tartom a kapcsolatot az egyetemi barátaink közül. Ha az ember egy évet a pszichiátrián tölt, akkor bizony egy csapásra eltűnnek a barátai. Én ugyebár nem foglalkozom szavazatgyűjtéssel, úgyhogy a barátaim... – itt tartottam, amikor Honma kinyújtotta szép kezét. Az a kéz puhán megérintette a fejemet. Felnéztem, és a szemem bogara alól potyogni kezdtek a könnyek.

– Bocs...

– Semmi baj, maradj csöndben.

Odahúztam egy széket Honma mellé, és egymás hajába temetkeztünk, amíg el nem álltak a könnyeim. Amikor már pusztán a hajunk érintésével beszélgetni tudtunk, akkor egymás felé fordítottuk az arcunkat, és csókolóztunk. Heves csók volt, ami nem egyezett a Honmáról bennem élő képpel, ezért hátravettem a fejem, és tágra nyitottam a szemem. Jaaj, szóval a végén csak ez lesz – és ahogy ő magához szorított, én természetes módon, ahogy addig már több százszor előfordult, magától értetődően kinyújtottam a kezem az alteste felé.

Honma kicsit összerezzent, és elhúzódott. Megállt az idő.

Visszacsempésztem a gyengédséget a megdermedt tér csendjébe, nyeltem egyet, és torokhangon kérdeztem:

– Mi a baj?

Honma hosszú csend után, reszelős hangon válaszolt:

– Bocs, hazamegyek.

– Miért? Aludj itt!

Honma kicsit habozott, aztán elfordította tőlem a tekintetét, és se hangosan, se halkán ezt mondta:

– Nem megy.

– Mi az, hogy nem megy?

– Úgy, ahogy mondom. Nem megy a szex. Aztán halkan hozzátette:

– Szeretném megtenni neked, de... bocs.

Mikor válaszoltam, hogy azért még maradhatna, Honma már állt, és rajta volt sötétkék öltönyzakója.

– De hát... – mondtam. Honma megfordult. – De hát mi barátok vagyunk, nem?

– De.

– Ha meg barátok vagyunk, akkor lehet, hogy megy, de nem is kell erőltetni, Honma, neked nincs miért szégyellned magad, se saját magad előtt, se előttem.

– Nem szégyellem én magam.

– Akkor maradj!

Honma jóváhagyólag bólintott.

Aztán levette az öltönyzakót, amit egyszer már felvett, és egy szék támlájára akarta teríteni. Hoztam egy vállfát, és odaadtam neki. Elvenni a zakóját és vállfára akasztani: ezt nem tudtam előadni. Valahogy olyan pironkodva, szégyenlősen éreztem volna magam, mint egy újdonsült feleség.

2 MÍTOSZ

A zöld tea, amit azután főztem, hogy visszatartottam Honmát, kihűlőben volt a bántó neonfényben.

– Menjünk aludni? – kérdeztem derűs hangon. Azt képzeltem, hogy majd mindent megoldok saját erőből. Honma lehajtotta a fejét.

– Menjünk aludni, jó?

Csak egy kicsi lámpát kapcsoltam föl, feltűnés nélkül alsóneműre vetköztem, bebújtam az ágyba, a falhoz húzódtam, és szóltam, hogy „Jöhetsz!”. Tisztára úgy éreztem magam, mint egy édesapa. Erős voltam és oltalmazó. Nagyon be akartam bugyolálni Honmát csakis az én hangulatomba. Ő nem vetkőzött le, kényelmetlenül elnyújtózott, úgy, ahogy volt. Tapintható volt a nyugalansága.

– Nem lesz baja az öltönynadrágnak?

– Adhatnál kölcsön valamit. Összeszedtem egy nagyobb pólót meg egy tréningalsót, és ráterítettem egy székre, amin az előbb a konyhában ültünk. Tudtam, hogy Honma semmilyen körülmények között nem fog a hálósobában átöltözni.

Honma alakját formázó, súlyos csend bújt be az ágyba. Testünk kontúrja mentén három centiméternyi árok keletkezett köztünk, az árkot meleg levegő töltötte meg.

– Hadd aludjak a válladon!

Honma azt se mondta, hogy jó, azt se, hogy nem, csak kinyújtotta a karját.

– Nem fáj?

– Nem hát.

– Először?

– Igen.

Honma végre sóhajtott egyet. Végre eljutott idáig. Én alvást színleltem egészen addig, míg el nem ernyedte a karja.

Nem azt akartam én, hogy Honma a kertés családi otthon legyen nekem. Csak egy olyan férfit akartam, aki tér az elalváshoz. Én magam is kényelmes alvóhely akartam lenni. Szerettem Honma karjának erejét, teste melegét, halvány kis illatát. Ettől még eszem ágában sem volt magamra venni az ő történetét, a világban elfoglalt helyét vagy a lelkét: vajon voltak-e szavak ennek elmondására? A szeretet kifejezésére végtelenül sok szó létezik a világon, de minél

egyszerűbb az, amit el akarunk mondani, annál kevésbé tudunk bármit is mondani.

Élveztem, hogy incselkedünk, hosszú csókot váltunk, beszélgetés közben dohányzunk, és ezalatt ő megérinti a mellem meg a combom. Az érintetlen Honma egy perc harminc másodpercen keresztül bámulta a nemi szervemet.

Aztán félénken betette az ujját; és éppen ez, ujjának ügyetlenül kaparászó mozgása volt annyira izgató, hogy megfeledkeztem a szomszédokról is, és hangosan felkiáltottam.

Én gyorsan kész lettem, utána Honma olyan sokáig simogatta a hajamat, hogy szinte elbódultam. Szememet behunyva ízlelgettem kezének súlyát, mely érezte annak a kéznek nagyságát is. Kicsit elszundítottam, és azt álmodtam, hogy óriási kutya vagyok. Nem volt ebben semmi szexualitás, csak valami elomló boldogság. Nem bírtam elképzelni, hogy Honma tudná, mennyire fontos ez a nőknek.

Mikor az alvást alig hozó éjszaka után felvirradt a reggel, én szertartásosan ledaráltam az olasz pörkölésű, keserű kávébabot, és depressziós arcot vágva kávéztunk kettesben. Mikor megitta a kávé, Honma szó nélkül fölállt. Bár azt gondoltam, hogy ez egy közhelyes jelenet, megint megszólítottam az öltönyös hátat, hogy „figyelj”.

– Találkozunk még?

– Nem tudom.

Az ajtó csapódása hallatszott. Lezárult a tér.

Én nem hittem abban, amit szerelmi érzésnek neveznek. Többször is megszületett ugyan bennem valami ahhoz hasonló, de olyan vékonyka és esetleges volt, mint a felhők egy nyár közepi reggelen. Engem eddig csak úgy öleltek, hogy én azt gondoltam magamban, mindegy, ki az.

Azt állította ugyan, hogy sok mindenről lemondott, de Honma talán még rendületlenül hitt abban a mítoszban, hogy eljön az „igaz szerelem”, és ő kigyógyul az ED-ből (a merevedési zavarból). Talán attól félt, hogy én lerombolom ezt a mítoszt.

A magam részéről sokkal értékesebbnek tartottam a lemondásból született, gyengéd becézgetést, mint az élvezet kedvéért történő behatolást és ejakulációt. Nem értettem, hogy attól még, hogy valaki nem ejakulál, miért kell elrekesztenie magát valami külön helyre. Azt én is el tudtam képzelni, hogy akinek kellemetlen, ha megérintik

az intim részét, az visszautasító. Biztos olyan érzés lehet, mintha valaki beerőszakolná a kezét az ember gyomrába. De végül is, legyen szó akár perverzektől, akár fetisisztákról, akár merevedési zavarral küszködőkről, hát csináljanak olyasmit, amit meg tudnak beszélni a párjukkal, és ami jólesik nekik.

Hiába agyaltam, nem és nem tudtam megérteni, hogy miért nem találkozhatom többször Honmával. Végző soron arról lehet szó, hogy nem tetszik neki a magamfajta olcsó, szűk zugokba beállítható bútor? Lehet, hogy abban a pillanatban megy tönkre az egész, amikor én tudatára ébredek ennek? Csomagküldő szolgálatból rendelt, visszaküldött áru vagyok. Én nem voltam megfelelő.

3 MOZI

Van nekem egy szatírom.

A szatírnak nem kell név, azt hiszem. Ő becézve J csannak hív engem, én K szánnak hívom őt.

A szatír, amikor nem a testemet érinti, nagyon is kifogástalan férfi. Fiatalos tekintetű, kissé gyérülő hajú negyvenes, de nekem tetszik, ahogy kopaszodik. Független építészként dolgozik, egy ezüstsínű Opel Astra CD-vel jár. A tárcája is, amiben a mobilja van, a ruhája is meg az órája is elegáns, hajói megfigyeljük.

– Miért pont Opel?

– Mert munkához és privát is használom. Olyan feltűnésmentes, nem?

Ő maga is feltűnésmentes férfi volt, feltűnésmentes és kikezddhetetlen. Ha nem szatírkodott volna, és találkozunk valahol az utcán, biztos nem maradt volna meg az emlékezetemben.

A szatírral már több mint egy éve ismerjük egymást. Nem a vonaton kezdett ki velem, hanem rendszeren – ami persze megint furán hangzik –, egy internetes társkereső oldalon találkoztunk össze. Beleegyezésemet adtam a szatírkodáshoz.

Hogy miért mentem föl a társkereső oldalra? Amikor még táppénzből éltem, és az alkalmazotti jogviszonyom is megvolt a munkahelyemen, megszorultam anyagilag, és alkalmi munkát vállaltam az oldalon. Hogy miért szorultam meg anyagilag? Mert pénzzel tömtem egy férfit; és hogy miért tömtem őt pénzzel? Hát mert bosszantott volna, ha más nőnek tartozik. Soha nem felejttem el: Harának hívták, és ipari formatervezőnek nevezte magát, de én soha nem láttam olyat, hogy dolgozott volna valamin. Simokitazava állomásnál lakott egy klassz lakásban. Én félig-meddig már együtt éltem vele, de sokat kínlódtam a hapsi dühkitöréseitől. Reggelente még éreztem az altató hatását, és csak kóvályogtam, közben meg repültek felém az odavágott tárgyak. Ha ijedeztem, akkor azt mondta, hogy nem tetszik neki az a duzzogó képem, és megint elkezdett ordítani; ha meg beivott valahol a városban, akkor verekedésekből jött haza, és az is sokszor előfordult, hogy véres volt a keze. Hara karatézott diákkorában, és az volt a specialitása, hogy egyetlen ütéssel ki tudta verni valakinek a metszőfogait; büszkén

magyarázta, hogy a metszőfogakra nem érvényes a biztosítás, úgyhogy anyagilag is nagy csapást lehet mérni. Mi módon szakítsak vele, hogy azért a metszőfogaim is megmaradjanak? Három hónapon keresztül tipródtam csak ezen, és ezalatt én fizettem a mocsok lakbérét is.

Eltértem a tárgytól; lényeg, hogy elfogyóban volt a pénzem, és alkalmi munkát vállaltam egy társskereső honlapnál. A barátnőm protekciója útján beástam magam a honlapot működtető befektetési társaságba. Egész nap beetető maileket küldtem férfiakra, de több százat. Unatkozó háziasszony, a szendét játszó tanárnő, kicsit butuska, nagy mellű csaj, fiatalabbakra bukó, befutott üzletasszony: egy nap vagy húsz ilyen karaktert találtam ki, minden alkalommal átlényegültem a karakterre, és szórtam a maileket. Érdekes volt, ahogy a férfiak bevették. Ők is teljesen átlényegültek gazdag, jó pasivá, és küldözgették a válaszüzeneteket. Egy mobiltelefonról küldött mail háromszáz jen. Ez mocsok jó üzlet, így is volt kitalálva, de – azt kell mondanunk, hogy nem meglepően – ez nem befektetési társaság volt, hanem inkább csalásra szakosodott társaság; az én fizetésemet is jelentősen megkurtították, úgyhogy a fizetés utáni naptól nem jelentem meg náluk többet. A szatír, mondjuk így, olyan, mint egy ajándék attól az oldaltól. Amikor már azon gondolkodtam, hogy abba hagyom, ő feldobta közvetlenül az üzenőfalra, hogy „Szatír, ha Ön is akarja. Nem csinállok olyasmit, ami nem esik jól!”, én meg leírtam és hazaloptam a címét.

Aznap este a saját mobilomról, közvetlenül neki küldtem egy üzenetet, és rögtön fel is hívtam. Azt is bevallottam, hogy beetető voltam. K egyáltalán nem rendült meg. A nevemet se akarta tudni. Azt kérdezte, hogy „Mit szólna egy mozihoz?”, így aztán másnap teljes fesztelenséggel nekiindultam. Emlékszem, mert a kockás, egyrészes ruhámat vettem föl. Nyár volt. Kifestettem magam, és belenéztem a tükörbe: nagyon csúnya voltam.

– Először nézzünk meg egy filmet, aztán mit szólna egy teához? – kérdezte a szatír. El se mosolyodott. Az volt az arcára írva, hogy ha nem tetszik, nyugodtan tessék hazamenni. Annyira higgadt volt, hogy belőlem szinte kiveszett az izgatottság. Némán bólintottam, majd elgyalogoltunk az Itó Jókadó áruház legfelső emeletén levő moziba. Kétség se volt bennem, és félelem se. Békés érzésekkel, bódultan néztem, ahogy a szatír jegyet vesz egy teljesen érdektelen

japán szerelmes filmre. A mozi lepukkant volt. Már ment a film, amikor odaértünk; amint leültünk, rögtön közeledett is a szatír hideg ujjá, és én egymás után négyszer élveztem el.

– Először csinál ilyet, ugye? – kérdezte hangjában enyhe büszkeséggel a szatír, amikor egy San Marco Kávézóban eszpresszóztunk. Elszedte az alsóneműmet, úgyhogy nem volt rajtam bugyi, és átsejlett a combom köze.

– Igen, persze.

– És vonaton tapogatókkal találkozott már?

– Igen. Nem nagyon... nem nagyon éreztem undort.

És ez nem is volt egészen hazugság.

– K szan is szokta a vonaton csinálni? A szatír ott előttem nevetve rázta a fejét:

– Olyan veszélyes vállalkozásra én nem vagyok képes! Meg nagyon nehéz is.

– Tényleg? Pedig azt hittem, nem olyan rossz...

– Az olyasmi csak pusztán illúzió! Sok olyan mailt is kapok, hogy például azt szeretné, ha többen tapogatóznának egy pornómoziban, meg hasonlók, az ilyeneket természetesen nem tudom teljesíteni.

A szatír teljesen olyan arckifejezéssel mondta, mintha a fizika törvényeinek ellentmondó tervrajzot kellene visszautasítania.

Azután rendszertelenül, de elkezdtem találkozgatni a szatírral. Ő felnőtt módjára viselkedett, és épp eléggé körültekintő volt, úgyhogy én nyugodtan átadhattam magam neki, és az élvezetre koncentrálni tudtam. Semmi miatt nem kellett aggódnom, elég volt, ha úgy viselkedem, mint egy baba. Engem nem érdekelt a szatír élete, és ő se kérdezett engem másról, mint könnyed kis témákról. Úgy tűnt, egybeesik az a vonal, amelynél tovább egyikünk se akar menni. Nekem nem kellett szégyenkezni a csúnyaságom miatt. Szeretnem se kellett őt. Mert nem a kedvesem volt, hanem egy szatír.

4 TRÉNINGALSÓ

Ócska kis mailt kaptam fukuokai unokatestvéremtől. „Júko csan, ez az utolsó jó estét hozzád. Gondoltam, előbb még meglátogatlak, mert mi mindenfélét meg szoktunk beszélni, de nem megy. Már belefáradtam. Viszlát. Mindent köszönök. Június 29. Hajasi Sóicsi”

Sóicsi meg én jól kijöttünk egymással, és sokat maileztünk. Tudtam, hogy mostanában csak tetteti, hogy jól van.

Az üzenet két órája érkezett. Mikor megnéztem, rögtön a telefonért nyúltam. Mindig újratárcsáztam, nem bántam, ha több tízszer kicsöng, és aztán megszakad. Én is konokul viselkedtem. Kétség se fért hozzá, hogy az a puhány végül nem csinált semmit, hanem hallgatja a telefoncsörgést, és közben ott ül a számítógép előtt. Erről meg voltam győződve. Úgy gondoltam, hogy ha tényleg meg akarna halni, akkor biztosan kikapcsolná a mobilját.

Abban a pillanatban, . hogy a telefon kapcsolt, azt ordítottam, hogy „Te hülye!”. Sóicsi álmos hangon azt válaszolta, hogy „Bocs!”.

– Történt veled valami? Megsérültél?

– Föl akartam kötni magam, de nem sikerült.

– Jaj, de jó. Hogy élsz...

Elszállt belőlem az erő és sírhatnékomból támadt: egy ilyen hülyére is tartogatok könnyeket.

– Bocsánat, tényleg bocsánat!

– Te, ide figyelj, ha ilyen jól tudsz bocsánatot kérni... – a sok bocsánatkérés miatt a megnyugvásom visszacsapott dühbe – ... akkor pattanj föl egy repülőre, és gyere el Tokióba! Gyere ide, és állj elém, úgy kérj bocsánatot!

– Mi?

A vállamhoz szorítottam a telefont, a számítógépen megnéztem néhány légitársaság oldalát. Mindegyik járaton volt hely. Bemondtam Sóicsinak a 20:30-as járat számát, meg azt, hogy hogyan kell a helyet lefoglalni.

– Van pénzed az utazásra?

– Harmincezrem éppenséggel van. Ez valószínűleg a teljes vagyona volt.

Sóicsi sokáig foglalkozásszerűen üzte a pacsinkózást, de tavaly év végén óriásit bukott, és mikor elveszett az indulótőkéje,

odaköltözött egy nő nyakára, és kitartott lett.

Azt képzelte magáról, hogy ő nagyon kiveszi a részét a házimunkából, de napközben aludt a hoszteszbárban dolgozó nő lakásán, néha elment játékgépezni, éjjel pedig internetezett: így éldegélt.

A barátnőjének hónap elején lett egy új pasija, úgyhogy Sóicsit azonnal kidobta. Ő hazaköltözött, de otthon nem találta a helyét, mint azt panaszolta. Ha úgy vesszük, magától értetődőnek éppenséggel magától értetődő, hogy elakadt; olyan fickó, aki a házat se nagyon hagyja el a szerencsejátékon kívül semmiért. Valahogy segítenem kell neki. Ha nem talál magának valamit, akkor biztos újra és újra öngyilkossággal fog fenyegetőzni. Az jutott eszembe, hogy kezdetnek mutassunk neki új nézőpontokat itt Tokióban. Én is nagyon nehezen tudok megélni, de úgy gondoltam, hogy plusz egy ember etetése azért még belefér.

A Haneda Repülőtér dohányzójában ugrott be, hogy felhívom a nagynénémet Fukuokán. Úgy tűnt, megnyugodott, amikor mondtam neki, hogy egy vagy két hétre magamhoz veszem Sóicsit egy kis felfrissülésre, és meglátom, mi lesz. Mindig is szerettem ezt a kedves nagynénémet. Holnap biztos megy majd anyámnak egy telefon. A szüleim, akik még mindig nem bírják elhinni, hogy a lányuknak pszichiátriai betegsége van, annak ellenére, hogy ők mindketten orvosok, megtudják, hogy én továbbra is kitartóan élek.

A körülöttem járó-keelő emberek nagyon rendezett életűnek tündek, az meg valahogy nagyon szánalmas volt, hogy én az öngyilkossági kísérletes unokatestvérem elé jöttem ki; de akkor is minden ízemben remegtem, ahogy ott szobroztam. „Gyere gyorsan, mutasd magad gyorsan” – gondoltam magamban.

És ő megérkezett. Tréningalsóban érkezett meg. – Só csan! – Majdnem kipukkant belőlem a nevetés, mikor megjelent a váróteremben, és megláttam, hogy néz ki. Úgy volt öltözve, mintha a közeli pacsinkoterembe menne, a csomagja mindösszesen egy sporttáska volt. Belelestem, a mobilja meg néhány pár zokni lötyögött benne, ennyi volt az egész.

- Miért tréningben jöttél?
 - Mert a farmerom a mosógépben volt.
 - Ugyan minek mos valaki, aki meg akar halni?
- Sóicsi küzdött a szavakkal, de hirtelen mozdulattal lehajtotta a fejét:
- Hát akkor, a terhedre leszek, Júko csan.
 - Az, az, és elég szép nagy teher leszel! De ha meghaltál volna, az még nagyobb teher lett volna.
 - Ne haragudj!

A Keihin expressz is megfelelt volna, de nem akartam, hogy Sóicsi kimerüljön, és autóval jöttem. Ami nagyon szép, de rögtön el is felejtettem, hogy hova parkoltam; Sóicsi azt mondta, hogy „Biztos a bejárat közelébe!”, és tényleg, az én Ypsilonom ott is volt a földszinti bejárat közelében. Hát igen, azért bizony pánikoltam. – Hú, de furcsa szemből ez a kocsi! – nevetett Sóicsi a bal kormány láttán, és beült a jobb oldali anyósülésre. A körbe-körbe kocsikázás a repülőtéren tetszett neki, úgy tűnt. Mondtam neki, hogy alhat egyet, erre kicsit hátradöntötte az ülést, és megkérdezte, hogy „Ez milyen zene?”.

- King Crimson.
- Furcsa. Baljós!
- A te mailed sokkal baljósabb volt! Adrián Belew gitárján az Elephant Talk szólt. Sóicsi nem látszott érteni, hogy mi ebben a jó.

Alig több, mint húsz perc alatt hazaértünk – nos, akkor biztosítsunk Sóicsinak fekhelyet. Egy ilyen pofának a műterem is megteszi.

– Olajszag van ám! – mondtam, de Sóicsi leintett, és felfújta a gumimatracot. Egy Múdzsirusi-üzletből való matrac. Hajszáritóval gyorsan föl lehet fújni. Hoztam még meleg alátétet, lepedőt meg frottírtakarót, és készen is voltunk.

- És párna?
 - Na, párna az nincs, rakj oda egy díszpárnát!
 - Igen.
- Sóicsi szinte boldognak látszott. Gyerek vagy te, aki megjött a táborba? Azt a mamlasz mindenedet!
- Adok egy gyógyszert. – Mit?

- Biztos mindenféle kavarog a fejedben, a gyógyszertől majd könnyebben elalszol.
- Hiába, a gyakorló beteg!
- Az bizony, az élvonalból!
- Jó éjt! – mondtam, és indultam volna kifelé a műteremből, de Sóicsi, aki mozdulatlanul feküdt az ágyán, utánam szólt:
- Júko csan! Nekem olyan rég mondta már valaki, hogy „jó éjt”. Csendesen becsuktam az ajtót.

5 PLACEBO

Másnap Sóicsi tíz körül kelt, és amint fölkel, savanyú japán szilva és tengeri moszat ízesítésű zöld teát kért. Mondtam, hogy nincs, mire egyedül elment az éjjel-nappaliba. Úgyis még mindig tréningben volt.

- Fú, az a gyógyszer nagyon jó volt!
- Hányinger-csillapító volt.
- Ó, nem altató?
- Olyan anyagok is vannak benne, amik elálmosítanak.
- Pedig én azt hittem, hogy az a gyógyszer volt, amit te szedsz.
- Na, ha te azt bevennéd, holnapig aludnál!
- Bár igazából biztos akkor is jól aludtam volna, ha azt mondod, hogy „Ettől a gyógyszertől jól fogsz aludni!”, és a gyomromra adsz valamit.

- Úgy van, úgy van, azt hívják placebohatásnak. Gyógyszer, amiben nincs hatóanyag.

- Mindjárt elmegyek vásárolni – mondtam reggeli rendrakás közben.

- Részemről semmi gond. Itthon leszek.

- Te, neked nincs váltás alsógatyád, ugye? Százjenes boltban vettem alsógatyákat. De hogy miért választottam meg azt is, hogy milyen mintája legyen a fickó alsógatyáinak? Nyomorúságos. Aztán elmentem egy Uniqlo ruhaüzletbe, és vettem neki vászonnadrágot meg pólóinget.

- És rövidnadrág?

- Elhallgass, te! Mára ennyi.

- Jaj már, ha kicsi a befektetés, majd megbánod később, a hozam begyűjtésénél!

Beugrott a hencegése, hogy ő házias férfi, és megkérdeztem, hogy „Főzni tudsz?”.

- Na, amit én főzök, az nagyon rossz.

Tényleg semmire se volt jó! Modellnek se, mert valahogy olyan loncsos benyomást tett; vajon mit kezdjek én ezzel a rokonnal? Egyelőre mindenesetre vele cipeltettem a vásárolt csomagokat. Az állomásépület föld alatti szintjén, meg a Tókjú szupermarketben és a Jókadó áruházban egy hegyre való holmit vásároltunk össze.

Ahogy a fedett sétálóúton gyalogoltunk, az jutott eszembe, hogy mi egész biztosan nem látszunk se házaspárnak, se szerelmespárnak.

Egyébként nem mintha én jól főznék. Majd csinállok zagyvalék csanpurut, keserűtököt tofuval, amit mindig szoktam, és azt etetek vele. A kinézete még hízelgésből se jó, de az erőspaprika-olaj és a kínai ízesítő megteszik a hatást, és ízre szerintem nem rossz.

– Júko csan, hámozz barackot nekem is!

– Oké, finom hideg.

– Én nem tudom olyan szép simán végighámozni késsel.

– Megpróbálsz?

Nem, nekem elég, ha nézem.

– Hajnalban hallottam a mozdonypüfögést.

– Úgy érted, a vonat hangját.

– Hova megy az a vonat?

– Gotandára, mert ez az Ikegami vonal.

– Gotanda, az vidék?

– Forgalmasabb, mint Kamata. A Jamanote-vonal is érinti.

Leesett, hogy aha, a fickó egyáltalán nem ismeri Tokiót, és a polcról előkerestem neki egy vékony térképet Óta kerületről. Ha a kerületi polgármesteri hivatalban venné meg, még ez is belekerülne háromszáz jenbe. Kosztosom egyre csak lapozgatott, mint egy gyerek, aki belemerült a képeskönyvébe.

Átmenetileg adtam neki zsebpénzt, és három nap múlva Sóicsi elkezdett egyedül eljárni otthonról. Ha nagyon későig a műterembe húzódik, akkor bajban lettem volna, a számítógép meg az én szobámban volt, úgyhogy az is gond lett volna, ha eltér az életritmusunk. Ezt az akadályt sikerült valahogy leküzdeni. A maga módján biztos ő is próbált tekintettel lenni rám. Megkérdeztem, hova jár, mire azt felelte, hogy Rokugó Dote állomás környékén meg az Ikegami Honmondzsi szentélynél néz ki a fejéből.

Egyetlenegyszer kis híja volt, hogy nem követtünk el egy hibát. Sóicsi internetezett, én meg, már lefekvés előtt, mellette üldögéltem. Először olyan viccelődős kedvvel fricskákat nyomtunk egymás fejére, ez adta meg a lökést, és az egész egyszer csak úgy magától elkezdődött. De valahogy túlságosan simán ment. A fejem végig tiszta volt.

– Szabad vajon ilyesmit csinálni? – kérdezte Sóicsi, miközben bennem volt az ujj.

– ...de hát már elkezdtük, mit csináljunk? – húztam odébb a csípőmet, hogy az a kéz könnyebben tudjon mozogni.

– Júko csan, benned van irántam szerelmi érzés? – kérdezte Sóicsi tompa hangon, ahogy lehúzta a blúzt csak a bal oldaláról, és arcát a mellembe temette. Úgy éreztem magam, mint a csak fél vállon lógó melltartópánt. Szeretném, ha levennéd, de azt is mondhatnám, hogy mégse, inkább intézzük el egy nevetéssel. Felemás érzés volt.

– Miért pont akkor kérded, amikor csináljuk?

– Te meg ne nevetgélj, amikor csináljuk!

– Jó, akkor már... nem nevetek, csak csináld!

– Nem, inkább abba hagyom, bocs. Már nem csinálom.

– Hát, részemről, ahogy gondolod.

– Nem, az nem jó, ha a kosztos a ház urával csinálja!

Elfordítottam a tekintetem, visszavettem a ruháimat. Aztán ezt mondtam:

– Te meg menj most már aludni! Jó éjt! – És ezzel kiküldtem Sóicsit. Valójában izgatottan vert a szívem. Még haboztam.

Az járt a fejemben, hogy látni szeretném, ahogy ő most a műteremben – minden bizonnyal – épp könnyít magán. Az altatóval együtt ezt a kívánságot is benyeltem, és egyre csak forgolódtam.

6 REHABILITÁCIÓ

Mivel a július beköszöntével a tokiói önkormányzati választások is elkezdődtek, a lakásom postaládájában megszaporoztak a különböző pártok szórólapjai.

Korábban Nakano kerületben laktam, így aztán Óta kerület képviselői közül senkit nem ismertem Honmán kívül. Honma szórólapján az állt narancssárga betűkkel, hogy „Eljött az idő: a nagy döntéseket a lakosság kezébe!”. Független jelölt volt, akit az ellenzék is támogatótt. Öt választási ígérete közül annak a rendszernek a kiépítését hangsúlyozta leginkább, mely által a helyi érdekű problémákat népszavazás útján oldanánk meg, második helyen pedig a Tokió város által fenntartott lakóépületek privatizálása állt. A történelem tankönyvek problémájának meg a személyes adatok kezelésének régóta húzódo kérdéséről tartunk népszavazást, a privatizálásra kerülő középületek ügyét bízzuk tanácsadó- és építőipari cégekre, Tokió városa pedig ezek támogatására és a költségek felügyeletére fordítsa energiáit; nos, aki politikus, az természetesen szépen hangzó kijelentéseket tesz, de mindenesetre itt az állt sokkal könnyebben érthető nyelven leírva, amit a kocsmában végighallgattam. A politikus egyben bizony fordító is.

Az én kosztosom többször is újraolvasta a szórólapot, meghallgatta a magyarázatomat, majd egy kicsit törte a fejét. Aztán egyszer csak így szólt:

- Nem vennének föl engem önkéntesnek?
- Hívd fel őket, és kérdezd meg!
- Júko csan, telefonálj inkább te! Légyszi! Azt se mondhattam neki, hogy Honmával nemrég majdnem, de csak majdnem jól *megcsináltuk*, és megadva magam a nagy könyörgésnek, felemeltem a telefont.
- Van nekem egy rizspusztító kosztosom, aki azt nyilatkozta, hogy szeretne segíteni a választási kampányodban, ha ezért esetleg fizetni is tudnál, az még jobb; mit szólsz?
- Kosztos? – kérdezett vissza kicsit gyanakodva Honma.
- Az unokatestvérem, most folyik a rehabilitációja, hogy majd visszatérhessen a társadalomba.

– Nekünk nincs pénzünk, bár ebédet azért tudunk adni. Ha így is megfelel, akkor épp hogy én kérném a segítségét. De ha alkalmi munkát akar, ami pénzt is hoz, akkor átírányítom egy másik jelölt irodájába. – Honma hangja nevetett. Én is megnyugodtam.

– Az önkénteskedés is megfelel. Jó lesz, ha megtanulja, mi az, hogy dolgozni.

– Nem dolgozik?

– Cikis történet, de eddig egy nő kitartottja volt. Lökött, de azt hiszem, őszinte természet.

– Holnap gyertek Ómori állomás északi kijáratához! Reggel kampánybeszédet tartok ott, hétre tudnátok jönni?

Honma visszament elbűvölő úrifiúba. Pedig jó pasi. Nincs hol beleakaszkodni, de engem még mindig nem hagy nyugodni.

Mi mindenesetre a szokásosnál egy kicsit elfogadhatóbb öltözékben jelentünk meg Ómori állomás északi kijáratánál. A beszédet hallgató Sóicsi olyan elragadtatott volt, hogy az nem illett a természetéhez, és közben lelkendezett:

– Nahát, a politikusok között is vannak ilyen üdítő emberek!

– Csak ne hagyd magad becsapni! – suttoztam neki vissza nevetve.

Mikor befejeződött a beszéd, Honma zászlókkal és poszterekkel tömött saját Toyota Cardinájával kalauzolt bennünket az irodájáig. Méretre inkább egy műhely volt, nem pedig iroda. Úgy tíz néni dolgozott benne. Küldeményeket címeztek, szórólapokat tettek borítékba, olyan néni is volt, aki főzött. Meg olyan néni is volt, aki térképet vágott és ragasztott, telefonált, hirdetőtábla hátulját ragasztotta. Úgy tűnt, elég sok a munka. Az unokatestvérem leült egy félreeső helyre, és mosolyogva nézett szét maga körül.

Honma sietősen utasításokat osztott erre meg arra, aztán épp csak bemutatott minket Szaitó nevű titkárának, és megint elment valahova. Szaitó szan a brazil szarvasbékára rendkívüli módon hasonlító nő volt, aki elkezdte nekünk szenvedélyesen ecsetelni az 1955-ben kialakult kétpólusú pártrendszer felbomlását. Valószínűleg el akarta mondani valakinek. Abban maradtunk, hogy Sóicsi először is idejön napközben, dolgozik, amennyit akar, és aztán hazamehet. Pont, mint egy nappali gondozó intézetben.

Másnap reggel, mintha kis hajóján a tengerre indulna, Sóicsi kinyitotta az ajtót, azt kiáltotta, hogy „Mentem!”, és elviharzott

otthonról a szívósan szemerkélő apró szemű esőben.

Én megint visszakaptam szabályos, egyedül töltött időmet, melyben ételt főztem meg elmentem bevásárolni, és legfőbb foglalatosságként színeket halmoztam egy csendéltre a műteremben. Eltűnt belőlem a már születőben lévő stressz. Ha a terpentinolaj szagába rosszkedv keveredett, akkor egymagamban végigjártam néhány kocsmát. Belevetettem magam a végtelen éjszakába, csupa sár lettem, aztán megint ecsetet ragadtam. Mióta Sóicsi itt volt, azzal is felhagytam, hogy véletlenszerűen pasasokat vigyek haza, és azoknak a fehéren üres hajnaloknak a keserűségét sem kellett megízlelnem, melyeket ők hoztak be magukkal.

Alkonyatkor hazajött Sóicsi, és bár nem kértem, beszámolt a napjáról; én csak egyetértően hümmögtem evés közben, úgy hallgattam a választóknak küldött levelekkel kapcsolatos feladatok, a kampány gyűléstervek, sőt az iroda emberi kapcsolatainak leírását is. Sóicsival a nénik elég kedvesen bántak, úgy tűnt, kezd megokosodni.

Talán egy hét telhetett el azóta, hogy elkezdett önkénteskedni, amikor Sóicsi így sóhajtott, rögtön, ahogy hazaért:

– Úgy néz ki, nem váltam be.

Főztem neki japán szilvás-tengeri moszatos teát, ő pedig hozzátette:

– Azt mondták, hogy csupa fölösleges dolgot művelek. Szaitó szan mondta.

– Mi az, hogy fölösleges?

– Például belemondom a telefonba, hogy „Hallóóó!”, meg elpakolom az iratokat, mert azt gondolom, hogy útban vannak.

– A „Hallóóó!” tényleg ciki.

– Holnap már nem akarok menni? ó

– Aha...

Másnap reggel így szóltam Sóicsihoz:

– Mi lenne, ha csak benéznél?

Azután talán három nap telhetett el úgy, hogy Sóicsi mély undorral járt az irodába, mikor ezt mondta, rögtön, ahogy hazaért:

– Ma jött egy nagyon aranyos lány! Kikucsi Mai csan a neve.

Ezzel garantálva volt, hogy nem fog hiányozni a munkából.

Ahogy kezdték egymást megérteni Mai csannal, Sóicsi hozzáállása döbbenetes változáson ment át. Ennek a se kép, se hang alaknak a

szájából olyan szavakat lehetett hallani, mint „norma” meg „műveleti hatékonyság”. Én megnyugodtam, és mailt küldtem egy barátomnak a depresszióban, hogy tárgyaljunk újra a közös iszogatásról, melynek terve függőben maradt.

7.45-ÖS AUTOMATA

– Feltűnésmentes öltözékben fogok menni – mondta Jaszuda Noboru.

– Engem nem izgat különösebben! – válaszoltam én.

– Attól még, Júko szan, hogy téged nem izgat, abból később csak a baj van, ha engem valami butaság miatt elfognak.

– Aha, azt mondod, hogy ha keresgélnek, akkor még találnak is valamit...

A nálam két évvel fiatalabb, depressziós jakuza öltözéke pólóból, farmerből, ámde ehhez kígyóbőrmintás japán papucsból állt, így jelent meg pontosan este fél hétkor Kamata állomás központi kijáratánál. Tocukából jött, nem egész egy óra lehetett az út.

– Tacsibana szan?

– Igen, nagyon örülök.

– Végre találkozunk!

Kezet nyújtottam. Lázforró, kemény kéz szorította meg erősen a kezemet.

Keveset mondtam azzal, hogy „ha keresgélnek, akkor találnak”! Jaszuda farmerjének jobb zsebében matt aranyszínű, éles töltényekkel teli tár lapult. Úgy vette elő és mutatta meg gyaloglás közben, mintha játékot mutogatna egy gyereknek.

– Bizony. Szóval nem kell fölakasztanom magam vagy ilyesmi, meg tudok halni akármikor.

– De ne halj meg!

– Pillanatnyilag nincs semmi baj. Nem leszek öngyilkos.

Megkérdeztem, hogy mégis minek hord magával ilyen veszélyes holmit, mire azt felelte, hogy ezt a tölténytárat akkor vette magához, amikor tisztítás céljából szétszedte a pisztolyát, majd próbálövést végzett vele. Azóta pedig nem volt rajta a farmer – hajtotta le a fejét. Vagyis jószerivel az egész napját otthon tölti, depresszióba merülve.

– Biztos nem kacsára lövöldözöl, meg se merem kérdezni, milyen próbálövés volt az? – mondtam, mire Jaszuda elvigyorodott:

– Kányát már lőttem! – mondta. – Én meg a barátnőm Big Macet kajáltunk a tengerparton, amikor megjelent egy kánya, és kilopta a kezemből a Big Macet!

Nevettem.

– Erre nagyon megdühödtem, előszedtem a kocsiból egy 45-ös automatát, és leterítettem öt madarat.

– Szóval eltaláltad őket!

– Természetesen!

– Fú, de ostoba kányák voltak, azt a mindenit.

– Igen, engem viszont megütött a barátnőm. A barátnő az a nő, aki gyereket szült Jaszudának, most pedig állatorvosként dolgozik a szülei tokiói, Magomé állomáshoz közeli házában. „A barátnőm nem ismer más férfit rajtam kívül!” – büszkélkedett Jaszuda. Ha azonban arra gondolt, hogy találkozna a kislányával, aki hároméves lesz, Jaszuda még depressziósabbá vált. Azt mondta, úgy érzi, már pusztán a depressziója miatt használhatatlan apaként, de ennek tetejébe még az is bántja, hogy mit fog vajon gondolni a gyereke, ha majd valamikor megtudja, hogy az apja egy jakuza.

Megkérdeztem, nem adná-e nekem emlékébe a tölténytárat, de azt válaszolta, hogy ha történne valami, abból baj lenne, és bocsánatkérő arcot vágott. Nem mondhatni, hogy Jaszuda arca ilyenkor nem hasonlított a Victor cég fejét oldalra billentő emblémakutyájának arcára. A haja rövid volt, de egyáltalán nem furcsa fazonú, testmagassága majdnem száznyolcvan centi, testalkata rugalmas, jakuza létére szinte erőtlen férfi. Nekem nem szokásom mások szemébe nézve beszélni, kivéve, ha veszekedés közben mondom a magamét, így aztán, míg nem figyeltem meg alaposan, nem vettem észre az ő tekintetének szúrósságát sem.

Mikor elhagytuk Kamata állomást és egy ideje gyalogoltunk, Jaszuda kuncogva megszólalt:

– Jó sok errefelé a kolléga!

– Tényleg?

– Bizony, az előbb is láttam néhányat.

Én kótyagos voltam, ilyesmiket egyáltalán nem vettem észre.

– Azonos frekvencián vagyunk, úgyhogy rájövök.

Hiába ment le teljesen a nap, egyetlen hűvös szellőcske se fújdogált. Csak kavargó forró pára szállt föl az aszfaltról.

Jaszuda Noboru azon a linken keresztül jutott el hozzám, mely az én lelki jellegű betegséggemmel foglalkozó honlapomon volt, vagyis egy olyan oldalon, ahol mániás depressziós és neurotikus emberek gyűlnek össze; a „Love KAMATA” rovat alá fel szoktam tölteni séta közben készített fényképeimet meg olcsó kifőzdékről írt

értékelésemet: a „Gumiabroncs park”-ról készült, ide föltett fényképem mozgatta meg, erre küldött nekem egy mailt. Majd saját magától azt mondta, hogy el szeretne jönni Kamatába.

Izzasztó gyaloglás után megérkeztünk a Gumiabroncs parkba. A park a Keihin-Tóhoku vasútvonal mentén van, két, gumiabroncsokból összerakott óriási szörny ágaskodik benne. Gyerekek nem voltak, ahogy napközben szoktak lenni. Jaszuda sóhajtásra hasonlító, örömujjongásra hasonlító, karcos, hangnak nem nevezhető hangot hallatott. Ledobta a papucsát, és egy pillanat alatt fenn is volt az egyik szörny fejénél. Aztán lenézett rám, és nevetett: „Ide akartam eljönni!”

Hazafelé Jaszuda szenvedéllyel mesélte, hogy mennyire el akart jutni a Gumiabroncs parkba. Ez az a hely, ahova óvodás korában, az ovis ballagás alkalmából kirándultak, de sehogy se tudta felidézni, és hiába kérdezte másoktól, nem lett okosabb. Azt mondta, hogy ez az első emléke, és fogalma se volt, mit csinálna, ha a park esetleg nem is létezne.

– Itt mondtam Jaszuko csannak, hogy „maradjunk együtt örökre!”.

– Jaszuko csan, mint az első szerelmed Jaszuko csan? – kérdeztem csak úgy, mire Jaszuda szinte énekelve válaszolt:

– Bizony, ő, Jaszuko csan, a fodrászék lánya! Ez nem egyszerű nosztalgia volt a szülőhely iránt; Jaszudának is volt élettörténete azelőtt, hogy jakuzának állt. Ezt mesélte dédelgetően, türelmetlenül.

A kiskocsmá le volt foglalva. Párolt zöldséget meg halat tartó kis üzlet volt, lefoglalni se kellett, megtelni se szokott, de ha lefoglalom, biztos, hogy a tulajdonos néni előre elkészít valami finomságot.

– Milyen volt az étel a börtönben?

– A sitt előtt mondjuk még bedugnak a fogdába – vigyorgott az ötszörös priuszos Jaszuda. – A fogdában nem jó a kaja, de a kerületi ügyészségen, na, ott reggelire frissen sült kenyeret kaptunk. Sajtot és lekvárt adtak hozzá. Hú, az finom volt.

Kuncogtunk. Jakuzá és depresszió, kerületi ügyészség és kenyér. Valahogy csupa furcsa párosítás.

– És a kórházban milyen volt a kaja?

– Úúú, abszolút borzasztó. Állami kórház volt, lehet, hogy emiatt még inkább.

– Én egyedül kórházban nem voltam még, majd be kell pótolnom!

Mikor Jaszuda ezt mondta, már a kiskocsmá hosszú ajtófüggönye előtt álltunk.

Jaszuda rögtön kagylós miszolevest kért, élvezettel szürcsölte, és fojtott hangon azt kiáltozta, hogy „fú, de jóó!”. Aztán a csontjával főzött disznóhús és szójaszósszal párolt leveles zöldség mellé szakét is kortyolgattunk. Bár én főleg sócsút ittam, jófajta burgonyás égetett szeszt.

– Fúú, Kamata jó hely! Bár épp csak körbesétáltam egy kicsit.

– Ugye? Ki tudja, miért, de otthon érzi magát az ember.

– Valahogy olyan zsúfolt és kispiszkos.

– Igen, igen! Óreg tokiói városrész, amiben nincs „sikk”.

Én újabb és újabb alkalmakkor láttam úgy, hogy helyes volt a megérzésem. A környékemen találtam egy finom tofuboltot, és összebarátkoztam a tulajdonos nénivel; amikor meg a fürdőben láttam olyan jelenetet, hogy egy idős néni lemossa a másik néni hátát, akkor úgy éreztem, jaj, de jó, hogy idejöttem lakni.

– Az én szüleim háza is egy régi városrészben van, de én nem mehetek haza, mert még most is odajárnak a nyomozók.

„Aminek bizonyára megvan a maga oka. Ne is kérdezzünk semmit.”

– Mióta laksz itt?

– Úgy fél éve.

– Tényleg?

„Nem dolgozol?” – Jaszuda nem tett fel ilyen tapintatlan kérdést.

– Hát, a megtakarításaimat élem föl.

– Van valami kitűzött célod?

– Képeket festek, korábban előfordult már, hogy vették, de most egyáltalán nem.

Azután gyógyszerekről beszélgettünk rengeteget, ahogy azt feltétlenül teszik beteg emberek, ha találkoznak. Jaszuda az SSRI típusú antidepresszánsok közé tartozó Paxilt, altatónak Silece-t és Amobant szedett. Mivel nekem mániás depresszióm van, kicsit többfajta gyógyszerem volt: Limas, Tegretol és SSRI-féle Luvox, régi generációs Anafranil, altatónak Silece és Vegetamin A. Jaszuda nem vagdosta a csuklóját, de alaposan túladagolta a gyógyszereit. Elárulta, hogy a gyomra teljesen ki van készülve. Magam arról panaszkodtam, hogy a Luvoxtól hányingerem szokott lenni.

Én a Jaszudára vetett egyetlen pillantásból tudtam, hogy, na, vele nem fogok lefeküdni. Valószínűleg Jaszuda is így gondolta. Az belefér, hogy viccelődjek vele, mint egy fiútestvérrel, de azt a szerencsétlen arckifejezést, amit az ember azelőtt vág, hogy elélvez, megmutatni se akarom neki, és az ő arcán se akarom látni. Az ilyesminek ő nem alanya. Így aztán könnyed szívvel kísértem ki az állomásra. Még egyszer kezet fogtunk, aztán elváltunk. Annyi volt az idő, hogy otthon a kosztos még biztos ébren van, és tévét néz.

8 BACH

Egy nap, rögtön, ahogy hazaért, Sóicsi ezt jelentette:

– Ma egy fura fickóval találkoztam. Támogatókat próbál fölhajtani, és azt mondja, egyidős veled, Júko csan. Ogava szánnak hívják.

– Ogava?? Ogava mi?

– Mi is... Ogava Makoto szan!

– Á, Bach! Ismerem a pofát! – nevettem el magam nosztalgikusán. Rémllett, hogy tényleg, Honma emlegette Ogavát.

– Furcsa hangj a van, mi?

– Igen, hihetetlenül reszelős. Ráadásul hosszú szőke haja van.

– Ha-ha-ha! Bach léte!?

– Hogyhogy Bach?

– Ogava neve, vagyis hogy „patak”, németül Bach, de arcra is hasonlít a zeneszerző Bachra, nem?

Világosan felrémllett előttem az a citromba harapott arckifejezés.

Amikor Bach elvégezte az egyetemet és hazaköltözött a szüleihez Cu városba, én meg Honma kikísértük őt az állomásra. A Sinkanszen szuperexpressz peronján, mikor Honma elszaladt sört venni, Bach azt mondta nekem, hogy „Tacsibana szan, én egész idő alatt szerettelek téged!”. Én meglepődtem, és elnevettem magam. Aztán, még mielőtt abbahagytam volna a nevetést, megszólalt a vonat indulását jelző csengő, befutott Honma, odaadta Bachnak a sört, Bach fölszállt a vonatra, és eltűnt nevető arcom elől.

– Mi volt ilyen vicces? – kérdezte Honma.

– Á, annyira fura, hogy nem tudom elmondani! – válaszoltam, és végül nem árultam el Honmának. Azt hiszem, hogy ezzel valahogy mi is feloszlottunk ott a Tokió állomáson. Azóta tizenkét év telt el. Ha akkoriban történt volna valami, a világra jött gyerek lassan középiskolába menne. Ha az Honmával történt volna, akkor nem állt volna elő az a helyzet, hogy ő harmincöt évesen érintetlen, és lehet, hogy merevedési zavarral se kellene küszködnie. De semmi nem történt. Nem is gondolkoztunk ilyesmin. Az elkésve induló csapat iszonytató mennyiségű időt szakított le és dobott el, szakít le és dob el.

– Ugye, jössz a kampánygyűlésre? – kérdezte Sóicsi.

- Nem én.
- Miért nem?
- Utálok az ilyesmit. A fesztiválokat, a bulikat, a nyíló virágok csoportos bámulását, minden ilyesmit egytől egyig utálok.
- Na, akkor bajban vagyok. Júko csan, ha te nem jössz el, az nekem nagyon égő.
- Mondtam, hogy kifizetem a jegyet, elégedjen meg ezzel, és bár nagyon erősködött, valahogy visszavertem Sóicsi támadását.
- A kampánygyűlés után Sóicsi felhívott, hogy „elmegyünk inni egyet Bach szánnal”. Aztán négy óra elteltével részegen hazatámolygott, és ezt mondta:
 - Júko csan, baj van!
 - Csak nem összevesztetek Bachhal?
 - Nem. Júko csan, Bach beléd van esve.
 - A fene, még mindig ezt hajtogatja?
 - Azt mondta, hogy „ő számomra az ideális nő”, és amikor elárultam, hogy én együtt lakom azzal a nővel, villámokat szórt a szemem.
 - Hogy együtt laksz? Na, ez jó, kosztos létedre...
 - Igen, igen, én is ezt mondtam neki. De, na, hogy is... azt válaszolta, hogy „Nem bírom megbocsátani, hogy egy olyan alak, mint te, egy fedél alatt lakik Tacsibana Júko szánnal!”.
- Nevettem. A pasasnak mindig ilyen színpadra kívánczó szövegei voltak.
 - Aztán még, hogy is... olyan hátborzongatót is mondott, hogy „a világ nem több, mint egy ócska regény, melyet én írok”.
- Szóval még mindig az irodalom. Nem tudom, mennyire mondja komolyan, de úgy látszik, ő is ír valamit.
 - Ő már csak ilyen. Mit is dolgozik most?
 - Azt mondta, átmeneti munkái vannak. És hogy most szabadságot vett ki, és csak a választással foglalkozik. Mikor mondtam neki, hogy engem meg kitartottak, nagyon megvető volt.
 - Még szép.
 - „Aha, szóval otthagya a megyei önkormányzatot.” Sóicsi játszi könnyedséggel megtalálta eldugott Four Roses whiskymet, és nekiállt inni. Hoztam egy poharat, és én is beszálltam.
 - De aztán én is megkérdeztem ám. Hogy mit szeret benned, Júko.

– Szóval csak úgy egyszerűen, Júko, se szan, se csan. És?
– Azt mondta, „te nem értheted, hogy ő mennyire jó”. Jár a szája, mikor nyakig van az éjszakai életben.

„Szóval éjszakai élet... Pedig már igazán nem abban a korban van”
– gondoltam, de lehetséges, hogy a harmincöt az az életkor, amikor a férfiakban tudatosan saját romlásuk, és elkezdenek pánikolni. Bár olyan férfiak is vannak, mint Sóicsi, akiről nehéz elképzelni, hogy élete során bármikor is hiányt szenvedne nőben. Igazságtalan, de tény.

Hirtelen fojtogató érzés kapott el. Úgy éreztem, találkozni akarok a szatírral. A megértés ugyanannyira fontos, mint a kedvesség és az odafigyelés. A szatír megértése olyan tiszta volt, mintha kémcsőben fogták volna föl.

9 DELTA

Rosszul érzem magam. Nagyon rosszul érzem magam. Nem az időjárás teszi, hanem az én idegeim rezgései, azt hiszem. Pattognak az idegeim, mint a sztatikus elektromosság, nem tehetek róla. Saját magam saját magamat hibáztatom. Gépkattogáshoz hasonló hangokat is hallok. Az orvos nem az antidepresszánsok mennyiségét növelte, hanem pszichotikus eseteknél használt nyugtatót írt föl. Mikor bevettem, elbódult a fejem. Beletörődtem, azzal, hogy ez is belefér. A kosztosom riadozva nézett felém, állati ösztönnel félt attól, hogy az elektromosság megcsapja; az volt a tekintetében, hogy ha hozzávágna valamit, ő felpattan és menekül. Ha nem mond semmit, amivel fokozná a helyzetet, akkor nem csinálok semmit. Ha dobálózni támadna kedvem, beveszek még egy adag gyógyszert: ennyi az egész.

Nem volt étvágyam. Megfőzni is macera, de legfőképpen iszonyú meleg volt. A zöldséges pirított hús, amit a kosztosom készített, tényleg rossz volt.

Aludni nagy nehezen még tudtam. Öt órát. Hosszú az olyan nap, amelyiken semmire nem vagyok képes.

A lelki betegség olyan, hogy a betegség okozta rossz állapot mellé ráadásként még azzal a ténnyel is szembe kell néznünk, hogy lelki betegségünk van. Amikor megbetegedtem, teljesen úgy éreztem, mintha súlyos páncélzatot és sisakot vettem volna magamra. Addig – akkor jöttem haza Rómából – odavoltam magamtól. Azt gondoltam, vezető beosztásban dolgozóként megvan a jövőbe mutató, kikövezett utam. Beteg lettem, és minden megváltozott: mikor egy év kórház után visszatértem, számomra nem maradt más választás, mint egész életemben ugyanannyi fizetésből megélni, mint amennyit a diákmunkáért adnak. Újságírói munkakör ellátására nem voltam alkalmas, úgyhogy a web-hírek felügyeletére kerültem. Mikor fél év munka után újra előjött a betegségem, már nem volt előttem út. Fölmondtam a cégnél, ecsetet ragadtam, és rá egy évre díjat nyertem.

Kosztosom a kedvem alakulását figyelve számolt be az aznapi eseményekről. Kasii képviselőt jól ki lehet beszélni iszogatók közben; ő egy negatív hős, hosszú beszédeket tart és nagyképű. Nem

tudom, hogy élethűen-e, de Sóicsi utánozta Kasii Kókicsit. „A vállára dobja a zakóját, így, aztán összefonja a karját” – itt Sóicsi félelmetesre szűkítette a szemét – ”Ööö... Kasii vagyok, országgyűlési képviselő, és úgy hiszem, mindannyian tudják, hogy jómagam vagyok az a képviselő, aki Óta kerületből származik!” – utánozta, és erőnek erejével megnevettetett.

Sóicsi is igencsak elfáradt. Egy támogatójuktól kölcsönkaptak ugyan egy kisbuszt, de szinte senki nem volt, aki tisztességesen tudta volna vezetni. Sóicsi járt az ismeretlen környéken hol törülközőt, hol esőkabátot, hol papír-írószert, hol bélyeget venni, éppen akciót hirdető üzletekbe. Poszter-reklamációkhoz is őt futtatták. A posztereket általában diákok ragasztották ki, akiket elkapott a hév, a telek- és háztulajdonosok pedig letolták Sóicsit, ő lekaparta a posztereket, majd távozott. Ami Honmát illeti, ő békésnek látszik, de valójában eléggé hangulatember, ha kitalál valamit, és azzal mások nem foglalkoznak sietve, akkor gyülekezni kezdenek a viharfelhők. Olyan is előfordult, hogy Sóicsit követségbe küldték, de ő nem volt tisztában a kerületi önkormányzati képviselő és Honma színpalak mögötti kapcsolatával, és egy kioktatást is le kellett nyelnie. A bevásárlóutcában is parádézott egy zászlóval meg egy hangosbeszélővel – ezt momotarózásnak hívták a mesehős után, aki zászlót tűzve indult az ördögök ellen; és természetesen szórólaposztogatásra is kivonult a reggeli és kora esti beszédek alatt. Olyan is volt, hogy Kamata vagy Ómori állomás előtt a kampányautóval foglalta a helyet a másnap reggeli beszédhez, és ott, az autóban aludt.

– Szaitó szan és a jelöltünk mamája nagyon egymásnak estek!

– Na...

– Az a mama, az nem semmi. Simán mondogatja egy csomó ember előtt, hogy „Tosi kun, Tosi kun”. Hogy „Ettél te valamit, Tosi kun?” ^[10]

– Anyakomplexus?

– Ja, teljesen tuti.

– És mi van Mai csannal?

– Mai csan, úgy tűnik, a jelöltünket szereti.

– Ó, tényleg?

– Egy kicsit csalódott is vagyok, mert ugyebár a jelöltet meg engem össze se lehet hasonlítani.

„Na igen, ők ketten nyilvánvalóan nagyon mások, de ezt inkább hagyjuk.”

– Ja, és Bach szan azt mondta, hogy randit szeretne tőled kérni.

Sóicsi mindig a végére hagyja a fontos mondanivalót. Én úgy vagyok vele, hogy nem desszert az, elsőnek monddad, de meglehet, ez is olyasmi, amit a vállalatnál tréningeztek belém.

– Jaj, ne. Komolyan?

– Ühüm, komolyan. Azt kérdi, hogy nem akarsz-e vele együtt lakóhelyen kívüli korai szavazásra menni.

– De hát én nem is vagyok lakóhelyen kívül? – Azt mondja, hogy menő kocsival fog érted jönni.

– Ó, hát nincs nekem elég bajom...?

A választáson induló jelöltek listáját augusztus 10-én tették közzé. Sóicsi kapta azt a fontos megbízást, hogy elmenjen a hivatalos szervhez, és sorsot húzzon. Arról húztak sorsot, hogy kinek a posztere hova kerüljön a pártok közös hirdetőtábláján; Sóicsi a legfelső sor közepét húzta, amiért állítása szerint mindenki nagyon megdicsérte. „Életemben talán most először dicsértek meg ennyire” – mondta. És aztán a tíz jelölt kampányautója elkezdett körözni a városban. A magam részéről mindig is úgy gondoltam, hogy idegesítőek, de festékkeverés közben most aggódtam, hogy Honma vajon gond nélkül járja-e az utakat. A heves nyári záport hozó napokon együttérzéssel gondoltam keményen kitartó alakjára, arra, ahogy esőtől áztatva tartja világos és egyenes beszédét.

A jelöltlisták hivatalos közzététele után két nappal citromsárga Lancia Delta Integrálé állt meg a lakásom előtt. Egy férfi, akinek Bach arcához úgy vállig érő, összegumizott, szőke haja volt, így szólt hozzám:

– Tacsibana szan, de rég láttalak!

– Rég láttál, de nincs most neked más dolgod?

– Ó, nem, néha lógni is kell. Nem lehet bírni, mert egy választás az bizony háború, (hö-hö-hö)

Beugrott: Bach a mondanivalója végén mindig babsalyog, hogy hö-hö-hö. Közben két nagy metszőfoga között nyálbuborékok habzanak föl – jaj, nem akartam emlékezni.

– Köszönöm, hogy foglalkoztok az unokatestvéremmel. Bocs, hogy egy használhatatlan alakot küldtem a nyakatokra.

– Ó, nem, szó sincs ilyesmiről (hö), nagyon is kiveszi a részét a munkából! Az ilyen munkaerő a többiekre is jó hatással van! (hö-hö-hö)

Engem jobban érdekelt az Integrálé, mint Bach. Először ültem ebben a típusban. Hazafelé vezethetek én?

– Nem gond a bal kormány és a kézi váltó? (hö-hö?)

– Nem, nekem egy Ypsilonom van.

– Ó, akkor Lancia-társak vagyunk! Szuper!

De már meg is érkeztünk. A kerületi polgármesteri hivatal, ami Kamata állomás keleti kijáratánál van, még gyalog sincs tíz perc. Eleve elhibázott volt az autókázás útvonalának kijelölése.

Leadtam egy szavazatot Honmára, és hazafelé, ilyen se mostanában volt, sportkocsit vezettem. A kormány egy kicsit zsíros volt, de hát – gondoltam – úgyis csak öt perc az egész, majd jól megmosom a kezem, ha hazaérek. De aztán mégse kanyarodtam le jobbra a 8-as körgyűrűről.

– Te, figyelj, miért veszel részt Honma kampányában?

– Hogy miért? Hosszú lenne elmesélni.

– Az nem baj.

– A nagyapám felsőházi képviselő volt – Ogava Hidenorinak hívták – az akkori Szociáldemokra Pártban.

Aztán Ogava elmesélte még, hogy az édesapja is tevékenykedett megyei közgyűlési képviselőként. Bach Mie megye önkormányzatánál dolgozott, de – mint mondta – amikor megismerte Honma elképzeléseit, úgy érezte, hogy ő a mi generációnk szószólója.

– Tényleg olyan kiemelkedő lenne?

– Én magam mindenestre ügyetlen vagyok (hö-hö-hö) – válaszolta Bach. Úgy képzeltem, hogy szégyenlős mosolygása mögött talán nagyapjának és apjának elvárása van, hogy belőle is legyen képviselő.

– De lehet, hogy csak be akarok pótolni valamit. – Bach olyan szemmel nézett rám, mint egy ázott kutya. Én abban a pillanatban visszatértem a valóságba.

– Na, elinduljunk hazafelé? – És a Delta elegánsan megfordult, választ sem várva.

10 KÖRTE

Sóicsi teljesen kifacsarva ért haza. Azt mondta, hogy aznap a kampányautót vezette. Úgy látszott, ennél többet nem akar a választásról beszélni.

– Ma a zöldségesnél körte volt kirakva! Nekem a körte a kedvenc gyümölcsöm.

– Ó, szóval már a körte évszaka van...

– A körte évszaka?

– Ja, ja. Holnap veszek majd, és behútom, jó? A körte évszaka: az az évszak, amelyikben meghalt Nohara Rika.

Idén vajon mikor szólalt meg a nyár végi apró kabóca?

Majdnem elfelejtettem Rika halálának évfordulóját.

O volt az egyetlen, aki időnként letolt engem. Diplomázás után is gyakran találkoztunk. Mindketten fiatalok voltunk, a világról aztán semmit nem tudtunk, de egyedül csak ő próbálta megakadályozni az én önfejű száguldásomat. Ahogy most visszagondolok, lehet, hogy féktelen időszakom volt az. Rika azt mondta, hogy túlságosan durván beszélek a főnökömről, a bérből és fizetésből élőkről, a főállású háziasszonyokról vagy a politikusokról.

– Jú csan, azt képzeled, hogy te kiváltságos vagy, és ezt nem is rejtegeted!

– Ez nem igaz!

– Mindegy, hogy te magad mit gondolsz, neked, Jú csan, meg nekem nagyon is jó körülmények adattak meg, ezért irigykednek is ránk, és ennek ellenére ez a durva szöveg – rossz hallgatni.

– Ha az előbb azt mondtad volna, hogy „kiválasztottnak képzeled magad”, én leütöttelek volna! – Szinte köptem a fogaim közül, mire Rika bánatos arccal bólintott.

Rika halála után nem volt étvágyam. Ezért aztán csak körtét ettem. Azt gondoltam, talán ez az érdes érzés a fogam alatt, ez mondja el, hogy élek. Az étvágyam nem tért vissza, egész addig, hogy elutaztam az olaszországi kiküldetésre.

Abban az időben degeszre kerestem magam, dicsekedtem, hogy milyen elfoglalt vagyok; az akkori megtakarításaimból még most is van, jelenleg abból élek. Vajon miért izgalmasak az őrült

költekezésekről szóló történetek, és miért unalmasak a takarékoskodásról szólók?

- Na, még ilyet, fölkelteél?
- Hova méysz, Júko csan?
- Macskagyűlésre.
- Macskagyűlés?
- Na, gyere!

Ha eljön az öreg este, itt a macskagyűlés ideje. Ha elkésem, eljönnek értem. A macskák abban a megtiszteltetésben részesítenek, hogy felajánlásommal a kezemben megjelenhetek a parkban tartott gyűlésükön. A mai menü ugyanaz, mint a miénk: lazacos rizs. Elég nagy a létszám, úgyhogy az ételt két helyre osztom szét, aztán én meg a kosztosom egy kicsit arrébb leguggolunk. A Csíkos meg a Foltos minden bizonnyal házi macskák, az ételből nem nagyon esznek, hanem farkukat égnek meresztve hozzánk dörgölőznek; a többi macska viszont akkora távolságot tart, hogy bármikor menekülőre tudja fogni: azt hiszem, ez a lehető legegészségesebb. A Panda meg a Három Szál Szőr még fiatal és sovány, meg félénk is, úgyhogy előfordul, hogy a társaik elűzik őket, ezért nem nagyon jutnak hozzá az élelemhez; dobok a külön nekik hozott szárított szardíniából, vicces, ahogy a mancsukkal, puff, lecsapnak rá. A Fekete is kicsi, de tele van kíváncsisággal, úgy figyel bennünket. A Tigris jóban van a Feketével, de a Fehér ellenségesen figyel a Tigrist, és elüldözi. Ahol kilencen is vannak, ott biztos előfordul mindenféle. Mikor felállók, a macskák olyan arcot vágnak, hogy „Már méysz is?”. Én azt válaszolom éjjeli barátaimnak, hogy ti csak legyetek el szépen egymással.

11 FÜRDŐ

Sóicsi továbbra is az én gépemen internetezett, és a „Kedvencek” alatt regisztrálva egyszerre csak politikával kapcsolatos oldalak meg médiaorgánumok honlapjai sorakoztak. Meglehet, sértő azt mondani, hogy nem feltételeztem volna, mindenesetre azt gondoltam, hogy „Na, milyen ügyesen összeszedte az információkat, hivatalostól elkezdve a pletykákig!”. Újságot is rendszeresen olvasott, az esti tévés hírműsorokon is egytől egyig végigment.

– Csakhogy, Júko csan, a listák hivatalos közzététele után a jelöltek nem frissíthetik a honlapjuk tartalmát! A mai világban ez elég furcsa, nem? – Ilyen komolyakat mondott, miközben szilvászósos teáját iszogatta.

– Júko csan, mi az, hogy aktivista?

– Olyan manapság már nem létezik, szerintem.

– Szaitó szan azt mondta, hogy rajta kívül nincsenek is igazi aktivisták!

– Á, az az idősödő nő, igen... – Ironikusan mosolyogtam: eszembe jutott, milyen avított szaga volt annak, ahogy Szaitó szan egy vadidegenre zúdította az 55-ös pártrendszer témáját.

– Nekünk egy parancsnokra van szükségünk, nem értettem, mit akar ezzel az aktivistázással.

– Bach mit szolt?

– „Eszméletlen eszmés néni.”

– Jól mondta! – Ehhez nem volt mit hozzátennem. Az interneten megkerestem a brazil szarvasbéka fényképét, és megmutattam Sóicsinak. Ő nevetett.

Augusztus tizenhatodikán, a választás előtti utolsó szabadnapon el akartam vinni Sóicsit az öreg Aszakusza negyedbe, a Tokió-toronyba meg Sindzsukuba, de ő azt mondta, hogy hagyjam aludni. Mit volt mit tenni, napközben elmentem egy Sam Francis kiállításra, estére pedig meghívtam Sóicsit vaslapon sült marhahúst enni. Ő örvendezve mondta, hogy Fukuokán szinte túl sok az olyan étel, amit nagy társaságban esznek, mint például a belsőségleves, meg a csontjával főzött zöldséges csirke, és sült húst nem nagyon szokott enni.

Amint megérkeztünk az étterembe és leadtuk a rendelést, Sóicsiből dőlni kezdett a szó, úgy látszik, régóta gyülemllett benne:

– Először, ugye, azt mondták, hogy nincs pénz, úgyhogy legyenek önkéntes, de bizony jó néhány diákmunkás is van!

– Az nem szabályellenes?

– De szabályellenes, úgyhogy eltitkoljuk. Ha vége a választásnak, akkor meg majd mindent kihordunk, a számítógépeket is, az iratokat is, a szemetet is, ezt úgy hívják, hogy „menekülés az éj leple alatt”. Ha bejönne egy ellenőrzés, mindegyik jelöltet a választási törvény megsértésén kapnák, ez állítólag így működik. Na, de mindegy, én önkéntesként kerültem oda, végig el is leszek önkéntesként.

Aztán mindenesetre koccintottunk a sörrel, és kiáltottunk egyet, hogy „hu-hú”. Majd visszavettünk a hangerőből, úgy folytattuk.

– Az önkéntesnek nem fizetnek, ezért akkor se tolják le, ha lassan dolgozik vagy előlről újrakezd valamit, de ha jobban belegondolunk, valójában ez is értékes... na, mi is...

– Munkaerő?

– Igen, az, és én úgy gondolom, hogy az egy napra jutó erőmet ügyesen el kell használnom.

– Aha.

– Számoljuk át órabérbe! Hogy mennyi lenne az én aznapi órabérem. És akkor tudnám, hogy aznap jól dolgoztam-e.

Én egy kicsit odavoltam, hogy Sóicsi, az a bizonyos Sóicsi ilyesmikről beszél. Amíg egyre csak mondta, hiánytalanul végigforgatta az összes húst.

– Úgy beszélsz, mint Marx.

– Ki?

– Egy régen élt gazdaságtudós.

– Ez dicséret akar lenni? – kérdezte Sóicsi, közben halomszámra sütötte a húst, és kéretlenül feltornyozta a kistányéromra.

– Miért nem szólsz Honmának?

– Júko csan, nagyon a szíveden viseled te Honma szan dolgát! Hopp, egyél májat is!

– És szerinted odaküldenélek téged annak a pasinak a nyakára, akinek a dolgát a szívemen viselem?

Sóicsi vigyorgott, közben pedig sózott nyelvet, szegyhúst és zöldséget rendelt.

– A választás után is lesz munkád?

– Aha, Honma szan azt mondja, hogy megtesz irodai alkalmazottnak, de hát nem lehet azt tudni, amíg nincs vége a választásnak. És lehet, hogy én nem tudnék kijönni a mamájával.

Ha Honma irodájában fog dolgozni, akkor vajon már mindig az én kosztosom lesz?

Mikor eljöttünk az étterembőii, még csak nyolc óra volt. A testem át volt itatva zsírral.

– Beugorjunk egy fürdőbe?

– Igen, igen! Én nem is nagyon voltam még! Ezen a környéken sok fürdő üzemel. Csak sétálgatás közben is fel lehet fedezni kéményeiket erre-arra. Akad, ahol szabadtéri fürdő is van, akad, ahol fekete víznek nevezett, színes vizű termálfürdő működik, és akad, ahol szauna: mindenhol van valami specialitás.

Én törülközőt, sampont meg szappant készítettem össze Sóicsinak. A hónap második felében a szabadtéri fürdő a nőké, de hát ezen nem tudunk segíteni. Hadd bánkódjon a kosztos.

Megmosakodtam, és beültem a jakuzziba. Arcot mostam, és átültem a fekete vizű fürdőbe. Hajat mostam, és kiültem a szabadtéri fürdőbe. Elképzelttem, ahogy távozik belőlem a stressz. Jó érzés volt.

De amikor a szabadtéri fürdőből visszatértem a fürdőépület zuhanyzójába, egy ismerős hang szólongatott:

– Hahó, hercegnő! – A fürdő falának túloldaláról kuncogás hallatszott. Nem vettem róla tudomást, mert nagyon kínos volt, de újra és újra megszólított:

– Hercegnőőő! Belefulladtál?

– Uraságnak érzed magad, vagy mi? Csöndben legyél! – De jó lenne, ha nem kellene ilyesmiket kiabálnom...

– Hercegnő, én kész vagyok!

– Nekem még kell egy kis idő, várj meg! Még hátravolt a sarokreszelés és a borotválás.

Fürdőzés után mindig paradicsomlevet iszom. Gyerekkorom óta ez a szokásom. A sör nem az igazi, a paradicsomlé ezerszer jobb. Sóicsi is azt mondta, hogy „Ó, rémlik ez az íz!” –, és csípőre tett kézzel nyakalta a paradicsomlevet. A végét hangosan kiszürcsölni biztos rossz modorra vall, de anélkül nem érezném úgy, hogy ittam valamit.

- Na, hazasétálunk?
- Igen, jaj de jó! – A kosztos olyan sietve és örvendezve követett, mint egy kutya.
- Amikor előjön a depresszióm, akkor a Nomikava partján szoktam sétálni.

A Nomikava rögtön a lakásom mögött van. Kosztos egy folyó. De ott legalább fúj egy kis hűs szellő. Az őszi bogarak úgy zümmögtek, mintha el akarnák fedni a sötétséget.

- Tényleg? Miért?
- Mert koromfekete.
- A folyó? – Ja.

Sóicsi elhallgatott egy kicsit, de aztán megint megszólalt:

- Júko csan, visszatükröződik a hold, és telihold van!
- De a hold túloldalán is vaksötét van ám! Sóicsi nevetett:
- Még szép, úgy van az a holddal is meg az emberekkel is!

Lehet, hogy jobban lenéztem őt, mint kellett volna. Egy álmos kabóca cirrentése hallatszott. Sóicsi rögvest leszidta:

- Este van, tessék aludni, kabóca!

12 KOORDINÁTÁK

– Képzelve, múltkor fölív az egyik lány. Azt mondja, hogy „Szakítottam a barátommal, találkozunk újra!” – mesélte a szatír, jeges tea fölött, a Skylark családi étteremben.

– Tényleg? – Mivelhogy egy szatír a partner, féltékenység az bizony nem ébred bennem, gondoltam magamban.

– Vajon miért nem akar többet találkozni, ha lett egy barátja? – erősködik a szatír.

– Talán úgy érzi, ennyi kötelessége mégiscsak van a barátjával szemben.

– Akkor meg miért jön vissza hozzám, amikor szakított a barátjával? És mi van a velem szemben érzett kötelességgel?

De hát a szatír az nem jó barát, kötelesség, az aztán nem létezik vele szemben, ő bizony egy piszkos fráter, olyan fajta, aki a családi étterem bokszülésében kinyújtja a lábát, és fényesre suvickolt cipőjének orrával szétfeszíti a térdemet. És mégis, a szatír mondja tovább:

– Miért van egyáltalán szakítás? Ha barátok vagyunk, akkor minden rendben van? Ez abszurd, nem? Barátok talán nem szakítanak?

Annak a lánynak is biztos az esik jobban, ha egy szatír érinti, de hát ezt nem teheti meg sztenderdnek. Ha a sztenderdet ahhoz a férfihoz igazítja, akivel együtt jár, akkor nem találkozhat egy szatírral, de szakítás után nem szükséges ahhoz a sztenderdhez ragaszkodnia, így aztán visszajön – magyaráztam én. Bár ugyan mégis miféle sztenderdről beszélünk? – akadtam fönn a szón, melyet saját magam használtam.

Mikor beszálltunk az Opelbe, én észrevétlenül egy törülközőt terítettem a szoknyám és a bugyim közé. Előre tudtam, hogy borzasztóan át fogok nedvesedni. Nem akartam bepiszkítani az autó anyósülését, ami normál esetben a szatír feleségének bérelt helye. Még hamutartóból is mindig hoztam magammal egy hordozható. Nem kívántam, hogy a szatír miattam extra költségekbe verje magát, ha például ajándékot kaptam volna tőle, biztos összezavarodtam volna. Találkozásunkat a szatírral mindig is úgy képzeltem el, mint egy ujj érintette „pontot”, melynek nem szabad

körvonallal bíró „felületnek” lennie. Az időtengellyel is rendelkező „test” meg végképp szóba se jöhetett. Én csak így voltam képes a férfiakat felfogni.

– Na, mutassa, mit hozott!

Én szó nélkül elővettem a vibrátort a táskámba becsúsztatott nejlonzacskóból.

– Nahát. Ez meg mi? – A szatír szemmagasságig emelte a holmit.

– Jaj, ne!

– Na, tegye be szépen magának!

Lassan gurultunk a városban, én meg maszturbáltam az anyósülésen. A rádióból egy Beatles-válogatás szólt. Úgy éreztem, mintha mindjárt el tudnék menni, de aztán mégse tudtam. Valahogy nem bírtam odafigyelni. A kezemmel mozgattam az obszcén szerszámot, és egy pillanatra arra gondoltam, hogy talán azért nem érzek semmit, mert SSRI-féle gyógyszereket szedek.

Egy piros lámpánál vártunk, mikor hangszóróból csicsergő női hang hallatszott.

Úgy váltott előttem más színre a világ, mint mikor levesszük a napszemüvegünket. A vibrátor a kezemre csavarodott zsinóron himbálózott, és egyre berregett.

– Mi a baj?

– Bocsánat, de abbahagyhatnánk?

– Ó, kiesett a ritmusból? Persze hogy abbahagyhatjuk.

– Bocsánat.

– Nincs miért bocsánatot kérni. Hazavigyem?

A kampányautó, ami az imént elment mellettünk a csicsergő női hanggal, nem Honmáé volt, de bennem már nem volt vágy.

Én mindig is hirtelen cselekedtem, mégsem bíztam az érzelmeimben. Nem annyira a fejembe, sokkal inkább a testembe volt beépítve a szükséges tudás, jó lenne, gondoltam, ha azt ki lehetne onnan szedni.

– Magam se nagyon értem, de ha koordinátákban akarjuk megadni, akkor én a nulla pont vagyok.

– Hogyan? Ez meg mit jelent?

– Ha valahogy eljutunk a szexig, akkor adok, mondjuk, húsz kezdőpontot, mint mikor belépési bonuszt adnak egy törzsvásárlói klubban. Ha járni kezdünk, akkor adok negyven pontot. Én utálok, hogy ilyesmit várnak tőlem.

– Á, megértettem a logikát. Na most, a pontozás egy szatírnál a mínuszból indul. És lehet, hogy soha nem megy át pluszba! – mondta derűs tekintettel a szatír. – Mert ebben a koordinátarendszerben nemcsak vízszintes és függőleges tengely van, hanem keresztirányú kapcsolódások is.

Elrágódtam ezen a kijelentésen. Mit mutatna az ábra, ha a függőleges tengelyre a világban elfoglalt helyet, a vízszintesre pedig a vonzerőt vennénk föl? Az én merevedési zavaros képviselőm, depressziós jakuzám és nemrég még egy nő által kitartott önkéntesem koordinátáinak eloszlásán gondolkodtam.

Furcsának találtam, hogy mindezt véletlenül éppen egy szatír érti meg. Úgy kellett volna lennie, hogy ő csak egy aljadék koordináta, de olyan, nem mindenhol kapható személy vált belőle, aki megérti, amit gondolok. Idegen és távoli csillagok összekapcsolódásából születő csillagképek rémlettek fel előttem.

13 UDON-TÉSZTA, SZOBA-TÉSZTA^[1]

Honmát megválasztották harmadik ciklusára, másodikként futott be. Ó, a mamája, meg Bach állítólag sírtak, de a kosztosom meglepően hűvös hangulatban tért haza:

– Nem tudom, helyénvaló-e ott sírni...

– Miért iszol egyszerre tejet és szakét?

– Nem egyszerre iszom, hanem külön-külön, az egyiket a másik kísérőjének, vagy hogy mondják? A szakéra megszomjazik az ember, nem?

– Azt megértem, hogy Bach sír. Hogy Honma sír, hát az kicsit furcsa.

– Ugye, ugye? Ugye, azt gondolod, hogy valami nem stimmel?

– Ja.

– Én meg ürességet éreztem.

Vicces volt ez a berzenkedés, úgyhogy nevetve hoztam magamnak egy poharat.

– Honmának minden túlságosan jól megy. Honma világban elfoglalt helyét tekintetbe véve mondtam ezt. Az egyetemen is tele volt jelessel, kedves volt, sok barátja volt, özönével kapta az állásajánlatokat, és az ugyan igaz, hogy a japán gazdaság buborékszerű dagadásának korát éltük, de hozzánk, többiekhez mint összehasonlítási alapokhoz képest is mindig minden túlságosan jól ment neki. Vajon végig elzárva tartja majd sötét zugait és esendő oldalát? Akárhogy lesz is, ez nem az én munkám. A kosztosnak se kell tudnia ilyesmiről.

– És mi lett az ígérettel, hogy felvesznek az irodába?

– Szaitó szan visszamondta. Honma szan és Szaitó szan mindig teljesen mást mondanak. Meg aztán, én...

– Na, mi történt?

– Egy cikis hapsi nőjével kezdtem ki.

– Hogy micsoda? És mégis mikor?

– Ennyi azért simán belefér! – vigyorgott kajánul Sóicsi. A nevetésében volt valami hazug árnyalat. Ha belegondolok, a jelöltlisták közzététele óta szinte mindig kimaradt éjszakára. Vagy úgy.

– Nem vicces ám!

– Nem, de gondoltam, hazamegyek Hakatára.^[12]

– Igen, az lesz a legjobb! – Önkéntelenül is suttogóra váltott a hangom, Sóicsi viszont teljesen nyugodt volt. Megjelent előttem Jaszuda arca, de úgy gondoltam, az egész ügy nem olyan súlyú, hogy meg kellene vele beszélnem.

– Bennem meg felébredt az érdeklődés...

– A jakuzák női iránt?

– Dehogyan, a politika iránt!

Az ő esetében nem esendőségről, hanem talán inkább naivitásról van szó. Néha teljesen félreérti a helyzetet, de hát az is igaz, hogy a tőle telhető legnagyobb erőbedobással dolgozott.

– Az is elég lenne, ha lóti-futi lehetnék valakinek az irodájában, azon gondolkodom, hogy nincs-e ilyen lehetőség. Olyan helyen akarok dolgozni, ahol politika-szag van a levegőben.

– Na, ez nem hangzik rosszul.

– Megkérdezhetném Kasii Kókicsi képviselőt is; éppenséggel azt gondoltam róla, hogy csak az arca nagy, de hát tényleg, mikor forduljunk az országgyűlési képviselőhöz, ha nem ilyenkor?

Na, az országgyűlési képviselőknek se könnyű, ha ilyen javíthatatlanul örült népekkel is foglalkozniuk kell.

– A jelöltünk azt üzeni, hogy legyél jó! „Szóval, hogy legyek jó. Egy jó menet is jó lett volna...”

– És mi van Mai csannal?

– Nem mondtam? Megfutamodott!

– Megfutamodott?

– A jelölt egyszer nagyon letolta, erre ő felkapta a vizet, elhúzott, azóta nem hallottunk róla. Jól kiszúrt velünk, amikor a legtöbb munkánk volt.

– Hát igen, ha szerelmi érzés is belejátszik...

– Dögunalmas! – ásított a kosztos. – Ó, jut eszembe, Bach szan nagyon meglepődött!

– Min?

– Azon, hogy hány éves vagyok.

– Ja, biztos azt hitte, hogy fiatalabb vagy nála.

– Mert én is udvariasan viselkedtem ám vele!

– Meg hát nem látszol negyvennégy évesnek, na.

Másnap Sóicsi nem ment be az irodába, hanem kiugrott csak úgy nézelődni a Kumano szentély nyári fesztiváljára. Mondtam neki,

hogy én utálok a fesztiválokat, azt felelte, hogy emlékszik rá.

Mikor hazaért, nagy büszkén az orrom elé lógatott egy nejlonzacskót, benne egy piros meg egy fekete színű aranyhallal.

– Jaj, ne, Só csan, csak nem befizettél aranyhalat fogni?

– Nyolcat fogtam, de az összes többit odaadtam a gyerekeknek.

Aranyhalnak való gömbakváriumom nem volt, úgyhogy egy Pyrex üvegtálba készültem átköltöztetni a halacskákat.

– Vajon jó lesz nekik ásványvízben?

– Vettem valami szert, ami kiszedi a csapvízből a klórt.

– Jaj, de jó. Mert ezen a környéken nincs kútvíz meg ilyesmi.

– És mi legyen a nevük, Júko csan?

– *Udon* és *Szoba*.

– Melyik legyen az *Udon*?

– Hát a kövérebb.

– Akkor az enyém a *Szoba*, a piros. Holnap elmegyek vízínövényt meg kavicsot venni. Talán az majd enyhíti a szomorúságomat, hogy nincs itt a kosztos.

– Egyszer volt, hol nem volt – mondta énekelve a kosztos –, valahol messze élt egy kövér *Udon* nevű aranyhal és egy sovány *Szoba* nevű aranyhal. Ők ketten csak úgy feltűnés nélkül, boldogan éldegéltek. Vége.

Aztán búcsúbuli néven iszogattunk egy kicsit, és a kosztos könnyes szemmel mondta, hogy na, végül ki se mozdult Óta kerületből. Másnap reggel elég könnyű szívvel indult el hazafelé. Indulóban megint szólt valami fölöslegeset:

– Júko csan, te jó ember vagy! – mondta, és elindult a magas ég alá.

– Szóval jó ember...

Nem kísértem ki. Ugyan minek kellett volna kikísérni, amikor egyedül végigjárta a kerület minden szegletét.

Itt maradt Óta kerület térképe. Teljesen el volt rongyolódva. Tele volt firkálva egy csomó piros körrel meg X jelöléssel. Már indult a kezem, hogy kihajítsa a szemeteskukába, de aztán újra föltettem a könyvespolcra.

Hozzáadtam néhány vonalat az állványon álló, nyolcas méretű vászonra készülő képhez.

Valahogy nyugtalan voltam. Úgy döntöttem, elteszem a helyére a lábamnál hánykolódó, férfiszagú matracot. Szipogtam kettőt-

hármát, míg porszívóval kiszívtam belőle a levegőt.

14 BOHÓCHAL

Végre elmúlt a kimerítő nyár, az esős évszakra hasonlító nyomott kedély. Félttem, hogy meglátogat a depresszió, de ezúttal sikerült simán földet érnem. Ruhákra támadt kedvem. Már tudtam magamra főzni. Föltámadt bennem a nemi vágy.

Egy este, mikor hangosan zümmögtek az őszi bogarak, egy sizuokai építkezésről hazafelé a szatír eljött Kamatába, hogy nálam aludjon; otthon azt mondta, hogy ott alszik az építkezés közelében. Szólt, hogy megvacsorázik valahol, úgyhogy csak sajttal és borral készültem. Nem a szeretője vagyok, én aztán nem fogom házias párolt zöldséggel várni.

– Van egy harisnyája? – kérdezte a szatír. Nem értettem, miről van szó. – Egy használt, régi is jó lesz, elég egyetlenegy.

Mikor a ruhásszekrényből előszedtem egy pár kimosott, gombócba csavart harisnyát, a szatír azt mondta, hogy „Álljon fel!”.

Amint felálltam, megfogta a kezem, a fal felé fordított, és egy szempillantás alatt odakötötte két egybefogott kezemet a konyhaszekrény ajtajának fogójához. Olyan, mintha mozoghatnék, de mégsem tudok. Nincs menekülés.

Aztán a szatír borozgatás közben, halkán, apránként idomított engem.

Nekem végig nyitva volt a szemem, a szatír hátulról becézgetett, aztán, amikor már lobogtam, ő visszaült az asztalhoz, és iszogatva, halkán hétköznapi témákról mesélt:

– Ez a mostani építkezés, ez nagyon jó helyen van! Egy szállodát építünk, aminek minden ablakából látszik a tenger... Emiatt persze rengeteg gond van az ablaküvegekkel, mindet külön rendelték, nagy luxus az manapság. Nahát, aranyhalai vannak! Az én irodám is sivár, ezért úgy döntöttem, halat fogok tartani. Bohóchalakat vettem. Ismeri a bohóchalat?

Mikor a rövid válaszok, melyeket adtam, visszatértek a normális ritmusba, ő még mindig beszélve pontosan mögém állt, és megérintett. Épp mikor azt hittem, hogy lassan és kívül érintett meg, ő becsúsztatta az ujját. Játszott és játszott, és amikor az ujjá odaért bennem a legérzékenyebb ponthoz, azt hittem, kiszakad a

csípőm attól az egy kéjes pillanattól. És akkor a szatír teljesen eloldozta a kezemet, és odavitt az ágyhoz.

– Jó volt?

– Igen, nagyon... És K szánnak?

– Én nagyon szeretek érinteni, de csak attól még nem áll föl.

– Tényleg?

– Kicsit más ez, nem szexuális izgalom.

– Pedig számomra az.

– Igen, és biztos furcsa, hogy én pusztán ennek a látványát élvezem.

– Általában azt szokták gondolni, hogy ha nincs ejakuláció, akkor abban nem is volt élvezet.

– Ki tudja, miért kell ennyire ragaszkodni ahhoz, hogy megvolt-e az orgazmus vagy se...

Én megnyugodtam; megnyugodtam, és hangszer vált belőlem. A szatír megszólaltatta a hangszert. Noha szerelem nincs, a lelkünket beleadtuk. Fura volt.

– Akarja, hogy betegyem? – emelkedett fel váratlanul a szatír.

– Igen... igen!

– De csakis ma!

– Én... hadd érintsem meg...

Játszottam a szatír nemi szervével. Bármennyit eljátszottam volna – akár egy gitárszólóban. A szatír olyan arckifejezéssel, ami kínszenvedéshez is hasonlított, fölemelte a fejét, és még egyszer megkérdezte:

– Akarja?

– Igen, akarom...

A szatír rengeteg fura pózt ismert. Én számtalanszor elélveztem, és rekedten kérdeztem tőle:

– Nem akar elmenni?

– Én nem szoktam elmenni. – A szatír ezt olyan hűvösen válaszolta, mintha arról lenne szó, hogy nem kér cukrot a kávéjába.

– Nem tud?

– De, el tudok, csak utána elerőtlenedik az ember, nem? Ha lenne idő, magát se hagynám elmenni, hanem épp előtte egy kicsivel kényeztetném.

– Óóó...

A fürdőszobában a szatír megmosta a testemet, a fejem búbjától a lábujjam hegyéig. Sírhatnékom támadt. Megértettem, hogy én mindig is azt szerettem volna, ha így bánnak velem. A szatír keze, ahogy a testemet mosta, más volt, mint az a varázskéz, amely belopózik a szoknyám alá. Rendes kéz volt, mint egy apáé. Én is szívvel-lélekkkel mostam meg az ő hátát. Azt mondta, hogy a haját megmossa ő maga. Megkönnyebbültem, mert valahogy féltem volna a hajához érni.

Elalvás előtt beszélgettünk egy kicsit.

– Igaz az, hogy a bohóchal nemet vált?

– Igaz bizony! A legnagyobb darabokból lesznek a nőstények.

– De jó lenne, ha évszaktól függően az emberek is tudnának nemet váltani!

– Ha képesek lennénk ilyesmire, egész biztosan elfelejtenénk, hogy emberek vagyunk. Most már aludjon, jó éjt!

– Jó éjszakát!

Reggelre a szatír nem volt ott. Az asztalon otthagyta tervezőirodás névjegyét, a névjegy hátuljára fekete tollal azt írta, hogy „Jó reggelt! Korán elindultam. Még találkozunk!”. Én az üzenettel ellentétes oldalon látható, jelentéssel nem bíró nevet bámultam.

15 CRIMSON

Éjnek évadján, fél háromkor kiugrasztott otthonról Jaszuda. Autóval mentem a 8-as körgyűrű mellé, egy Denny's étteremhez. Jaszuda robogóval jött, a parkolóban várt, és mikor meglátta az én Lancia Ypsilonomat, mosolygott, hogy de jó kocsis. Fekete, hosszú ujjú póló volt rajta, meg az a farmer, amiben a tölténytár lapult, mikor először találkoztunk. Úgy gondoltam, hogy talán fogyott egy kicsit, de hát éjszaka volt, nem tudtam megállapítani.

Nem indult be az étterembe, hanem bevágta magát az anyósülésre. Ebből tudtam, hogy valami fontos ügryről van szó. Hangosnak tűnt a kocsiajtó csapódása.

– Ne haragudj, hogy így éjnek évadján...

– Nem gond, ha nem veszek be altatót, úgyse tudok aludni, nekem aztán nincs se éjszaka, se nappal.

– Nincs sok időm. Ha befejeztük a beszélgetést, Júko szan, te menj be a Denny'sbe, igyál meg egy kávét, és aztán indulj haza.

– Nem tudok segíteni valamiben?

– Nem. – Megértettem, hogy Jaszuda búcsúzni jött. Mondtam neki, hogy adjon egy szálat a Seven Stars Mentholból, amit szív. Ó meggyújtotta nekem.

– Kaptam egy munkát. Ha végeztem vele, valószínűleg rács mögé kerülök.

– Micsoda?

– Azt hiszem, nincsenek bizonyítékok, de ha valaki kérdezne valamit rólam, te tarts ki amellet, hogy halvány fogalmad sincs semmiről. Töröld ki a maileket meg a címemet is! Ha nem, abból csak a baj lesz.

– Van valami köze hozzám az ügynek?

– Nincs. Az én büszkeségemhez van köze.

– Hát, én semmit nem fogok elárulni.

– Biztos voltam benne, hogy ezt fogod mondani – mondta Jaszuda szárazon, és kifújta a Menthol füstjét.

– Ha kiengedtek, el akarok költözni Miamiba. Ki akarom hívni Miszát és Manát is.

– Miamiba? – Bizonyára a barátnője meg a lánya nevét mondta, de valahogy nem volt világos.

– Vannak ott ismerős maffiások, gondoltam, náluk dolgoznék a sportmotorcsónak-üzletben.

– A sportmotorcsónak az, amit a motorcsónakversenyeken lehet látni?

– Ezek ezerhétszáz lóerősek. Sebességben kifejezve olyan kétszázötven kilométer per órát tudnak.

– Annyit, mint a Sinkanszen?

A lóerő szó már nem értelmezhető. Hányan vannak a világon, akik el tudnak képzelni ezerhétszáz lovat? De hát akárhogy van is, épp a barátomtól búcsúzom, és akkor ezerhétszáz lóról gondolkodom? Igencsak tompa egy agyam van nekem, azt hiszem.

– Key Westben tartják a világbajnokságot, de az egy húzós verseny, csupa maffiózóval meg fegyverkereskedővel. A monacói trónörökös is motorcsónak-balesetben halt meg.

– Hát, ez nem semmi, mindenre képes lennél, de aztán mégse...

– Lényeg a kíváncsiság és az ütőképesség..... Vagy erről ne szövegeljen valaki, akit hamarosan letartóztatnak? – Jaszuda egyik cigarettát a másik után szívta. A szélvédőnél füstréteg úszott. Nem tudtam, mit mondhatnék.

– Biztos, hogy letartóztatnak?

– Kilencven százalék. De meg kell tennem.

– Csak meg ne sebesülj!

– Ja, köszönöm.

Úgy tűnt, túl hosszúvá nyúlt a beszélgetésünk. Már semmi nem volt, amit el kellett volna mondani. Előrenyújtottam a jobb kezem. Jaszuda Noboru keze hideg volt.

Bementem a Denny'sbe, és kértem egy forró kávé. A fülem borzasztóan zúgott, nem voltam képes gondolkodni.

Másnap volt Nohara Rika halálának évfordulója. Ypsilonommal a tamai temető felé tartottam. Nem a baleset helyszínének látványára gondoltam, hanem a huszonhat éves kora óta nem öregedő Rika arcára. De már csak azt az arcát tudtam felidézni, amelyik a ravatalra állított fényképen volt.

Esett az eső. Minden sírkő nyirkosán fénylett. Leparkoltam valahol az autót, kinyitottam az esernyőmet, és megkerestem a sírt. Biztos Rika szülei foglalkoznak vele: szépen rendben volt tartva. Betettem a vázába a kis liliumokat, és összeillesztettem a kezem:

– Rika, zajlik az élet, de azért megvagyok valahogy. Ezután is vigyázz rám, kérlek!

Közhely. De vajon közhelyeken kívül mit lehetne mondani a halottaknak? Választások és szex mint témák nem illenek hozzájuk.

– Nem is tudom, valahogy mindenki eltűnt! Semmit nem lehet visszaszerezni. A halottak nem válaszolnak.

Nem nézek vissza, úgy megyek a kocsinhoz. Beindítom a motort. Ma is a Crimson szól. Róbert Fripp nyúzza a gitárját, Adrian Belew pedig azt énekli, hogy *It's only talk*: csak duma az egész.

(2003)

NEET^[13]

Az egyik szuvas jobb alsó rágófogamban lüktető fájdalom és az Irántad való aggodás miatt teljesen elromlott a kedvem. Többször is megnéztem a tükörben, hogy nincs-e feldagadva az arcom, és közben Rólad gondolkodtam. Mert azt tudtam én, hogy semmire sem vagy jó és az ember semmire sem megy Veled, de azt nem tudtam, hogy ilyen nyomorúságban élsz. Hogy nem tudtam, az a dühítő.

Nem arról van szó, hogy hosszú ideje ne kerestük volna egymást. Nagyon ritkán, de küldtél e-mailt, amiben megírtad, hogy még élsz, és hogy láttad a könyvem a boltokban. Én is válaszoltam, bár valahogy semmitmondóan. Mert azt írtam, hogy majd megihatnánk valamit együtt, de Tóganéig elmenni aztán igazán semmi kedvem nem volt, és azt se képzeltem, hogy Te kimondottan ezért felutaznál ide.

Lehet, hogy a szuvas fogam miatt jutottál eszembe. Mert amikor utoljára találkoztunk, én akkor is egy szuvas foggal kínlódtam. Ami azt jelenti, hogy két éve láttuk egymást utoljára.

Hosszú kihagyás után megnéztem a honlapod, és a tetejére bemásolva találtam egy új linket. Ez valóban Rád jellemző blog volt, búzlótt róla, hogy olyan emberé, aki teljesen belemerült a saját világába. Mivel a címet nem közvetlenül Tóled tudtam, úgy éreztem, mintha leskelődnék, és lehet, hogy még kuncogtam is a számítógép előtt. De amit oda leírtál, az mind mostani szorongató helyzetedről szólt. Biztos voltam benne, hogy nem hazudsz. Amikor Te a netre hazugságokat írtál, azokat sokkal érdekesebben és viccesebben adtad elő, és bár abban a tekintetben nincs változás, hogy a mostani Naplód is érdekes, legnagyobb sajnálatomra nevetni nem lehet rajta, annyira keserves a tartalma. Úgy élsz, hogy nap nap után a szobádba zárkózol, és rettegsz, hogy jönnek a kölcsönöket vagy a rezsiszámlákat behajtani. Egy héten háromszor eszel. Ebből egyszer zacskós tésztalevest, amiben csak a tészta van, a másik két alkalommal pedig pirított rizst, amibe csak fűszereket tudsz tenni. Azokon a napokon, amikor nincs mit enned, csapvizet iszol. Egy kis zöld teád még van. A cigarettád réges-rég elfogyott, a csikkekből újracsavart is. Aznap, amikor megnéztem a honlapod, a teljes

vagyonod kevesebb volt, mint háromezer jen. Mindennél jobban féltél attól, hogy kikapcsolják az áramot. Talán kicsit túlzás volt azt gondolnom, hogy meg fogsz halni, de amikor azon rágódtam magamban, hogy miért nem szóltál nekem, még mielőtt idáig jutottál volna, elbőgtem magam. Aztán ebben a pár napban úgy gondoltam Rád, mint aki szerelmes Beléd. A mostani életeredől gondolkodtam, meg egy kicsivel tűrhetőbb életről, mint a mostani.

Minden lehetséges jogosultságon kívülre kerültél, egészséges vagy ugyan, de nem dolgozol, és nem is akarsz dolgozni. Vagyis NEET vagy, minden rendszeren kívüli. Nagyon jól tudod, hogy a társadalomtól semmilyen támogatásra nem tarthatsz igényt, és amúgy is szégyellsz másoktól kérni. Most nagyon sértő leszek, de Hozzád pont ez a rendszeren kívüli állapot illik. Inkább, mintha öltönyt hordanál, ami nem áll jól Neked.

Amikor megismertelek, még Tokióban voltál. Egy kis cégnél dolgoztál, és bár ez kimerített, azért csak dolgozgattál valahogy. Nekem nem volt munkám, pénzdíjas pályázatokra írtam regényeket. Szerettem volna debütálni is, de az ilyesminél fontosabb volt, hogy regényeket írok, mert regényeket akarok írni, ennek kiegészítéseképpen pedig éltem: ennyi volt az egész. Akkor még nem létezett ez a szó, de én is NEET voltam. Én nem költöztem haza vidékre, hanem kölcsönkértem a szüleimtől, így fizettem a lakbért, néha pedig elmentem egy olcsó és lepukkant kocsmába, ahol aztán megismertelek Téged, és nagyon savanyú, hideg szakét ittunk. Abban a porszagú kocsmában disznó témáktól a nemzetközi politikai kérdésekig mindenről beszélgettünk. Te úgy felszínesen mindenről tudtál valamit, és mindennel szemben kritikus voltál.

Lefeküdni Veled egy kicsit sem esett nehezemre. Azt hiszem, először én voltam a Te lakásodon, de aztán elég gyakran följártunk egymáshoz, emellett azon se akadt ki egyikünk sem, ha a másik egyszer csak fogta magát, és bealudt. Úgy gondoltam, hogy szeretlek, és most is nagyon szeretlek, de szex csak azért volt köztünk, mert véletlenül épp ugyanabban a szobában voltunk, és mert mindketten nemtörődömök voltunk. Ami a szexnél több, az egyáltalán nem számított. Egy embernek azt mondani, hogy ő egyáltalán nem számít, az persze borzasztóan sértő, de ha azt mondjuk, hogy te egyáltalán nem számítasz, az egyben azt jelenti, hogy a világon semmi más se számít, és ez volt a Te filozófiád.

A munkahelyed nem sokkal később a csőd szélére került, Te pedig felmondták amíg még adtak végkielégítést, és ez előtt vagy utána nem sokkal kibéreltél egy olcsó lakást a Csiba megyei Tóganéban. A munkahelyeddel együtt az összes addigi hobbit – vagyis az autókat, a lóversenyt és a mozit – is föladtad, és elkezdted a szobádba rejtőzni. A folyamat részleteit nem ismerem, de a végére tökéletesen elvesztetted a munkakedvedet. Elkezdted kölcsönkérni a szüleidtől. Valószínűleg nem is csak a szüleidtől. Végül pedig eljutottál az uzsorásokig. Egyedül az internetezést nem hagytad abba. Az oldalad frissítésével általában sokat késtél, de abba mindenestre nem hagytad.

Lehet, hogy a világ elnézőbben kezelne, ha legalább valami álmod lenne. Velem legalábbis csak azért, mert ott volt az az álmom, hogy író leszek, a világ eléggé elnéző volt. Nem csak a világ. Én magam is elnézőbb tudtam lenni magammal. De ha álmokról beszélnék Neked, egész biztos, hogy Te csak gúnyosan nevetnél.

Most még épp hogy a húszas éveidben jársz. Szinte teljesen föladtad azt, hogy élj. Egyedül azt az internetoldalt hagytad Magad után, és eltűntél a társadalomból. Én különösebben nem kívánom, hogy visszatérj. Mivel engem semmilyen felelősség nem terhel Veled kapcsolatban, ahhoz sincs jogom, hogy kinyissam a számat. Különben is hasonló cipőben járunk. Ha undok szót akarnék használni, azt mondanám, hogy „egyenlőek” vagyunk.

Csakhogy én most le akarom rombolni ezt az „egyenlőséget”.

Én meg voltam magammal elégedve. Kiadták a könyveimet, egymás után többet is, úgyhogy sokkal jobban éltem, mint korábban, és a régi ügyeket teljesen elfelejtettem. Vajon miért? Régen is biztos előfordult, hogy jól éreztem magam, de úgy sejtettem, hogy ha ezekre az időkre emlékezni kezdenék, akkor nem tudnám megszokni az új körülményeket. Ráadásul nem szerettem volna, ha Te azt gondolod rólam, hogy felvágós lettem. Egy darabig egész biztosan úgy voltam vele, hogy akkor már jobb, ha eltűnök Előled. Van ilyen. Ennek ellenére most, hogy megnéztem a blogodat, pénzt akarok adni Neked, amivel persze demonstrálom, hogy feltörtem.

Pedig arra sincs semmilyen garancia, hogy a mostani munkám a jövőben is meglesz. Ha egyszer csak már nem tudok írni, akkor vége. Ugyan ki és mit kezdene egy íróval, aki már nem tud írni? Szinte

biztos, hogy ennyivel intéznének el: „Menj, és keress valami alkalmi munkát!” Ha azok az arcok, akik hirtelen összesereglettek, amikor látták, hogy kiadtam a kötetemet, ugyanolyan hirtelen eltűnnek, már kész is. Ilyen borzasztóan egyszerű és borzasztóan bizonytalan ez. De én nem akarok ide jutni. Nekem muszáj valahogy kitartanom.

A mobilodat már kikapcsolták, úgyhogy e-mailt küldtem.

„Rég hallottam Rólad! Megnéztem a honlapodat. Holnap késő délután be tudnál jönni Uenóba? Együtt vacsorázhatnánk. Az állomásról nem is kell kijönnöd, a legolcsóbb jegyet vedd!^[14] Találkozzunk 5-kor a Keihin-Tóhoku vonal melletti dohányzóhelyen! Várom a válaszod.”

A válasz húsz perc múlva meg is jött. Hiába, a számítógép-őrült. Amíg ébren van, el nem mozdul a gép előtt.

„Rég írtam. Bocs, hogy még miattam is aggódnod kell, mikor biztos van elég dolgod. Mindent egybevéve elég jól elvagyok, de azért holnap meghívhatsz enni. 5-re ott leszek. Köszí.”

Soványabb voltál, mint gondoltam. A szemed alatt sötét karikák, a körmödnek pedig undorító színe volt. Egy nem túl zajos, de nem is túl tiszta sült csirkéshez vittelek, és azt hittem, hogy sokkal kiéhezettebben eszel majd, de a gyomrod már teljesen összeszűkült, és a tányérodon feleannyi pálcika sem volt, mint az enyémen, pedig én a szuvas fogam miatt csak a bal oldalon tudtam enni. De azért halkán azt mondogattad, hogy „hú, ez nagyon finom, el se hiszem, hú, de jó”, és közben neveltél.

Szemtől szembe pénzről beszélni sokkal nehezebb volt, mint képzeltem. Te se vagy hülye, és valami hátsó szándékot gyanítottál, amikor azt mondtam, hogy csak úgy akarom a pénzt kölcsönadni. Nekem ugyan nem volt semmi hátsó szándékom, de éppenséggel rendes okom se volt. Se a zavarodat, se az idődet nem akartam megvenni. Elég lett volna az is, ha néha tudatod e-mailben, hogy élsz, és évente párszor elmegyünk meginni valamit. Reggeltől estig egyfolytában Rád gondoltam, de elegendő ok ez arra, hogy kölcsönadjak Neked? Vajon hogyan tudnálak meggyőzni?

Hogy is tudnálak meggyőzni.

Te valójában nem akartál kölcsönkérni másoktól, még a szüleidtől is saját szándékod ellenére tetted, de a munkát még jobban utáltad volna, és újra meg újra mégis kölcsönkértél. Te nem veszed tudomásul, de a fejed tele van depresszióval, lelkiismeret-

furdalással és kibúvókkal, és holnap is meg holnapután is egyedymagadban kell élned. Neked csak egy lehetőség maradt: a kompromisszum.

Ezért gondolkodtam én egyfolytában azon, hogy lehetséges lenne-e olyan kompromisszum, amit csak kicsit is jobb szívvel kötsz meg.

– Nem szabad másokra számítani – mondtad Te. Csakhogy magányos voltál, és borzasztóan szerettél volna másokra számítani. Ezt biztosan állítom. Mert én is így voltam ezzel.

– Nekem úgy tűnik, hogy ha az ember egyszer elkezd másokra számítani, annak sose lesz vége...

Azt én nagyon jól tudom. Azt a végtelenséget én már végigtévelyegtem. Lehet, hogy Te eddig vég nélkül másokra számítottál és kölcsönkértél, és lehet, hogy ezután tőlem fogsz számtalanszor kölcsönkérni, de akkor is csak annyi az egész, hogy ha nem mennek jól a dolgok, hát nem mennek jól: olyankor együtt kell kitalálni valamit.

– Jó, akkor ne számíts másokra, csak legyél már egy kicsit életrevalóbb!

– Én sokkal életrevalóbb vagyok, mint ahogy azt te képzeled!

– Úgy is kell!

Azon gondolkodtam, hogy vajon mi változna, ha tényleg Beléd szeretnék. De nem, nem megy. Az ember nem tud magára szerelmet kényszeríteni. De ha én nem, akkor nincs valaki, egy másik nő, aki helyettem támogatná ezt az alakot? Nincs egy nő, aki kedvesen bánná ezzel a NEET-tel, ezzel a szobájába elzárkózó csodabogárral? Mert Neked egyetlen tőkéd azért van: a szeretetre méltóságod.

És talán nem pontosan azért maradtál a felszínen eddig is, mert mindig volt egy-két ilyen nő?

– És nő nincs?

– Nincs.

– Miért?

– Nyilván azért, mert nem megyek ki a lakásból.

– De közben azért csak volt valami.

– Talán úgy két éve semmi nincs.

– Kábé, mint nálam... – mondtam én, és elhallgattam. Két éve, vagyis amikor utoljára csináltam Veled. Szóval megint egy cipőben járunk. Arra gondoltam, hogy ennek nem örülök, de kimondani nem tudtam. Ennél többet Te se mondtál.

Illetve, azt mondtad, hogy ez mindegy, csak csináltassam már meg azt a szuvas fogat.

– Nincs kedvem, utálok fogorvoshoz járni.

– Csak hát a szuvas fogak nem gyógyulnak meg maguktól.

– Igen, de akkor is utálok azt a légekört. Ráadásul gyógyszerszag van...

– Így meg mindig csak fájni fog, nem?

Te azt hitted, hogy elterelted a témát, de a téma egy kicsit se terelődött el. Te magad voltál olyan, mint egy szuvas fog. Teljesen világos volt, hogy a problémát félretéve haza akarsz menni Tóganéba, és holnap reggel megint megbánással akarsz ébredni. Nagyon jól tudod, hogy milyen pocskolás úgy élni, ahogy élsz, de erősen elszántad Magad, hogy semmit nem akarsz csinálni. Ha elkezdek azon gondolkodni, hogy hol találhatja meg a helyét egy egészséges ember, aki semmit nem akar csinálni, belefájdul a fejem.

– Újévre hazamentél?

– Ja, újévre igen. De anyám meghalt, úgyhogy az újév se az igazi.

– Nem tudtam.

– Mert senkinek se mondtam.

– Nem mondják, hogy költözz haza?

– Mondják, mondják. De most nem tervezem. Pedig nincs messze. Olyasféle okod sincs, hogy nem bírnád, mert vidéken van, a családotd ugyanis itt lakik Okuszavában. Te csakis azt nem bírnád, ha valami belezavarna mostani körülményeidbe, amelyek megengedik, hogy elbújj a szobádba. Csakis ezért hajlandó vagy minden árat megfizetni.

– Te, figyelj...

– Hm?

– Lehet, hogy túl sokat képzelek magamról, de...

– Dehogyan.

– Olyan érzés ez, mintha a régi önmagamnak akarnék kölcsönadni. Biztos, hogy meg se akarod hallgatni, és én se tudom, hogy mondjam, de gondoltam, az rossz érzés lenne, ha készpénzt adnék.

– Áá, szóval erről van szó. Bocs, hogy aggodalmat okozok neked.

– Add már meg a számlaszámod, jó? Csak amikor kimondtam, akkor éreztem először, hogy milyen szégyenletes szöveg is az, ami

kijött a számon. De hát aminek a kimondására hosszú ideig készülünk, az mind szégyenletes.

– Jobb lett volna, ha olyankor találkozunk, amikor én is jobban állok egy kicsit – szürcsölted lesütött szemmel a szakét.

– Ne tereld el a szót!

– Nem, csak hát tényleg pénzt kellene valahogy szereznem. Ugyebár. Azért köszi, hogy följánlottad.

– De hát sehogy se tudsz szerezni, azért állsz úgy, ahogy most, vagy nem?

– Hát ez igaz, és hálás is vagyok, csak... Csak attól félek, hogy ha egyszer pénzt kérek kölcsön vagy valami, akkor már nem lesz olyan, mint eddig.

– Dehogyan, semmi nem változik. Ha úgy gondolnám, hogy igen, akkor nem ajánlottam volna föl.

– Szerintem akkor is bajos az ilyesmi.

– Én ezt a pénzt könnyen szereztem. Ha vissza akarnám kapni, akkor nem is adnám.

– Aha.

– És ha kellemetlenül érzed magad, vagy ha esetleg megromlik a kapcsolatunk, nem mindegy? Csak az a lényeg, hogy egy kicsit könnyebben élj.

Te csak nagyon vakartad a fejed, és mintha még mondani akartál volna valamit. Az orrod alá toltam egy kinyitott noteszt és egy golyóstollat. Kerülted a tekintetemet, de azért elvetted.

– Oké. Akkor köszönettel elfogadom. Bizonytalanul megfogtad a tollat, és a másik kezeddal a farzsebedből előhúztál egy fekete pénztárcát. Ahogy elővetted a hitelkártyád, én bizony úgy láttam, hogy papírpénz egyetlenegy sincs a tárcádban. A hüvelykujjad és a mutatóujj ad közé fogtad a kártyát, és lenéztél a tányérodra, mint aki egy kicsit még mindig ellenkezni akar.

– Írjad már, a francba. Holnap reggel az lesz az első dolgom, hogy rátolom a számládra, csak vonszold el magad a bankba!

– Figyelj... – Fölnéztél, úgy kérdezted: – Most miért te sírsz?

Azt akartam mondani, hogy csönd legyen és írjad már, de a szám széle remegett, és nem tudtam rendesen kimondani. Te lemásoltad a számokat a kártyádról, aztán odaírtad a nevedet, olyan szépen, hogy az szinte nem is illett a helyzethez, és különben se volt rá szükség: néha láttam is ebből valamit, néha pedig elhomályosult.

Tokióban másnap reggel esett a hó. Dzsekit és kesztyűt vettem, lemondtam a bicikliről, és inkább gyalog mentem a bankba. Odaálltam az ATM elé, és nagyon figyelmesen beütöttem a számlaszámodat.^[15] A képernyőn megjelent a neved, én pedig egy pillanatra úgy éreztem, hogy ez a név nagyon drága nekem. Add, hogy rögtön megérkezzen a pénz. Add, hogy tényleg fel is használja. Add, hogy megkönnyebbüljön, amikor meglátja a nevem. Úgy nyomtam meg a „Bevitel” gombot, mintha imádkoznék.

Az adomány, legyen akármilyen szerény, mégiscsak egyfajta kívánság, a pénz pedig ugyanakkor a szabadsághoz vezető ügyetlen eszköz. Amikor csóró voltam, hát akkor aztán nem volt szabadságom. Nem volt szabadságom az ennivalóm, a samponom, de még a vécépapírom megválasztásában sem. Te az ATM előtt egy kicsi, talán úgy négyhavi szabadsághoz jutsz. Fél évig valószínűleg már nem fog kitartani. Az öröm, ahogy elképzelem a szabadságodat, az enyém. Egy időre meg vagy mentve. Csak attól, hogy képzeletben látlak az ATM előtt állni, sírhatnékom támad.

Szabad vagy. Mehetsz az éjszakába, nem lepődnék meg, ha megint elkezdenél lóversenyre járni, és azt se hiszem, hogy az uzsorásokkal minden kapcsolatot megszakad. Én nem vagyok a nővéred, nekem az ilyesmi nem számít. Azt azonban szeretném, ha néha eszedbe jutnék, úgy, mint amikor levelet írunk valakinek: ez az érzés megvan bennem. Én mindezt Neked írom, de Te nem olyan pasas vagy, aki könyvet olvas, úgyhogy nem baj, ha nem tudsz erről. Lehet, hogy nagyon dühös lennél, ha megtudnád, hogy Rólad írok, ezért inkább hallgatok.

Kora este e-mailt kaptam Tőled: „Voltam a bankban. Kicsit meglepődtem. Nem úgy értem, hogy nem néztem ki belőled. De azért köszi. Elmentem az uzsorásokhoz. Aztán a boltban vettem tejet meg tojást, babcsírárt és zacskós levest is. Rizs még van itthon! És tudod, mit vettem még? Cigit. Fú, de rég cigiztem.”

Öregem, Te aztán megszoktad a kuporgatást. Húst vegyél! És kicsit nagyvonalúbb eseményekről számolj be, jó?

Az én válaszom:

„Nem kell mindenről beszámolni, lököttkém. De azért jó, megnyugodtam. Ha egy kicsit összeszedted Magad, eljöhetnél hozzám. Ezt nem udvariasságból mondom, hanem komolyan. Csinálhatnánk sabu-sabut.^[16] Vettem agyagfazekat, de még csak

kétszer használtam. A hús örömeiben foglak részeltetni. Készülj rá, hogy hányásig etetlek!

Ha ráérsz, másnap elmehetnénk fürdőbe. Idén még egyszer se voltam, eljöhethnél velem. Hakone vagy Izu lenne jó, valami olyan hely, amit mindenki ismer. Egyedül én se járok ilyen helyekre, de jó lenne egy olyan »eszünk és fürdünk, aztán iszunk és fürdünk, aztán pingpongozunk és fürdünk, aztán megint eszünk és fürdünk, aztán amíg Te alszol, addig én esetleg dolgozom(?), az agyunk meg szépen kiürül« típusú program. Mit szólsz? Szia.”

Azt mondtam, hogy a kapcsolatunk nem változik, de ez csak a duma volt. Azért bizony van mit veszítenünk. Ha például most lefeküdnék Veled, az olyan lenne, mintha a kitartottam lennél. Egy darabig valószínűleg nem is lesz köztünk semmi. Benned van büszkeség, bennem meg igenis van önuralom. Őszintén megvallva most néha mintha úgy érezném, hogy szerelmes vagyok Beléd, de hát ki tudja, mi lesz ezután. A jövőt nem látjuk, és az is lehet, hogy teljesen reménytelen.

Ha mégis eljönne az az idő, amikor Te tényleg, tökéletesen, katasztrofálisan tönkretetted Magadat, ha eljönne az az idő, amikor muszáj eldobnod a szabadságodat, és ha esetleg nőd se lenne, akkor majd én befogadlak, úgy, ahogy vagy, úgy, mintha egy autót fogadnék el, ami tetszik. Nem csak a szám jár, mert abban a pillanatban, amelyikben eldöntöttem, hogy kölcsönadok Neked, Veled együtt jószerivel én is az uzsorások ajtaja előtt álltam. Erre fel is voltam készülve. Ha a lehető legrosszabb jövő következne el, ha úgy alakulna, hogy én nem tudlak befogadni Téged, vagy ha már nem szeretnék annyira, mint most, akkor majd keresek Neked valami menedéket. Ezért mondom, hogy semmiképp se szabad eltűnnöd előlem. Persze annak, aki most vagy, hiába mondanék ilyet, de én olyan nő vagyok, aki betartja a szavát, és ha azt mondom, hogy semmiképp, akkor az semmiképp.

(2005)

A TENGEREN VÁRLAK

– Nem bírom abb... bahagyni a csukk... klást... Makihara Futosi zokniban állt az előszobában, és szerencsétlen arcot vágott, de ha jobban belegondolok, hozzá tulajdonképpen illett ez a kicsit „bajban vagyok” arckifejezés.

Gotandára elmenni egyáltalán nem állt szándékomban. Szaitama városban élek, normál esetben semmi dolgom Gotanda környékén. Egy barátnőm, aki Meguróban lakik, tegnap este búcsúbulit rendezett nekem, és ma reggel én is elindultam vele, amikor dolgozni ment. Az állomáson elbúcsúztunk, ő metróra szállt, én meg már a Jamanote vonalra vártam a peronon, amikor hirtelen beugrott, hogy Gotanda a szomszéd állomás. Mivel jövő hónap elejétől áthelyeznek Hamamacuba, gondoltam, már sose lesz alkalmam Gotandára eljutni, ha ezt a lehetőséget most elszalasztom. Úgy éreztem, még egyszer utoljára meg szeretném nézni Futoccsan lakását. Eredetileg úgy volt, hogy Ebiszu állomásnál átszállók a Szaikjó vonalra, de ehelyett az ellenkező irányba, Sinagava és Tokió állomások felé tartó vonatra szálltam.

Leszálltam Gotandánál, egy darabig gyalogoltam a főút mentén, amelyen szélesebben süvítettek az autók, az ember szinte nem is hitte, hogy ez Tokió, majd ahogy kicsit túl az éjjelnappalin befordultam egy mellékutcába, rögtön ott is volt a Lumière Gotanda. Miközben azon gondolkodtam, hogy talán már mások laknak itt, megálltam az utcán, és felpillantottam a keletre néző bérlakásra: Futoccsan első emeleti szobájának ablakán nem volt behúzva a függöny. Azonban – a hideg ellenére – nyitva volt az ablak. Reggel fél nyolc volt, nem az az időpont, amikor az ingatlanosok vagy a takarítócég emberei megjelenének. Ahogy bámészkodtam, hirtelen úgy rémlett, mintha cigarettafüstöt látnék kigomolyogni az ablakon. Gondolkodás nélkül felrohantam a lépcsőn, és bátortalan kopogtatásomra simán kinyílt az ajtó. A lakásban tényleg semmi nem volt, se asztal, se ágy.

– Futoccsan... – mondtam lassan, mintha egy gyerekhez beszélnék. – Te mit keresel itt?

– ...hikk, nem tudom.
Félelmet egyáltalán nem éreztem.
– Cigiztél?
– Ja. A ház előtt szedd... ttem össze. Aztán most elszívnam, de
ninn... ncs íze.
– Nem vagy éhes?
– Nem, kajás az nem vagyok.
Tisztára olyan volt, mintha kivágtak volna egy darabot azokból a
beszélgetésekből, melyeket túlórázás közben folytattunk a fukuokai
kirendeltségen, egymással szomszédos asztalunknál ülve.
Leírhatatlan, hogy mit éreztem.
Mégpedig azért, mert Futoccsan három hónapja halott volt.

Nem ismerek senkit, akire annyira igaz lenne az a mondás, hogy
„a név kifejezi az embert”, mint Futoccsanra^[17]. Előfordul ugyan,
hogy akinek a nevében a „kedves” írásjegye van, az félelmetes, vagy
hogy valakit Kazutónak, „a harmónia emberének” hívnak, ám ő
maga veszekedős, de Futoccsan szülei előre láthatták fiukat a
jövőben.

Annak idején, amikor bekerültünk a céghez, Futoccsan még
belefért a molett kategóriába. Halványan most is rémlik „Makihara
kun” alakja, amint a felvételi ünnepség után megszólít, hogy Oikava
szan vagyok-e, akit Fukuokára helyeztek ki.

Én, aki Jamanasi megyéből származom, meg Futoccsan is, aki
Ibaraki megyébe való, Tokióban végeztük az egyetemet, aztán egy
lakás- és épület-berendezéseket gyártó cégnél helyezkedtünk el.
Természetesen tudtam, hogy a cégnek az egész országban vannak
kirendeltségei, de az egyszer sem merült fel bennem, hogy Kjúsú
szigetére fogok kerülni. A velem azonos évben felvett nők között
többen is voltak, akiket szintén az áthelyezésekkel járó „vezetői
munkakörben” alkalmaztak, de mindannyiukat Tokióba vagy
Oszakába osztották be. Miután a személyzeti osztály közölte, hogy
hova kerülök, és három hétig értékesítési bevezető tréningre és
gyárlátogatásra jártunk, én végig depressziós voltam. Amikor
esténként elmentünk inni, meglehetősen vadul viselkedtem. Azt
hiszem, attól féltem, hogy vajon milyen megjósolhatatlan módokon
alakul majd a sorsom az ismeretlen helyen. Akárhogy nézzük is,

Fukuoka a rivális cég központja, ráadásul én azt is beképzelttem magamnak, hogy a kjúsúi férfiak, akik a „férfiak előre, nők hátra” szellemében nevelkedtek, majd terrorizálni fognak.

Amikor azonban végül ott voltam, a várost sokkal vidámabbnak és szebbnek találtam, mint gondoltam volna. Különösen a munkahelyem előtti Taihaku út volt olyan pompás és tiszta, amelyet még Tokióban sem láttam. A lakásom melletti Kokutai út pedig egy elegáns gyertyánfás sétány volt.

Első napunkon, miután mindenkinek bemutatkoztunk a kirendeltségen és megnéztük a rengeteg katalógussal és termékmintával teli raktárát, elszámoltuk a cég központja és a fukuokai kirendeltség közötti útiköltséget. Aztán a kirendeltségvezető azt mondta, hogy menjünk, vegyünk egy táskát a munkához, meg egy fukuokai térképet, így metróra szálltunk, és a kirendeltségről elmentünk Tendzsing meg vissza.

– Te Oikava, mit gondolsz? – kérdezte Futoccsan a metróban, Tendzsingről visszafelé.

– Hm?

– Erről a városról. Nem más, mint amilyennek elképzelted?

– Hát igen, azt hittem, hogy sivárabb.

– Én a megkönnyebbüléstől tisztára mintha leeresztettem volna.

– Isikava, aki a Kjúsúi Egyetemen végzett, azt mondta, hogy jó hely. Lehet, hogy igaza volt!

– Pedig mennyire odavoltunk, hogy nem akarjuk Kjúsút! Most aztán hogy álljunk a többiek elé?

– Hát igen, hülyén venné ki magát, ha most meg hirtelen rajongani kezdenénk...

Már elmúlt hat óra, de idősebb kollégáink mind túlóráztak. Nekünk dolgunk se volt, meg igazából el szeretnénk volna szívni egy cigit, de ez pimaszságnak tűnt volna, úgyhogy megálltuk, és mivel még saját asztalunk se volt, egy tárgyalóasztalnál nézegettük a vaskos katalógusokat. Porcelánszaniterék, előregyártott fürdőszoba-berendezések, csaptelepek: mindegyiknek hosszú termékszámja volt, és lehetetlennek tűnt valamennyit pontosan megjegyezni. Már eleve a termékeket se tudtuk egymástól megkülönböztetni. Aztán odajött hozzánk Szuoedszima szan, aki egy évvel korábban került a céghez, és azt mondta, hogy hazamehetünk. Ez valahogy rossz érzés volt a többiekkel szemben, mert még mindenki dolgozott.

– Egyenesen hazamész? – kérdeztem Futoccsantól lefelé, a liftben.

– Az előbb éppenséggel kiszúrtam egy szimpatikus éttermet Tendzsinen.

– Milyen étterem volt?

– Úgy tűnt, hogy van ott minden. Hal is például.

Futoccsan és én furcsa hangulatban koccintottunk: hangulatunkban keveredett az ismeretlen várossal szemben érzett bizonytalanságunk meg valami büszkeségféle afölött, hogy szerencsésen túljutottunk a „társadalom felnőtt tagjaként” töltött első napunkon, de mire a következő sört kikértük, már teljesen magunkra találtunk, és a kikölcsönzött szolgálati lakásról meg a május eleji hosszú szabadságról beszélgettünk.

Miután elfoglaltuk a helyünket Kjúsún, fél éven keresztül nagykereskedésekbe, tervezőirodákba és problémás építkezésekre jártunk, én Szoedzsima szánnal, Futoccsan pedig egy másik, szintén idősebb kollégával, Jamazaki szánnal. Olyan megbeszélések is akadtak, hogy honnan vigyük be az előregyártott fürdőszoba-berendezést, kell-e dúcolás a mennyezeti elemek alá, vagy a beépített konyha egységei nem érnek-e hozzá az ablakhoz és a szegélyekhez; de arra is volt példa, hogy reklamációkat kezeltünk, ha például elromlott egy gázbojler vagy repedés volt a fürdőkád falán. Esténként, ha volt rá idejük, idősebb kollégáink tanulókört tartottak nekünk a termékekkel kapcsolatos tudnivalókról meg az építési tervrajzok és a termékek beszerelési rajzának olvasásáról. Más volt, mint a bevezető tréning a cég központjában, mert itt azt hangsúlyozták, hogy „ha erre nem figyeltek oda, abból később balhé lesz” – noha ekkor még nem igazán értettük, hogy milyen az, ha „balhé” van.

Futoccsan egyetemista kora óta vezetett, úgyhogy simán rábízták a céges autót, én viszont még a vasárnapi autósoknál is ritkábban vezettem, és Szoedzsima szan, aki az anyósülésen ült, később nem győzött panaszkodni, hogy mennyire félt mellettem. Amikor belejöttem, és először vittem katalógusokat egy tervezőirodának autóval és egyedül, eltévedtem, és Nakaszuban, az éjjeli negyedben kötöttem ki: még most is emlékszem a rémületre, amit akkor éreztem, amikor körülöttem már csak Mercedések voltak.

Hogy Fukuokán finomakat lehet enni – amint ezt hallani lehet –, való igaz volt. Házi kosztot sose ettem, arról nem tudok mit mondani, de sok finom étel volt, amit nagy társaságban szoktak enni: a hal- és kagylóféléken kívül a nagy edényben, zöldségesen, a csontjával együtt főzött csirke, aztán a belsőségekből főzött leves, meg az apró nyársra tűzött oldalas és a hússal töltött tészta, ami sokkal kisebb és ropogósabb volt, mint Tokióban. Fiatalok voltunk, szabadnapjainkon a tengeri fürdőzés mellé beiktattunk egy tengerparti grillezést, vagy elmentünk pecázni. Úgy rémlik, hogy amikor a munkahelyünkön voltunk, ebédre legtöbbször a ramen nevű tésztalevest ettük, meg barna mustár levelével kevert rizst, és Futoccsan egyfolytában repetázott a ramen tésztájából. Aztán mire észrevettük, hízni kezdett, és végül elérte az én súlyom kétszeresét. Ekkoriban hagyta el Jamazaki szan vagy valaki más a „Makihara” megszólítást, és egy pillanat alatt mindenki áttért a Futoccsanra. És ez nem maradt meg a cégen belül. Végül már azokból a nagykereskedésekből is így telefonáltak: – Futoccsan bent lenne, kérem? –, csupa hakatai tájszólásban, melyekkel épp csak elkezdett foglalkozni.

– Én régen sovány voltam ám! Egyetemista koromban bárókban dolgoztam mint fekete öltönyös vendégfogó és vendégkísérő személyzet! – mesélte Futoccsan, és az irodában meg a bemutatóteremben dolgozó lányok gurultak a nevetéstől, hogy nem hiszik el. Én meg azt gondoltam, hogy ugyan ki látott olyan fekete öltönyös személyzetet, aki úgy néz ki, mint Hotei, a pocakos szerencseistenség.

Ezt a Futoccsant Igucsi Tamae szan szemelte ki magának, aki a gépi berendezések részlegén volt igazi veterán irodista. Még az osztályvezető és a karbantartók is Igucsi szánhoz fordultak, és nem a gyárhoz, ha nem tudtak valamit. Igucsi szan kiválóan ismerte a régi termékeket meg a korábbi reklamációkat is, és különösebben el se kellett gondolkodnia, ha kérdeztek tőle valamit. Én nagyon tartottam a határozott Igucsi szántól, de mindenesetre senki nem sejtette, hogy együtt vannak, míg el nem jegyezték egymást. Meglepett a hír, mert el se tudtam képzelni, vajon hogy szólnak a másikhöz, mikor kettesben vannak. Igucsi szánt kár Futoccsanra pazarolni – mindenki ezt mondta. Hogy vannak jobb pasasok is,

mint például Tasiro vagy Szloedzsima szan. Hogy miért pont Futoccsan.

– Mert megbizsergetett – mondta Igucsi szan.

– Mikor? És mégis mi volt benne bizsergető?

Igucsi szan egy pillanatra összehúzta mindig tágra nyitott szemét, és ezt válaszolta:

– Már a legelején. Amikor megjött mint újonc.

– Igucsi szan, aztán majd ne dobja el azt a fiút, úgy sajnálnám! – mondtam elszemtelenedve, mire Igucsi szan élesen válaszolt:

– A véleményét nem kérdeztem ám!

Ez már a megszokott Igucsi szan volt, akitől annyira tartottam.

Minden kollégával elég jóban voltam, de volt a cégnél két hely, amit nem szerettem: az egyik az öltöző, a másik a teakonyha. Az irodista lányok kedvesen viselkedtek velem, de hát mégiscsak idegen voltam.

Ha olyankor jelentem meg, amikor már megvolt a jó hangulat, hogy „Tényleg illet szót a főnök?“, akkor mindannyian mosolyogva köszöntek, hogy „Sok a munka, ugye?“, utána meg tökéletes köznyelvre váltottak: „És megszokta már Fukuokát?“ Még egy olyan régen itt dolgozó veterán, mint Igucsi szan sem engedett a távolságtartó, udvarias nyelvből egész addig, amíg el nem hagyta a céget. Jamanasi megyében nőttem föl, a hakatai tájszólás csak menet közben ragadt rám, természetesen nem beszéltem úgy, mint a többiek. Annál az összetolt asztalcsoporthoz, ahol a helyem volt, elég csípős nyelvel mondtam én mindenfélét, azt hiszem, de az öltözőben és a teakonyhában mindig úgy éreztem magam, mint egy átutazó.

Futoccsan az esküvő után elkezdte „Tamae szan“-nak hívni Igucsi szánt. Ez sokkal természetesebb is volt, mintha azzal erősködött volna, hogy „a feleségem“.

Vannak olyan férfiak, akikre – amint megnősültek – hirtelen mindenben lehet számítani, de Futoccsan nem ez a típus volt. Az volt a benyomásom, hogy inkább Igucsi szan lett lágyabb azután, hogy férjhez ment. Bár lehet, hogy egyszerűen csak megszoktam őt. Eleinte rosszul ítélt meg és könnyen feldühíthetőnek tartottam Igucsi szánt, aki simán összeveszett még a nagykereskedésekkel is. Pedig valójában csak az ésszerűtlenség tudta feldühíteni, az sohasem fordult elő, hogy körömszakadtáig ragaszkodott volna a

saját véleményéhez. Mikor erre rájöttem, már gond nélkül tudtam akár viccelődni is vele.

Futoccsan egyre inkább futoccsanos módon kezdett viselkedni. Fölösleges részletekre teljes erővel koncentrált, aztán épp a döntő pillanatban bizonytalankodni kezdett, és előfordult, hogy az építési beruházóval kötendő éves szerződést elhalásztta előle egy másik cég. Emellett aggodalmas természet volt, és teljesen jelentéktelen ügyekkel gyötörte magát. És mégis: nagykereskedéseinkben sok rajongója volt, és azok közé tartozott, akiknek nem ingadoztak az eladási eredményei. Nagy siránkozásokkal beerőltette a nagykereskedések raktárába a gázbojlereket meg a csaptelepeket: ez volt a specialitása.

Futoccsan nem barátságos modora vagy kezűgyessége segítségével adta el magát, hanem csupán azzal, hogy mindig folyt róla az izzadság. Az építkezéseken dolgozók meg az építetők nem bírnak ellenállni az olyan értékesítőknak, akikről folyik a víz. Még az az ügyfél is, aki alig lát a méregtől a termék hibája miatt, megnyugszik, ha valaki télvíz idején is az izzadságát törölgetve kéri az elnézését. Amikor Szodzsima szan meg én rámutattunk erre, Futoccsan duzzogó arccal válaszolt:

– Ne a biológiai jelenségről beszéljünk, hanem az én őszinte odaadásomat értékeljétek!

Amikor kiderült, hogy gyerekük lesz, és Igucsi szan elhagyta a céget, mindenki azt mondta, hogy „Futoccsannak kellene felmondania és otthon maradnia a gyerekekkel!”.

Szodzsima szan a következő vad kijelentésre ragadtatta magát:

– Szülje meg Futoccsan! Azzal a pocakkal tutira menni fog neki!

Igucsi szan távozását mindenki nagyon sajnálta, de ő siránkozás nélkül búcsúzott el a cégtől. Ettől még később is eljött – nagy hasát cipelve –, amikor a főosztályvezetőt áthelyezték, vagy amikor egy régi kollégánk, aki elment a cégtől, Fukuokára látogatott. Mi soha nem felejtettük el Igucsi szánt, és valahányszor csak jött egy nem túl reményteljes újonc, azt gondoltuk, bezzeg ha itt lenne Igucsi szan, majd rendre tanítaná.

Nem sokkal később szerencsésen megszületett a kislányuk, akinek a Ruka nevet adták, ahogy Futoccsan elbüszkélkedett vele: „Rám hasonlít, úgyhogy szép lány lesz belőle!”. Úgy tűnt, hogy Futoccsan őszintén így is gondolja, de mindenki azt kívánta, hogy a gyerek

Igucsi szánra hasonlítson. Én egy kicsit megkönnyebbültem, hogy nem olyan nevet adtak neki, ami kifejezi a testalkatot.

Ahogy egyre jobban megszoktam Fukuokát, egyre kevésbé értettük meg egymást az egyetemi barátaimmal. Hallgattam őket a telefonban, és nem tudtam elhessegetni az olyan gondolatokat, hogy „jaj, ne már, mikor te csak Tokiót ismered”, vagy „jaj, ne már, amikor azt se tudod, mi van kint egy építkezésen” és hasonlók. Hiába gondolkodtam, már nem tudtam felidézni, hogy vajon mi volt diákéveink közös, összekötő élménye. Úgy hangzik, mintha valami szűk kis világban éltem volna, de felszabadultan beszélgetni bizony csak a kollégáimmal tudtam.

Futoccsan és én egyszer sem veszekedtünk. A munkamódszereink teljesen mások voltak, de jól kijöttünk egymással. Ha beszóltam valami többé-kevésbé bántó dolgot, egyáltalán nem tudtam felmérni, hogy hatott-e rá vagy se. Futoccsannak tényleg megvolt a maga ritmusa.

A munkában én a megérzéseimre hallgató típus voltam, és nem tudom, hogy miért, de előfordult, hogy a havi hetven-nyolcvan milliós értékesítési normához képest egészen apró, ötszázezres vagy egymilliós építkezésen azt szagoltam, hogy ez balhész lesz. Az ilyen megérzések általában be is jöttek. Hiába figyeltem oda, hogy ne legyen rendelési hiba, hiába figyeltem oda a szállítási határidő betartására, hiába mentem ki külön a tervezőirodába meg az építkezésre, a logisztika tévedése miatt mégis más termékszámú árut szállítottak ki, vagy az építető kezdett rá, hogy más a termék színe, mint a katalógusban volt.

Futoccsan viszont – úgy tűnt – nem érzett olyat, hogy „balhész építkezésszag”. Mondhattam neki, hogy „jó lesz, ha erre az építkezésre odafigyelsz”, elintézett azzal, hogy „Gondolod?”, aztán a sok idegeskedés közben tényleg beütött valami, például alkatrészhiány vagy tervezési hiba. Természetesen olyan is előfordul, hogy mi hibázunk. De egy építkezést csak úgy tudok elképzelni, hogy még ezen kívül is történik valami. Továbbmegyek: olyan építkezés nincs is, ahol minden derékszögben és vízszintben van, a rajznak megfelelően.

Egy reklamáció még elmegy, de ha ugyanazon az építkezésen egymás után többször, újra és újra balhé van, az tényleg utálatos. Amikor egy külön rendelésre készített pult másodszorra se

illeszkedett az építkezés tartóoszlopaival, és én az asztalomnál ülve sóhajtoztam, a cigarettázó Szoedzsima szan odajött hozzám, és vigasztalóan megszólított:

– Oikava, olyan építkezés nincs, amelyiken végül ne rendeződnének a dolgok! – Ha ezt nem mondja, talán később is sokszor éreztem volna úgy, hogy inkább menekülőre fognám.

Futoccsan nem egy nagy épülettel vagy valami nagykutya palotájával járta meg a legjobban, hanem a BBT-14802C számú alacsony elhelyezésű vécétartály és a 4AC-9 számú japán típusú vécé szettjével, melyet egy Tendzsin negyedbeli irodaépület felújításához kellett beszállítania. A pénzügyi év vége volt, ilyenkor a rendelések is megsaporodnak, de ennek az egy vécének a szállítási határideje nem és nem akart eldőlni. Ezt onnan tudom, hogy a velem szemben levő asztaltól Futoccsan számtalanszor telefonált a szállítási határidő ügyében. Aztán mikor végre megérkezett az áru, kiderült, hogy az építkezésre egy törött darab ment. Az azonnal utánrendelt új darab szállítási határideje megint nagyon nehezen lett meg. Futoccsan odajött hozzám panaszkodni, mikor túlóráztam:

– Te, Oikava, én kivagyok. Elmondhatom neked? – Jómagam arra gondoltam, hogy egyelőre, csak hogy az elején ne legyen késés, be lehetne szerelni egy azonos típusú, csak más színű darabot, amiből van raktáron, és ez rendben is lett volna egy angolvécével vagy egy piszoárral, de a japán vécével nem megy, mert azt belemélyeszti a padlóba. Amikor már annyira voltak a dolgok, hogy egy napot sem lehetett volna tovább várni, megérkezett az áru, és Futoccsan, aki légi szállítással rendelte meg, kiment érte a fukuokai repülőtérre. Aztán, mivel nem tudott leparkolni az építkezés közelében, egy föld alatti parkolóban hagyta a kocsiját Tendzsinen, és – mint elmondta – kezében egy japán típusú vécécsészét lóbálva keresztülrohant Fukuoka első számú bevásárló utcáján.

– Elég nagy feltűnést keltettem ám! – mesélte egy mozgó büfében, szójaszószos lében párolt zöldségeket falatozva; a következő napon pedig reklamáltak nála, hogy a vécécsészét és a tartályt összekötő vízvezetékéből csöpög a víz, a tartály pedig bepárasodott. Futoccsan kiment az építkezésre, ahol borzalmasan lehordták, de az egész azzal érte el a csúcst, amikor két héttel az áru beszállítása után egy idős ember hátraesett a szintkülönbség miatt, ami a padló szintje (mi PSZ-nek hívjuk) és a között a pozíció

között van, ahol a japán típusú vécé fölé kell guggolni. Az ilyesminek normális esetben semmi köze a termékhez, de ha egy építkezésen a balhék sorozata ment le, akkor a világon minden a termék hibája lesz. Futoccsan még látogatóba is elment a sérülthez, vitt neki egy doboz édességet.

A buborékgazdaság éveiben sok volt az új építésű ingatlan, és örültünk, ha fel tudtuk dolgozni a rendeléseket és kezelni tudtuk a reklamációkat. Minél magasabbak lettek az értékesítési eredmények, annál több lett a „téves összegről kiállított számla” és a nem egyező pénzbeszédési mérleg. Árajánlatot készíteni egy építkezésről akkor sem esett nehezemre, ha sok időbe telt, de a téves számlák elrendezése még az értékesítés munkafolyamatain belül is a legfárasztóbb, nyomasztó feladat volt. Amikor nagy nehezen sikerült valahol abbahagyni, és hajnali háromkor meg négykor a taxim elhúzott több, hazafelé tartó mozgó büfés mellett, a szívem mélyéből fakadó utálattal gondoltam arra, hogy ha egyszer ezek a büfék alkonyattól vannak nyitva, akkor nekünk miért kell húsz órát dolgoznunk.

Erre az időszakra esett az is, hogy a kirendeltségre bevezették a számítógépet. A beépített konyhák rajzát mindig a CAD programmal csináltam, a frissen kifejlesztett operációs rendszer pedig újra és újra lefagyott, kitörölve a rajzokat, melyeket órák munkájával készítettem el.

Éppen egy másnap kora reggel szállítandó rajz adatainak újrabevitelével foglalkoztam, amikor Futoccsan – pedig a saját munkájával már végzett – még ott lézengett az irodában.

– Ha már nincs dolgod, menj inkább haza!

– Mért, baj, hogy itt vagyok?

– Bajnak nem baj, de semmi jó sincs benne!

– Ha nem baj, akkor meg mindegy, nem? Futoccsan zacskóba csomagolt és az irodai hűtőszekrénybe rejtett néhány dobozos sört, azt együtt megittuk a tárgyalóteremben, amikor végeztem a rajzzal. Éhgyomorra ittuk, de már annyi volt az idő, hogy a kocsmák is zárva voltak. Munkáról nem beszéltünk. Én elpanaszoltam, hogy az otthoni rizstartó dobozomba gabonaféreg telepedett. Futoccsan azt javasolta, hogy tegyek a konyhaszekrénybe egy darab erőspaprikát, az használ. Gyerekkorában a nagymamája kedvence volt, az ilyesmit nagyon tudta.

Futoccsan meg elmesélte, hogy engedélyt kapott: a következő prémiumból megveheti azt a kétszemélyes tengeri kajakot, amire régóta vágyott. Megkérdeztem, hogy az meg hogy fog beférni a kocsiba, mire Futoccsan elmagyarázta, hogy pont jól passzol a méret, szóval nem gond. Mindig csak ilyen semmiségekről beszélgettünk.

Szoedzsima szánt akkoriban helyezték át a szaitamai kirendeltségre, amikor kipukkant a gazdaság buborékja. Aztán teljesen átalakult a munkánk tartalma is. Ahogy vésszesen lecsökkent a lakóingatlan-építések száma, már nem bíztuk az értékesítést a nagykereskedésekre, hanem saját magunk jártunk új megrendelések után építőipari meg lakásfelújítási vállalkozásoknál. Olyan rivális cégekkel kezdtünk marakodni a kevés kis építkezésen és az üzleti részesedésen, melyeket addig észre se vettünk, hisz úsztunk a munkában. Amíg a buborék dagadt, mindig várva vártuk, hogy rosszabbul menjen az üzlet, mert akkor majd lesz szabadidőnk, de amikor aztán rosszabbul ment, akkor meg az volt a baj, mert szigorúbban felügyelték, hogy hányszor látogatunk ki az ügyfelekhez, a norma pedig nem csökkent. Ekkor kezdték minden megbeszélés alkalmával szajkózni az olyan undok szavakat, mint „az eladási terv feltétlen teljesítése”. Korábban szinte soha nem jártunk új ügyfelek után, úgyhogy eleinte siralmas volt a találati arányunk, de azt hiszem, ebből kezdtük megtanulni, mi is az, hogy „értékesítés”.

A nagykereskedőinktől akkor is lehetett némi megértésre számítani, ha váratlan körülmények merültek föl, de egy frissen szerződött építőipari vállalkozásnál, az első közös építkezésen erről szó se lehetett, ott csak egyszer kaptunk esélyt. Futoccsan egyszer elkapta az influenzát, és majdnem negyvenfokos láza volt, de ki kellett mennie egy építkezésre a hetven kilométerre fekvő Imariba: akkor én vezettem helyette. Futoccsan a cégünk mögötti belgyógyászati rendelőben kapott egy adag infúziót, ettől egy kis időre nagyon feldobva érezte magát, és azt mondta, hogy már jól van, nem kell vele foglalkozni, de én – azzal, hogy már lemondtam a munkáimat – nem engedtem neki. Futoccsan begyömöszölte magát az anyósülésre, és nyomta a viccet, mint mindig:

- Valld be, hogy belém estél!
- Nem vagy te magadnál. Még hogy beléd estem...

Amikor azonban elhagytuk Imadzsukut, Futoccsan belebújt az építkezéseken használt kabátjába, amit mindig a kocsiban tartott, és minden ízében reszketett.

– Ne haragudj – mondta fogvacogva.

– Belém estél, de ne reménykedj! – válaszoltam, mire Futoccsan nevetett, de csak a szája szélével.

– Ha kint vagy az építkezésen, majd kapd össze magad! Most nyugodtan alhatsz egyet.

Ha munkáról van szó, bármit megteszek érte. Úgy gondoltam, ez már csak így van kollégák között, akik egyszerre kerültek a céghez.

Szoedzsima szan áthelyezése után pont egy évvel én is utasítást kaptam: átvezényeltek a szaitamai kirendeltségre. Szoedzsima szan nagyot nevetett, amikor felhívtam a belső vonalon:

– Majd átadom neked az összes problémás ügyfeletem!

Fukuokától megválni fájdalmas volt. Mielőtt idejöttem, azt gondoltam, hogy itt a „férfiak előre, nők hátra” van érvényben, de az ügyfeleknél minden a kitartó hozzáálláson múlt. Akiben volt kitartás, azt minden további nélkül elismerték, legyen bár nő vagy idegen. Én alig tudtam valamit az építőiparról, az építőipari szakszókincset se tudtam megkülönböztetni a fukuokai táj szólástól, úgyhogy az ügyfelek letoltak néha, de ha visszagondolok, legtöbbször elnézően és türelmesen bántak velem. Nem is az idősebb kollégák faragtak belőlem embert, hanem azok, akikkel az építkezéseken találkoztam. Mert az igazság az csak kint az építkezésen létezik.

Ettől függetlenül izgultam az első áthelyezés miatt. Futoccsan az utolsó napon mogorva kedvében volt. Igucsi szan kijött velünk a repülőtérré elbúcsúzni.

– Csak engem nem akarnak áthelyezni... – mondta duzzogva Futoccsan.

– Mert téged elfelejtett a személyzeti osztály! – nevetett Igucsi szan.

– Na mindegy, én megvagyok végig itt Fukuokán is. Szerintem Fukuoka a legjobb!

– Hát igen, az első hely, ahova kerülsz, az valószínűleg különleges. Szaitamáról se lehet persze tudni, csak ha már ott van az ember.

Igucsi szan ezt mondta:

– Oikava szan, gyere ám haza bármikor! Nálunk nyugodtan alhatsz, ha akarsz! – A „hazajönni” szónak annyira örültem, hogy szinte fájt, és elszomorodtam, hogy még mindig nem szeretem eléggé Fukuokát. Ha Futoccsan nincs ott, talán még el is pityeredtem volna.

– Szapporóba áthelyezhetnének. Ott finom a kaja! – Futoccsan még mindig mondta a magáét.

– Akkor legközelebb találkozunk Szapporóban! – Így váltunk el egymástól. Abban a pillanatban, amelyikben fölszálltam a repülőre, úgy éreztem, hogy innen nincs visszaút, és elszorult a szívem.

Futoccsannal csak évek múltán találkoztunk újra. Nem Szapporóban, hanem Tokióban. Futoccsan minden jel szerint eszébe jutott a személyzeti osztálynak, és áthelyezték Tokióba. Csakhogy egyedül jött. Igucsi szan édesanyja agyvérzést kapott, és a maradványtünetek miatt Igucsi szan Ruka csannal együtt hazaköltözött a szülei házába.

Nagyjából két hónappal azután, hogy Futoccsan megérkezett Tokióba, ittunk egyet a tokiói kirendeltség közelében.

– De rég találkoztunk! – mondta Futoccsan, mikor meglátott. Nekem úgy tűnt, hogy talán még óriásibbra nőtt. Még mielőtt szóvá tettem volna, mentegetőzésbe fogott:

– Fukuokán is finom volt a kaja, csak hát Tokióban is nagyon jó...

Elmentünk egy helyre, melyet Futoccsan máris földerített: apró nyárson sült húsokat meg zöldségeket lehetett enni. Itt teleettük magunkat, aztán benéztünk egy bárba a közeli alulj áróban.

– És hogy érzed magad Tokióban?

– Nincs céges kocsis, az kényelmetlen. A szerszámokat se tudom magammal hordani, meg a délutáni szunyát se tudom megoldani.

– Szaitamában van céges kocsis, de ott meg nagyon kicsi a dohányzóhely az irodában.

– Meg hát, tudod, hogy van az. Az első helyedre úgy kerülsz, hogy azt se tudod, hol vagy és merre hány méter, és a lányokkal se érzed magad annyira feszélyezve, de ha valaki az én koromban jön Tokióba, már udvariaskodunk egymással. És nem is csak a lányokkal, az értékesítőkkal is...

– Igen, meg amikor eltévedsz, és nem tudod, merre indulj haza, az valami nagyon égő a fiatal kollégák előtt...

– Az, az, és hiába, hogy ez Tokió, teljesen más helyekre jár az ember, mint diák korában. Hirtelen rám szokott törni, hogy én már semmire nem vagyok képes...

– Futoccsan, ha valaki, te biztos gyorsan ide fogsz szokni!

– Aproó, itt senki sem szólít Futoccsannak.

– Na, az viszont szomorú.

– Jó neked, mert Szaitamában ott van Szoedzsima szan meg Nacume is.

– Ó, nem nagyon találkozunk ám, mert nagy a kirendeltség. Már bulizni se járunk el együtt a többiekkel.

– Egyszóval megöregedtünk, na.

– Futoccsan, mi lett a tengeri kajakoddal?

– Hát, a Tokió-öbölben nem lehet evezgetni, úgyhogy Fukuokán porosodik.

Eddig a pontig harmincasok bármely kocsmában előforduló, tipikus társalgását folytattuk.

Amikor Futoccsan visszajött a vécéről, százjenes öngyújtómat belecsúsztattam a cigisdobozba, jelezve, hogy „Indulhatunk, ha gondolod”, de Futoccsan a saját cigijéből elővett még egy szálát, és kért egy Lemon Hart rumot a pincértől. Az utolsó vonatig még volt idő, úgyhogy én is kértem egy ugyanolyat.

Futoccsan nagyon halkán ezt kérdezte:

– Te, figyelj, neked vannak titkaid?

– Titkaim?

– Olyasmi, amit a családnak meg a párodnak se tudsz elmondani.

Azt hittem, hogy szóval akkor Futoccsan azért hívott ma el, mert meg akarja osztani valami titkát. Úgy álltam hozzá, hogy meghallgatni nem kerül semmibe, és ha megkönnyebbül attól, hogy elmondta, hát akkor szívesen meghallgatom.

– Azt nem állítanám, hogy nincsenek... Olyasmire gondolsz, amit nem akarsz másoknak megmutatni?

– Neked is van ilyen? Aha, aha... – Futoccsan örvendező arcot vágott.

– Például szexis fehérnemű meg ilyesmi?

– Azt pont hogy meg akarod mutatni, nem?

– Neked aztán nem mutogatnám!

De Futoccsan nem szállt be a poénkodásba úgy, mint máskor. Még halkabbra fogta a hangját:

- Szerintem a vincseszter a legnagyobb gáz.
- A vincseszter?
- A merevlemez. A számítógépé.
- Az tényleg gáz. Azt én se akarom, hogy meglássák.
- Na, ugye. És mi lesz, ha esetleg meghalsz?
- Tényleg, ha meghalok, mások is belenéznek.

Egyikünk sem árulta el, hogy pontosan mire gondol, olyan volt a beszélgetésünk, mint egy kártyajáték, ahol a végéig nem tudni, melyik a vesztes lap.

– Kössünk egyezséget! – hajolt felém Futoccsan meggyőződéssel.
– Amelyikünk tovább él, az tönkreteszi az előbb meghalt számítógépének a merevlemezét.

– A számítógép az olyan, hogy ha tönkre akarsz tenni, akkor tönkre is megy? Kalapáccsal kell szétverni?

– Jaj, te semmit nem értesz. A merevlemez úgy néz ki, hogy a számítógépben van egy uzsonnásdobozhoz hasonló csomag, és abban van benne a lemez.

- Az nem elég, ha az adatokat beteszem a Lomtárba?
- Megmaradnak. A hatóságok rögtön megtalálják őket.
„Mi az, hogy a hatóságok?”

– Szóval, ha egy vadidegen majd meg akarja nézni az adatokat, akkor elő tudja hívni őket?

– Még az se biztos, hogy azokkal a programokkal, amiket a kereskedők használnak, tökéletesen törölhetőek. Vagyis a fizikai módszer a legjobb.

– De hát hogy lehet törölni az adatokat?

– Ha abból az uzsonnásdobozból kiveszed a lemezt, és valahogy megsérted, akkor biztos, hogy nem fog beindulni maga a számítógép.

– Szóval, akkor minden törlődik.

– Namost, engem az izgat, hogy abban az uzsonnásdobozban vákuumhoz közeli állapot van.

– Vákuum? Létezik egyáltalán olyan, hogy vákuum?

– Azért mondom, hogy „közeli”. Nem tökéletes. De ha kinyitod azt a légmentesen lezárt csomagot, akkor természetesen levegő jut be.

Nem is tudom, hogy sziszegésnek vagy pukkanásnak hívjam-e, de ez már jól hangzik, nem?

– Á, az a hang, amikor a vákuumba levegő jut be...

De hiába magyarázta Futoccsan, még így se igazán tudtam elképzelni:

– De hát légmentesen le van zárva, nem? Hogy akarod azt kinyitni?

– Csillagsavarhúzóval! – Épp csak azt nem tette hozzá, hogy „Na, ehhez mit szólsz?”.

– Az meg mi?

– Olyan csavarokhoz van, amik se nem mínusz, se nem plusz, hanem csillag alakúak.

– Még nem is láttam olyat.

– Most benne vagy a tervben vagy se? Melyik?

– Lehet róla szó, de te megnézed az adatokat, nem? Azt nem akarom.

– Pont erre van az egyezés! Biztos, hogy Tamae szan vagy valaki más mindent megnézne. Tudom, hogy így lenne. A te barátod – akiről persze nem tudom, hogy van-e vagy nincs – úgyszintén mindent megnézne. Mert akikkel abban a fajta kapcsolatban vagyunk, azok mindent tudni akarnak. De rólad valahogy úgy érzem, hogy ha megígéred, hogy nem nézed meg, akkor tényleg nem fogod megnézni.

– Így is van. Asszem, tényleg nincs kedvem megnézni a perverz szexképeket, amiket összegyűjtöttél.

– Csak rajzfilmjeim vannak, bocs.

– Ohó.

– Éppen ezért jöhet létre az egyezés, vagy nem? Akármelyikünk hal meg előbb, a másik semmit nem néz meg. De a gépet tönkreteszi.

– Rendben. Majd adok egy kulcsot. Ha tényleg meghalok, bemehetsz a lakásba, és tönkretetheted a gépemet.

Azért is, mert akkor éppen nem volt barátom, de azt gondoltam, hogy nem bánom, ha Futoccsan bemegy a lakásomba.

– Na, akkor megegyeztünk. Majd veszek csillagsavarhúzót, és elküldöm.

A rákövetkező héten a belső, céges postával tényleg megjöttek a csillagsavarhúzók. Mikor a céges kocsiban kinyitottam a zacskót,

sokkal vékonyabb kis csavarhúzókat találtam, mint vártam: hét, különböző átmérőjű csavarhúzóból álló készletet egy műanyag dobozban. Egy pár vékony gumikesztyű is jött, olyan, amelyet műtételnél szoktak használni. Igaz is, vészhelyzet esetén engedély nélkül fogunk behatolni a másik lakásába, de ezt az elővigyázatosságot! Az egészeztől eszembe jutott, hogy a fukuokai időkből Futoccsan céges kocsijában annyi szerszám és alkatrész, sőt mellettük egy ragasztópisztoly sorakozott példás rendben, hogy az osztályvezető megkérdezte tőle: „Te tán mesterembernek érzed magad?” Felrémltettem előttem, ahogy a nagydarab Futoccsan levette a zakóját, aztán izzadva és közben ügyetlenül magyarázkodva beállította a konyhaajtó zsanérját vagy a pisztollyal végigragasztotta a mosogatópultot.

Csakhogy ezt a kesztyűt nem építkezésen való felhasználáshoz, nem is műtételhez, hanem inkább – ha már nevezzük valaminek – egy bűncselekményre hasonlító cél kivitelezéséhez vásárolta Futoccsan. A cégjelzéses borítékban benne volt annak a lakásnak a kulcsa, melyben Futoccsan most egyedül lakott. A borítékban nem volt jegyzet vagy levél, de volt egy fénymásolt, részletes lakóövezet-térkép, azon filccel be volt karikázva a „Lumiére Gotanda”, és mellé volt írva, hogy „202-es lakás”. Mindez megfelelt annak az alapelvnek, hogy a fontos dolgokat foglalja írásba, ami meg leírva bajt okozhat, azt mondd el szóban.

Kézbe vettem, és alaposan megnéztem a csillagcsavarhúzókat. A fejük alakját nem számítva semmiben sem különböztek egy sima csavarhúzótól.

Csakhogy.

Egy ilyen ki fogja törölni az én feljegyzéseimet.

Elképzeltem, amint Futoccsan belopózik majd a lakásomba, úgy, hogy senki ne tudjon róla, és nagy kezével, mely maga a jószág megtestesülése, kinyitja a laptopomat, és elrontja benne a merevlemezt.

Miközben az járt a fejemben, hogy milyen furcsa kulcsot adni valakinek, aki nem is a kedvesem, én is csináltattam egy pótkulcsot a Mister Minitben, és elküldtem egy térképpel együtt. Arra gondoltam, hogy akkor most már úgy lesz, hogy minden áthelyezés alkalmával küldeni fogunk egymásnak egy kulcsot meg egy térképet.

De mindketten bizonyosak voltunk abban, hogy a másik csak vész helyzetben fogja használni azt a kulcsot, egyébként soha.

Nem tudom, miért, de akkor olyan előérzetem volt, hogy én fogok előbb meghalni. Ahogyan nincs olyan építkezés, amelyiken végül ne rendeződne a dolgok, úgy olyan ember sincs, aki ne halna meg, és az volt az érzésem, hogy az én építkezésem előbb éri el a véget, mint Futoccsané. Ez megérzés volt, és lehet, hogy tényleg be is jött volna, ha nincs az a baleset. Pláne, mert Futoccsanon akkoriban egyáltalán nem érződött olyan szag, hogy „az ő építkezésén történni fog valami”. Mindig csak nyomtuk a gyenge viccet, hogy „csőtörésbe fulladunk, örökségül ránk szakadnak a téves számlák”.

Az után a nap után, hogy együtt iszogattunk abban a tokiói bárban, addig a bizonyos napig egyetlenegyszer sem találkoztam Futoccsannal.

Futoccsan halála hirtelen jött. Mindig mondták neki, hogy figyeljen oda az életmódbetegségekre, a szívére, a tüdőrákra meg miegyébre, de erre az egyre nem tudott odafigyelni. Épp munkába indult volna, és kilépett a lakásából, amikor a hatodikról ráesett valaki. Ez a valaki azért ugrott le, mert öngyilkos akart lenni: belekeverte Futoccsant. Futoccsan hátrazuhant, beütötte a fejét, és szinte azonnal meghalt, azt mondták. Hogy az az ember, aki telibe találta őt, most is él-e vagy súlyosan megsérült, nem tudom. Igucsi szan erről egyetlen szót sem ejtett.

Szoedzsima szan vette föl a telefont, amikor a tokiói kirendeltség általános ügyekkel foglalkozó osztályáról megjött az értesítés. Előbb odament a főosztályvezetőhöz, és egy darabig suttogva beszélgettek, majd odajött hozzám, hogy menjünk ki cigizni. Aztán amikor kettesben voltunk a dohányzóban, azt mondta, hogy Futoccsan meghalt. Nem és nem tudtam elhinni, az járt a fejemben, hogy ha ez valami rossz tréfa, akkor gyorsan mondd már, hogy az, csak bámultam Szoedzsima szánra, és nem bírtam megszólalni.

– De miért...? – fújta ki hosszan Szoedzsima szan a cigarettafüstöt. – Mikor olyan jól ki volt párnázva...

Akkor sírtam először a munkahelyemen, amikor ezt meghallottam. Eddig, érhetett akármilyen keserűség, soha nem sírtam, de most zokogtam. Szoedzsima szan az asztalon átnyúlva megveregette a vállam, és ezt mondta:

– Igucsi szánt majd én felhívom, aztán együtt megyünk Fukuokára, jó?

A megrázkódtatáson nem voltam túl, de letöröltem a könnyeim, visszamentem a helyemre, és tudatosítottam magamban, hogy itt az idő. Futoccsan lakáskulcsát meg a csillagcsavarhúzókat a munkahelyi öltözőszekrényemben tartottam, ugyanabban a céges zacskóban, amiben jöttek.

A fehér üzenőtáblára kiírtam, hogy „Tokorozava – építkezés / Kavagoe – tárgyalás új ügyféllel” ügyekben elmentem. Gyakran csináltam olyat, hogy leparkoltam a kocsit egy park vagy sportpálya szélén, valami nem feltűnő helyen, és szundítottam egyet délután, vagy elmentem vásárolni Omijába, a Loft Áruházba, de most aztán nagyon körültekintő voltam. Nincs gond, mert mobilon elérnek, de azért azokat a helyeket írtam ki, melyek a legkevésbé gyanúsak, ha történne valami. Bevágтам magam a kocsiba, és rögtön megnéztem a térképet. Aztán megcéloztam Gotandát: fölmentem a Tokiót átszelő autópályára, aztán áttértem az ötös útra, onnan a körgyűrűre, majd a kettes útra. Annyira ideges voltam, hogy úgy éreztem, egész testemen rám dermed a bőr, ugyanakkor valami erő is felbuzgót a gyomrom környékén. „Minden rendben lesz” – vezetés közben hangosan ki is mondtam. Nem tudom, hogy magamat nyugtatgattam-e, vagy Futoccsannak üzentem.

A kocsit egy parkolóban hagytam, aztán gyalog mentem tovább, és rögtön meg is találtam a Lumière Gotandát. A bejárat előtt körülnéztem, és felvettem a gumikesztyűt. Olyan volt, mintha valódi bűnöző vált volna belőlem. Ahogy elfordítottam a kulcsot, a zár sokkal nehezebb volt, mint vártam, belépve pedig olyan szag fogadott, amilyen a lakásfelújításokon szokott lenni: mások otthonának a szaga.

A kocsiból fölhoztam magammal egy váltópapucsot, amit az építkezéseken szoktunk használni, belebújtam, és úgy léptem be a lakásba. Az ágyon pont úgy volt a takaró, ahogy reggel félredobták, a padlón gombóccá összezsavart zokni hevert. Igyekeztem nem gondolni Futoccsanra. Elfelejttem, hogy Futoccsan meghalt, ez pedig itt egy építkezés, melyet rám bíztak: ezt szuggeráltam magamnak. Amikor azonban előkészítettem a pluszos és mínuszos, kisebb és nagyobb csavarhúzókat meg a csillagcsavarhúzót, és leültem a számítógépasztal elé, felötlött bennem, hogy most valami

jóvátehetetlen dolgot fogok véghezvinni itt egymagamban, és rám jött a szívdobogás.

Természetesen nem kapcsoltam be a gépet. Kihúztam a monitort és a gép testét összekötő kábelt, aztán oldalára fordítottam a géptestet, és elkezdtem szétszerelni.

(annyi az egész, mintha levennéd egy bojler tetejét, ez még neked is menni fog)

Mintha Futoccsan hangját hallottam volna. Különösebb bizonytalankodás nélkül el tudtam csúsztatni és le tudtam venni a bepattintott alsó tartóelemet, aztán a pluszos csavarhúzóval meg tudtam lazítani a négy csavart, és el tudtam távolítani a géptest burkolatát. Belül nem volt annyi alkatrész egymás hegyén-hátán, mint egy bojlerben. Mindösszesen egy rozsdamentes acélból készült CD-meghajtó, egy merevlemez-meghajtó – vagyis az, amit Futoccsan „uzsonnásdoboznak” nevezett – aztán kettő, egy kicsi és egy nagy tartólemez, meg egy apró ventilátor volt az egész, szóval az asztali számítógép belseje úgy kongott az ürességtől, hogy szinte leeresztettem a megkönnyebbüléstől. Az „uzsonnásdobozra” – ezzel is szinte hangsúlyozandó, hogy nem szabad hozzányúlni – egész sor sárga figyelmeztető matrica meg vonalkód volt felragasztva. A meghajtó dobozának eltávolítására szolgáló gomb és kar világoszöld műanyagból volt, az egyiket megnyomva, a másikat meghúzva viszonylag könnyen ki tudtam szedni a helyéről az „uzsonnásdobozt”. Kicsit feszült voltam. Nincs túl sok időm. Ezt itt baj nélkül végig kell csinálnom, és vissza kell mennem Szaitamába. És aztán az öt órakor kezdődő értekezleten úgy kell ülnöm, mintha mi sem történt volna. Ezt a mostanit még Szloedzsima szánnak sem mondhatom el.

Felfordítottam az „uzsonnásdobozt”, az egyik oldalára ragasztva megint találtam egy vonalkódot meg egy! jelekkel telezsúfolt matricát, a szélén pedig egy öt pontból álló csavarrögzítést.

Na, ez meglepően egyszerű! – gondoltam.

Még szinte élveztem is, hogy kiválasztom a megfelelő átmérőjű csillagcsavarhúzót, és egymás után kilazítom a csavarokat. Csakhogy hiába szedtem ki az összes csavart, nem tudtam levenni a doboz fedelét. Jobban megnéztem, és láttam, hogy a fedél széle végig van ragasztva fémszínű szalaggal: amikor ezt megkapartam és lehúztam, a kezem megizzadt a gumikesztyűben, és borzalmasan befülledt.

Az járt a fejemben, hogy később biztos jó büdös lesz a kezem, de közben az illesztés mentén habozás nélkül becsúsztattam a fedél alá egy mínuszos csavarhúzó.

Nem adott olyan hangot, mint mikor a vákuumba levegő jut be. Se sziszegés, se pukkanás.

Futoccsan, átvágtál!

Csakhogy Futoccsan már nincs. Valahol, egy kórház alagsorában kiterített teste még ezen a világon van ugyan, de én már akkor sem kötekedhetek vele többet. Megint kikapcsolt az r agyam. Az „uzsonnásdoboz” fedele egy nagyon picit meggörbült ugyan, és keletkezett egy rés, de a doboz sehogy se akart kinyílni. Amint, találomra, itt is meg ott is becsúsztattam a csavarhúzó, eszembe jutott valami, és nem tudtam kiverni a fejemből.

Ez Futoccsan koporsója.

Én pedig megpróbálom felfeszíteni a koporsót és bepiszkítani Futoccsan halálát.

De habozni nem haboztam. Hajtott valami küldetéstudat. Mikor rájöttem, hogy csavarhúzóval nem tudom kinyitni a rozsdamentes acélfedele, végre észrevettem, hogy további csavarok vannak elrejtve, és nagy nehezen lehúztam a FRAGILE feliratú matricát. A matrica alatt két rögzítőcsavar rejtőzött. Mikor ezt a kettőt kilazítottam egy csillagcsavarhúzóval, könnyedén kinyílt az „uzsonnásdoboz”.

Belül egy ezüstszerű, tükörszerű lemezt találtam. Élesen szúrva visszatükrözte a fényt, és teljesen néma volt.

Szóval ez a halál – gondoltam. Mert olyan vakítóan fényes volt, mintha mindent visszautasítana.

Egy darabig elnéztem a lemezt, aztán a kezembe kapott csavarhúzóval végigkarcoltam, a közepétől egész a széléig.

Kitörlődik. Ezzel minden kitörlődik.

A megkönnyebbülés, hogy teljesítem az ígéretem, erősebb volt, mint a bűntudatom. A lemezen tükröződött a szánalmas, sírásra álló arc, amit vágtam, és arra gondoltam, hogy ezt az arcot még Futoccsannak sem szeretném megmutatni. Próbáltam valami vicceset felidézni, és nevetni egy kicsit. Például azt a személyzeti vonatkozású epizódot, amikor Futoccsan a lehető leglököttebben viselkedett.

Még Fukuokán dolgozott, amikor egy éjjel önhatalmúlag benyúlt a kirendeltségvezető íróasztalába – valószínűleg pecsét kellett neki egy iratra vagy valami ilyesmi –, és addig keresgélt, míg felfedezett néhány, az áthelyezésekkel kapcsolatos anyagot, majd rögtön felhívott engem a belső vonalon.

– Hú, nagy hírem van!

– Na, mi történt ilyen késő este?

– Tudod, van az a csaj, Nacume, akit velünk együtt vettek fel! Áthelyezik a szaitamai kirendeltségre, láttam a kirendeltségvezető iratai közt!

Teljesen biztos, hogy Futoccsan abban a pillanatban nagyképpően könyökölt a kirendeltségvezető székének karfáján.

– Nacume? Ő már egy éve itt van! Futoccsan fejhangon felkiáltott, hogy „miii?”.

Nem bírtam abbahagyni a röhögést. Hogy a nagy hír tavalyi.

Most azonban már nem tudtam nevetni. A könnyeim potyogtak a lemezre. De azért megfogtam a csavarhúzó, és folytattam az istenkáromlást.

(mert ugye a legnehezebb feladat az eredeti állapot visszaállítása)

Hiány nélkül visszatekertem a hét rögzítőcsavart, zsebre vágtam a matricák maradványait, és valahogy mindent sikeresen visszaszereltem eredeti állapotába. Aztán bedugtam a monitorkábelt, és bekapcsoltam a gépet.

Az operációs rendszer nem indult el.

A koromfekete képernyő bal felső sarkában megjelent két, fehér karakterekkel írt sor:

Invalid Boot Diskette Insert Boot Diskette in A:

Szóval akkor ez a ”vég”.

Amikor mindent visszarendeztem eredeti állapotába, és körülnéztem, már nem sírtam. Szinte fájt a tudat, hogy Futoccsan soha többé nem használja ezt a számítógépet. Vigyázva, hogy ne csapjak zajt, kimentem, és bezártam az ajtót, majd a táskámba süllyesztettem a gumikesztyűt. Óriási szerencse volt, hogy Igucsi szan vagy valaki a tokiói kirendeltségről nem jelent meg. Csontig hatoló hideg szél fújt, de a homlokomon meg a hónaljamon kiütött a hideg veríték. Míg visszamentem a kocsihoz, és beindítottam a

motort, bizonytalankodtam, hogy mit csináljak a lakáskulccsal, de amikor már elég messze jártam a helyszíntől, beugrottam egy éjjelnappaliba, ott elmentem vécére, levettem az alacsony elhelyezésű saroktartály fedelét, és bedobtam a kulcsot a vízbe. Hogy ez melyik éjjelnappali volt, azt akkor se mondom meg, ha agyonütnek, de – hacsak nem kellett belső alkatrészt cserélni a tartályban – annak a kulcsnak még most is ott kell lennie. Egy ugyanolyan japán stílusú vécészett BBT-14802C számú alacsony elhelyezésű tartályának mélyén, mint amivel Futoccsannak annyi baja volt.

Három hét múlt el a temetés után, és november vége felé járt, amikor Szoedzsima szánnal kettesben elmentünk Fukuokára. Nagyon nehezen tudtunk időpontot egyeztetni, mert kiállítás is volt, meg a papírmunka is felgyűlt, de tudtuk, hogy decemberben még szombaton és vasárnap is szét fognak minket szedni az olyan építkezések miatt, melyeknek még az év folyamán be kell fejeződnie, ezért elhatároztuk, hogy megyünk, ha törik, ha szakad.

– Oikava, hány éve is van már, hogy te meg én együtt voltunk Fukuokán? – vágott nosztalgikus arcot Szoedzsima szan, mikor a repülőtérről a város felé menet metróra szálltunk. De a következő pillanatban hangosan felkiáltott: – Hé! Van egy új metróvonal, amit én nem is ismerem!

Egy poszter volt kiragasztva, miszerint „Megnyílt a Nanakuma vonal!”.

– Á, mi még a Canal City Üzletközpontot se ismerjük rendesen! – mondtam, mire Szoedzsima szan elbiggyesztett szájjal replikázott:

– Én nagyon is ismerem, háromszor is voltam!

– Ó, talán barátnőd van Fukuokán? – kérdeztem viccelődve, mire Szoedzsima szan elvörösödött, és kis csend után halkán válaszolta:

– Már szakítottunk.

Valahogy annyira sajnálatra méltóan mondta, hogy kitört belőlem a nevetés, de közben kicsit hideg zuhanyként is ért a hír, mert régóta tudtam, hogy Szoedzsima szan nagyon is kedvel engem.

Igucsi szan szüleinek háza Munakatában volt, egy csendes lakóövezetben. Köszöntünk Igucsi szan édesanyjának és Ruka csannak, aki már általános iskolába járt, aztán odatérdeltünk a családi oltár elé. Két fénykép volt kirakva: egy Igucsi szan édesapjáról és egy Futoccsanról. Futoccsan nagyon helyes volt a képen: olyan volt, mint aki mindjárt elsüt egy viccet, és először saját

maga kezd el nevetni rajta. Valahogy mégse éreztem úgy, hogy Futoccsan ott van, ott, a tábla mögött, melyen az elhunytak járó buddhista név áll. Összettem a kezem, és magamban azt mondtam neki, hogy teljesítettem az ígéretem. Mikor kinyitottam a szemem és rápillantottam Szoedzsima szánra, láttam, hogy szorosan összefonja maga előtt a karját, és egész testét megfeszítve próbálja visszatartani a könnyeit.

– Annyira bánt – préselte ki magából a szavakat. – Hogy ilyen egyszerűen csak úgy eltűnjön... Biztos őt magát is bántja, de engem is nagyon bánt... Miért nem figyelt oda jobban az a...

...kis hülye – akarta volna mondani, de Igucsi szan épp akkor lépett be a teával, úgyhogy Szoedzsima szan lenyelte a szót.

Azért jöttünk, mert aggódtunk Igucsi szan miatt, de ő nyugodt volt, még olyan benyomást is keltett, mint valaki, aki elfogadta egy rég halott ember halálát.

– Fogytál egy kicsit? – kérdeztem, mire Igucsi szan nevetett, hogy egyáltalán nem.

– Többször megtettem az utat Tokióba és vissza, meg, ugye, itt van a mama is, sok dolgom volt. Gondoltam, muszáj rendesen ennem, erre feljött rám egy kicsi. Pedig nem örülök neki...

– Tessék csak meghízni Futoccsan helyett is! – mondta Szoedzsima szan, visszatalálva régi önmagához.

Este mindannyian a jó öreg fukuokai szake-specialitásból, a „Jeges Göncölszekérből” iszogattunk, és hozzá szasimit, friss nyers halat ettünk. Szoedzsima szan, aki találós kérdésezett Ruka csannal, olyan gyorsan berúgott, amilyen gyorsat én még nem láttam tőle.

Mikor végeztem a fürdéssel, már mindannyian aludtak. Leültem az ebédlőasztalhoz, mire Igucsi szan dobozos sört hozott. Ma nem szabad keseregnünk, gondoltuk, és kettesben koccintottunk. Igucsi szan, azzal, hogy „várj csak egy kicsit”, fölment az emeletre, és amikor visszajött, egy jegyzetfüzetet tett elém:

– Oikava szan, nézz bele, ha akarsz!

Jaj, csak nehogy napló vagy valami hasonló legyen! – gondoltam, de visszautasítani se akartam, és csak úgy találomra belelapoztam. A füzetbe ilyesmik voltak firkálva ceruzával, Futoccsan ismerős, ügyetlen kézírásával:

Ó, Tamae Nagy pipacsvirág vagy Mindig fényesen ragyogsz Magamhoz akarlak szorítani „Na, ez meg mi...”

Napnyugtakor Rád gondolk Az alkonyati nap Kjúsunál száll le Tamae Tamae Tamae Este se érezd magad egyedül Mert a szívem a tiéd „Az a dagi általános iskolásnak érzi magát, vagy mi?” – szerettem volna felkiáltani. Igucsi szan nevetve kérdezte: – Na, mit szólsz ehhez? – és én is vele nevettem.

– Ezek versek?

– Igen, ez mind vers.

– Megnézhetem a többit is?

– Meg, meg. Bár nem tudom, hogy a szerzőjük is megengedné-e.

Az biztos, hogy nem! Ilyen vacak költeményeket még halálában sem mutogatna. Aha, vagy úgy...!

Szóval ilyenekkel volt dugig Futoccsan számítógépe! Szóval a merevlemezen, amit én hideg verítékben fürödve, még könnyeket is ejtve, a veszélyt is vállalva elrontottam, ilyenek voltak! Te jó ég.

Te jó ég – ez volt a benyomásom. És akkor az az örült meghagy egy ilyen füzetet – vagyis én teljesen hiába törtem magam!

A tengeren várlak Hogy eljőjj kis hajódon Én nagy hajó vagyok Semmitől se félj Még hogy nagy hajó...

Mégis, az a sor, hogy „a tengeren várlak”, furcsán megmaradt bennem. Mert elképzelni is nehéz, hogy amikor Futoccsan ezt írta, akkor akár a leghalványabb sejtelve is volt arról, hogy meg fog halni.

– Oikava szan, szerinted... mit csináljak ezzel? – kérdezte Igucsi szan olyan bizonytalanul, ami szokatlan volt tőle. Lehet, hogy kételyei voltak azzal kapcsolatban, hogy megmutassa-e a füzetet egy idegennek.

– Szerintem az a legjobb, ha megőrzöd, és vigyázol rá! – válaszoltam gondolkodás nélkül.

– Igen, én is azt hiszem.

Azt akartam mondani, hogy „Futoccsan tényleg nagyon szeretett téged”, de nagyon erőltetett lett volna, úgyhogy inkább hagytam. Azért úgy tűnt, Igucsi szan elértette, mert még egyszer kimondta:

– Igen, én is azt hiszem...

Egy pillanatra lehajtott a fejét, és már azt hittem, sírni fog, de csak szipogott egyet.

– Egyszerre jött meg az összes csomagja. Azt még csak szétválogatni is nehéz volt. Szétválogatni... egy élő ember holmiját

könnyedén ki lehet dobni, de én azt se tudtam, mivel mit kezdjek... A kamrában elég sok holmi van, amihez még hozzá se nyúltam.

– Tényleg?

– A számítógépe meg elromlott. Lehet, hogy fontos dolgok voltak benne, úgyhogy gondoltam, belenézek, de azon már nem lehet segíteni. Azt se tudom, hogy eleve rossz volt-e, vagy a szállítás alkalmával ment tönkre.

A „szállítás alkalmával” a régi veterán irodista Igucsi szánra igazán jellemző szóhasználat volt, de én úgy éreztem, hogy a gerincemen apró kis jéggyöngyök szaladnak lefelé, egyik a másik után.

– Hát igen, a precíziós berendezések ugye... Holnap esetleg megnézzem?

– Az öcsém szoftvermérnök, ő már megnézte. Azt mondta, hogy az alapok vannak tönkremenve, és ezzel már nem lehet mit csinálni. Ki kell majd dobni, nincs mit tenni, csak valahogy ilyen hamar se bírom...

Így még jobb is, nem? Megúszta, hogy az öcséd meglásson néhány hasonló kis költeményt. Na, ezt nem tudtam kimondani.

Az a számítógép, az a NEC asztali gép, melyet én lekapcsoltam az oxigénről, útnak indult, hogy kövesse Futoccsant a másvilágra. Mégse voltam teljesen, a lelkem mélyéig megnyugodva. Mert mi van, ha Igucsi szan esetleg gyanakszik, hogy nincs kizárva a lehetőség, miszerint valaki szándékosan tette tönkre a gépet.

Természetesen nem aludtam jól. Többször is felrémlt az érzés, ahogy alaposan végigkarcolom az ezüstsínű lemezt. Azon gondolkodtam, tényleg jól tettem-e, hogy megtartottam az ígéretem.

A mindennapjaim semmit nem változtak azután, hogy visszamentünk Szaitamába. Építkezésekre rohangáltam és mentegetőztem, árajánlatokat készítettem még épp hogy nyereséges eladási árakkal, ellenszegültem a központ irányelveinek, és semmiségekről beszélgettem a dohányzóban Szoedzsima szánnal.

Nem sokkal később áthelyezési utasítást kaptam. A második áthelyezés már rutinból ment: csak annyi volt az egész, hogy először vettem egy Hamamacu-térképet, megvizsgáltam, majd megkértem az ottani személyzetis nőt, hogy keressen nekem egy napfényes egyszobás lakást, aztán összeszedtem az utódomnak átadandó feladatokat, megegyezésre vittem a hosszan húzódó reklamációkat,

és összepakoltam a saját, személyes holmimat. A kollégák, a nagykereskedők és az ügyfelek búcsúztatót tartottak nekem.

Valami sose hagy nyugodni.

Az, hogy ebben a felállásban talán most iszunk együtt utoljára.

Eltelik fél év, áthelyeznek valakit, és megint jön valaki. Soron kívüli áthelyezések is vannak. Nem tudjuk, hogy melyik helyünk az utolsó. Lehet, hogy egy helyen csak egy évig vagyunk, de lehet, hogy tízig.

De azért én azt gondolom, hogy ez így élő szöveg.

Egyszóval – és elnézést kell kémem a szaitamai ügyfelektől, akik sajnálták, hogy elbúcsúzunk – különösebb megrázkódtatást se éreztem, és búskomorságba se estem. Abból se akartam nagy ügyet csinálni, hogy eljöttem a barátnőmhöz Meguróba.

Futoccsan megszólalt, mintha csak kitalálta volna, hogy azon gondolkodom, megemlítsem-e a dolgot vagy se.

– Figyelmetlenség volt otthon felejtteni azt a füzetet, mi? – nevetett egy kicsit, és közben megint becsúszott egy csuklás.

– De hát én már túl vaggy... gyok ezen.

Nem bírtam azt mondani, hogy „igen, Futoccsan, mert meghaltál”. Ugyanakkor ő teljesen tisztában volt ezzel, úgy tűnt.

– Oikava, te is jól tennéd, ha elgondolkodnál! A géped merevlemeze, az aztán nem semmi!

– Honnan tudod, Futoccsan?

– Egyszer csak tudtam – válaszolta, és sóhajtott egyet. – Ha valaki megtalálja a *Megfigyelési Napló*-t, abból baj lesz, nem?

– De...

Attól még, hogy egy kísértettel beszélgettem, a lelkem mélyéig elszégyelltem magam. Szokásommá vált ugyanis meglesni a szemközti lakásban lakó férfit, és amit láttam, azt *Megfigyelési Napló* címmel rögzítettem.

Természetesen nem hiszem, hogy a férfi észrevett volna. Egyszerűen csak az a típus volt, akinek nem szokása behúzni a függönyt. Nyáron egy szál gatyában mászkált, az a gatyá ráadásul világoszöld, rózsaszín vagy egyéb, feltűnő színű fecske volt; én meg vettem egy teleobjektíves digitális fényképezőgépet, képeket csináltam, kommentárokat írtam a képekhez és elmentettem őket. Megpróbálkoztam a mozgókép üzemmóddal is, de az nem sikerült

valami jól. Áthelyezés előtt voltam, de leskelődős hobbim egyre ijesztőbb méreteket öltött.

– Ha csak leskk... kelődsz, az még elmegy. De a lehallgatókészülék az azért túlzás!

Futoccsan a világon mindent tudott.

– Szerintem ha találkozánk és beszélgetnénk, tuti kiderülne, hogy nem egy nagy szám a pasas! – mentegetőztem sietve.

– Ja, lehh... het, hogy így van. – Futoccsan nem mutatott ennél több érdeklődést, úgyhogy megnyugodtam.

– Te ma nem dolgozol?

– Fél napra szabit vettem ki, nem gond.

– Aha – mondta Futoccsan, és nekidőlt a falnak, úgy, ahogy volt, törökülésben a padlón. Én elcsodálkoztam, hogy ezek szerint Futoccsan követi, milyen nap van.

– Vajon meddig leszek én így? – Mintha kifogyott volna a levegőből. A hangja elvesztette a zengését, és átsuhant a fejem, hogy valami ilyesmi lehet a vákuum.

– Te magadtól nem tudod?

– ...hikk, nn... nem.

– Mennyire emlékszel abból, ami a halálod után történt?

– Az valahogy olyan, tudod, na, olyan...

– Szóval akkor az olyan... olyan?

– Ne csináld már, mikor én komm... molyan el akarom mondani!

– Ne haragudj, mondjad, mondjad!

– Olyan érzés, hogy elmentt... tem fogorvoshoz, de hiába telik az idő, csak nem szólítanak, és elbizonytalanodom, hogy ténny... nyleg bejelentkeztem én? De nem tudok mit csinálni, úgyhogy végig ott ülök... kk a rendelőben.

Futoccsan bevett szokása szerint a kezére akarta támasztani a fejét, és behajlította a karját, a keze meg elindult az álla felé, de aztán megakadt, mert se asztal, se semmi nem volt.

– Ebből egyáltalán nem értem...

– Én se érr... ttem. A te titkaidat meg ilyesmit egyszer csak tudd... ttam, de Tamae szánt nem ismerr... ttem ki. Nem tudom, mit csináljak.

– Majd lesz, ahogy lesz.

„Én se értem ezt, egyáltalán nem.”

– Jut eszembe, bocs. Elfelejj... tettem odaadni a képeket a grillezésről.

– Ó, mikor volt az...

– Hát Munakatában, na, a kanazaki tengerparton, ne... mm emlékszel?

– Dehogynem emlékszem, de ilyesmikkel ne törődj!

– Pedig előhívv... attam a képeket. Mindig eszemben volt, hogy majd odaadd... omm, odaadom, bocs. Na, majd Tamae szan.

Futoccsan annyira futoccsanos volt, ahogy kötelességtudóan mentegetőzött most, amikor már tökmindegy volt, hogy alig bírtam elviselni a feltörő emlékeket. Történjen bármi, a végén mindig Igucsi szánra támaszkodik, másképp nem megy.

Lehet, hogy minden halott a hátrahagyott rokonaira támaszkodik.

Így éreztem. Ez csak úgy eszembe jutott, nincs mélyebb értelme.

– Futoccsan, valami hülyeség jutott az eszembe: az egyik építkezésed!

– Melyik?

– Ahol lerepült a szerelőnyílás fedele.

– Tényleg, olyan is volt, a fedél kattant egyet, és lerepült, épp, mikor valaki zuhanyozott – hahotázott Futoccsan. – Bolond egy életem volt! – tette hozzá.

– Akikkel együtt kerülsz egy munkahelyre, azokkal van valami furcsa kapocs, nem?

– Hm?

– Találkozhatunk akármikor, mindig jól érezzük magunkat együtt.

– Én is jól érzem magam!

A gondolat azonban, hogy a „mindig” mostantól kezdve csak a múltra vonatkozóan létezik, és folytatás nincsen, olyan kellemetlenül fojtogatta a torkomat, mint az üveggolyó, melyet gyerekkoromban véletlenül lenyeltem.

– Jól érezzük magunkat együtt, de érdekes, hogy ez mégse megy át szerelembe.

– Még szép hogy nem! Mert ismerjük egymás összes ronda tulajdonságát.

Majdnem hozzátettem, hogy „de azért Nacume meg Isikava lefeküdtek”, de aztán mégse mondtam ki. A titok az titok, akkor is,

ha egy halottal beszélgetek. És a kolléga az kolléga marad a halálban is.

– Hát igen. Ha jobban belegondolok, te se vagy már kislány, de amikor találkozunk, elkezdünk úgy viselkedni, mint végzős egyetemista korunkban.

– És úgy érezzük, hogy semmi nem változott!

Futoccsan elégedetten bólintott.

Észrevettem, hogy már nem csuklik. Felrémltettem, ahogy fogy a visszaszámlálásból hátralevő idő, és hadarni kezdtem.

– Emlékszel? Hogy milyen volt, mikor megérkeztünk Fukuokára.

– Ja. Emlékszem.

Ehhez nem volt mit hozzátenni. Mindig is élt bennünk ama nap mindkettőnk számára azonos Fukuokájának látképe, meg az, ahogy bizonytalanságunkat leplezni sem bírva, szótlanul álldogálunk a Tendzin Core Üzletház előtt, ahova elmentünk, mert azt mondták, hogy menjünk, és vegyünk egy táskát a munkához: ez volt a mi indulásunk, és teljesen mindegy volt, ha rajtunk kívül senki sem érti.

– Te, Futoccsan...

– Na, mi van, kérem?

– Mióta meghaltál, nem híztál te megint?

– Hát, anyám, olyat se hallott még senki? – mondta Futoccsan, és nevetett.

(2005)

JEGYZETEK

- [1] Japánban november 23-a ünnepnap: hálaadás és a tisztelet kifejezése egymás munkájáért. (A ford.)
- [2] A távolságtartó *szan-nal* szemben kedveskedő megszólítása a gyerekeknek, de a beszélőnél fiatalabb felnőtteknek és kollégáknak is. (A ford.)
- [3] Tokió egyik negyede, melynek olcsó szálláshelyein igen rossz élet- és munkakörülmények között élő napszámosok, bér munkások gyűltek össze. Ma az itt élő, munkájukat elvesztett embereken és hajléktalanokon segítségnyújtók és önkéntesek próbálnak segíteni. (A ford.)
- [4] Nobejama egy Japánban nagy feltűnést keltő esszéje utal. Az esszé szerzője (Szakai Dzsunko) azt a jelenséget elemzi, mely szerint a harmincas éveikben járó, hajadon és gyermektelen nőket, legyenek akár milyen csinosak vagy sikeresek a munkájukban, a környezetük mindig csak lúzer-ként kezeli. (A ford.)
- [5] Macuoka Jósziuke japán külügyminiszter, miután 1933-ban, a mandzúriai incidens kapcsán 42:1 arányban leszavazták a Népszövetség ülésén, deklarálta Japán kilépését, és „Szajónara!” (Viszlát!) felkiáltással kivizsgálta a japán küldöttséget a teremből. (A ford.)
- [6] Vagyis az 1980-as évek második felében, amikor a japán gazdaság (jórészt állami beavatkozás hatására) gyorsan, buborék módjára növekedett egyre nagyobbra (hogy a 90-es években kipukkanjon). A növekedés miatt a japán vállalatoknál óriási létszámú munkaerőre volt szükség. (A ford.)
- [7] Hakone hegyeiről és fürdőiről híres, Tokióhoz viszonylag közel fekvő terület. Szerelmespárok gyakran választják úti célként rövidebb kiránduláshoz. (A ford.)
- [8] Szöllősy Klára fordítása.
- [9] Japánban Valentin-napon (vagyis február tizennegedikén) a nők ajándékozzák meg a férfiakat. A legáltalánosabban elterjedt ajándék a csokoládé, melyből a nők nemcsak a szerelmüknek vesznek, hanem például férfi kollégáiknak is (utóbbi a *giricsoko*: csokoládé kötelességből vagy udvariasságból). Március tizennegedikén viszont a férfiak viszonozzák az ajándékot, ha csak lehet, házi készítésű aprósüteménnyel. (A ford.)
- [10] A *szan* és a *csan* mellett a *kun* szintén személynevekhezjáruló utótag. A beszélőnél fiatalabb férfiak, igen gyakran kisfiúk, fiúgyerekek megszólításakor használják. (A ford.)
- [11] Az *udon* vastagabb, a *szoba* vékonyabb tészta (magyarul ebben a tekintetben talán a szélesmetélttel és a cérnametélttel vonhatnánk párhuzamot). Az *udon* fő alapanyaga a búzaliszt, a *szobá-é* a hajdina. (A ford.)
- [12] Hakata a Kjúszú szigetén található Fukuoka város egyik régi kerülete. A Fukuoka városban és környékén használt tájszólást hakatai tájszólásnak (*hakataben*) hívják. (A ford.)
- [13] A NEET a *Not in Employment, Education or Training* (vagyis ‘sem foglalkoztatásban, sem oktatásban, sem továbbképzésben’) angol kifejezés alapján alkotott mozaikszó, eredetileg Nagy-Britanniában született, de mára Japánban is jól ismert. Olyan fiatalokat jelöl, akiknek se munkahelyük, se hallgatói jogviszonyuk nincs, Japánban azonban ehhez a jelentéshez az a feltételezés is társul, hogy ezek a fiatalok nem is akarnak változtatni a helyzetükön. (A ford.)
- [14] Japánban (a helyjegyes vonatok kivételével) nem a vonaton ellenőrzik a jegyet, hanem az állomás elhagyásakor. Az utas csak úgy tud bemenni az állomásra, ha jegyet váltott (akár a legolcsóbbat, vagyis a legrövidebb távolságra szólót), és csak úgy tud átmenni az állomás kijáratánál elhelyezett elektromos kapun, ha az általa megtett teljes távolságra megfizette a viteldíjat (esetünkben a legolcsóbb jegy és a teljes távolságra szóló jegy különbözetét). (A ford.)
- [15] A japán bankautomaták nemcsak pénzfelvételre vagy pénzbefizetésre, hanem számlák közötti utalásra is alkalmasak. (A ford.)
- [16] A *sabu-sabu* úgy készül, hogy nagyon vékonyra vágott marhahúst és zöldségeket először forró vízbe, majd rögtön utána, amint a szelet átfőtt, szószba mártogatnak. Az étel neve hangutánzó szó: a *sabu-sabu* a mártogatás hangját utánozza. (A ford.)
- [17] Futosi nevét a „kövér” jelentésű írásjeggyel írják. A Futoccsan becenév jelentése kb. „Dagi”. (A ford.)

TARTALOM

- [HÁLAADÁS A MUNKÁÉRT](#)
- [ZSÁKUTCÁS ESET](#)
 - [1](#)
 - [2](#)
 - [3](#)
 - [4](#)
- [CSAK DUMA AZ EGÉSZ](#)
 - [1 PIRÍTÓS](#)
 - [2 MÍTOSZ](#)
 - [3 MOZI](#)
 - [4 TRÉNINGALSÓ](#)
 - [5 PLACEBO](#)
 - [6 REHABILITÁCIÓ](#)
 - [7.45-ÖS AUTOMATA](#)
 - [8 BACH](#)
 - [9 DELTA](#)
 - [10 KÖRTE](#)
 - [11 FÜRDŐ](#)
 - [12 KOORDINÁTÁK](#)
 - [13 UDON-TÉSZTA, SZOBA-TÉSZTA\[11\]](#)
 - [14 BOHÓCHAL](#)
 - [15 CRIMSON](#)
- [NEET\[13\]](#)
- [A TENGEREN VÁRLAK](#)
- [JEGYZETEK](#)